

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICIOUS DEVIL

—KINGS OF MAFIA—

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

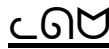
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KINGS OF MAFIA

VICIOUS DEVIL

ABD'DE SON 4 YILIN EN ÇOK SATAN YAZARI
MICHELLE HEARD

Telif hakkı © 2026 *VICIOUS DEVIL*, Michelle Heard.

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının önceden yazılı izni olmadan, bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz; ancak eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen çeşitli diğer ticari olmayan kullanımlar hariçtir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar tamamen kurgusaldır. Gerçekte yaşayan veya ölmüş kişiler, nesneler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Fotoğrafçı: [Michelle Lancaster](#) Kapak

Modeli: Anthony Patamisi Kapak

Tasarımcısı: [Okay Creations](#) Editör:

Sheena Taylor

İÇİNDEKİLER

[İthaf Şarkı](#)

[Listesi Özet](#)

[Vicious Devil](#)

[Aile Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[28. Bölüm](#)

[Bölüm 29 Epilog](#)

[Michelle Heard'ın Diğer Eserleri](#)

[Benimle İletişime Geçin](#)

İthaf

Görünmez olanlara,
Kendilerini birer baş belası gibi hissettirilenlere.
Her zaman unutulana. Asla
görülmediklerini veya duyulmadıklarını
hissedenlere.
Adriano sizin için.

Şarkı listesi

[Spotify](#)

Head Above Water – Olive James

Metamorphosis – MILCK

Moment – Roses & Revolutions Atonement –

Denmark + Winter

Here Come The Monsters – ADONA

Caught In The Fire – Tommee Profitt, Sam Tinnesz I Fell

In Love With The Devil – Avril Lavigne

Lean On Me – J2, Sizzy Rocket

I Want To Know What Love Is – Hannah's Yard Only

You – Selena Gomez

Özet

Hayatımın en zor döneminde, iş bulma umuduyla en kalabalık kulübe giriyorum. Bir şekilde kendimi sahnede buluyorum, soyunmam söyleniyor ve yeterince çaresiz olup olmadığımı karar veremeden, korkunç bir adam bana gitmemi emrediyor.

Her şeyimi kaybetmek üzere olduğumu bilmeden, korkumu görmezden gelmeye çalışarak onu ofisine kadar takip ettim.

Meğer düşündüğümde daha çaresizmişim, gururumu bir kenara bırakıp yalvarırım.

Ama Adriano Rizzo bana iş teklif etmedi. Hayır, reddetmesi zor bir anlaşma teklif etti.

Kendime, benden ne isterse yapabileceğimi söylüyorum.
Vay be, ne kadar da yanılmışım.

Okumaya zahmet etmediğim küçük yazılarda, hiç beklemediğim bir madde gizliymiş.
Onunla evlenmek. Ya da hiçbir şey almadan oradan ayrılıp tekrar sokaklara düşmek.

Ben hala karar vermeye çalışırken, o kuralları değiştiriyor ve farkına bile varmadan, neredeyse hiç tanımadığım bir adama evlilik yemini ediyorum. İşleri daha da kötüleştiren şey ise, kiliseden çıkar çıkmaz, bir silah çekip zavallı bir adama tüm mermileri boşaltması. Hem de tam gözümün önünde!
İşte o zaman gerçeği öğreniyorum...

Adriano Rizzo, sadece kalpsiz, zenginin teki bir kulüp sahibi değil.

O, Cosa Nostra'nın bir patronu ve ben az önce şiddet dolu, acımasız ve ölümcül bir dünyaya evlendim.

Vicious Devil

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm

KINGS OF MAFIA serisinin BAĞIMSIZ romanı 9. Kitap

Yazarın Notu:

Vicious Devil tek başına okunabilir ancak Kings Of Mafia serisinin diğer kitaplarını okumak, bu dünyayı ve karakterleri daha iyi anlamanıza yardımcı olacaktır.

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. İçerik uyarılarının tam listesi

için [buraya tıklayın](#)

Sadece 18 yaş ve üstü.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Çeviriler: İtalyanca

Amore mio – Aşkım

Beddu mio – Yakışıklı oğlum

Bella mia – Güzel kızım

Bellissima – Güzel Brava

ragazza – Aferin kızım

Figghiu mio – Oğlum

La mia farfalla – Benim kelebeğim

Mia piccola farfalla – Benim küçük kelebeğim

Sei mia – Sen benimsin

Bulgarca

Malkata mi printsesa – Benim küçük prensesim

Aile Ağacı

ADRIANO RIZZO

Aile İşi: Cosa Nostra

Baba: Angelo Rizzo (*Şeytanın Kışkırtmasıyla*) **Anne:** Vittoria

– Tori – Rizzo (*Şeytanın Kışkırtmasıyla*) **Kardeş:** Remo Rizzo

En iyi arkadaşlar: Augusto Vitale (*İntikam Arzusu*) & Georgi Torrisi (*Sahiplenici Düşman*)

Vaftiz babası: Damiano Falco (*İntikam Tanrısı*)

LAURIE BARNES

Cosa Nostra hakkında hiçbir şey bilmeyen sıradan bir kişidir.

Baba: Danie Barnes **Üvey**

anne: Tracey Barnes **Üvey kız**

kardeş: Emily Barnes

Üvey erkek kardeşi: Tyler Barnes

Annesi: Janet Reynolds **Üvey**

babası: Mark Reynolds **Üvey kız**

kardeşi: Ashley Reynolds

En iyi arkadaşı: Elise De Smet (*Çevrimiçi*)

Bölüm 1

Laurie

Adriano Rizzo, 36. Laurie Barnes, 25.

Kapıyı kilitledikten sonra, sokağı baştan aşağı gözden geçirirken yorgun bir iç çekiş kaçırıyorum.

Köşede bulunan Fallen Angels kulübünden gelen müziğin hafif ritmini duyabiliyorum. Gözlerim, içeri girmek için bekleyen uzun kuyruğa kayıyor. Bu gece hava soğuk olsa da, kadınların çoğu kısa elbiseler giyiyor.

Hırkamı daha sıkı sararak kavşağa doğru yürümeye başlıyorum.

Son iki haftadır geç saatlere kadar çalışıyorum, rakamları hesaplayıp mevcut ve gelecek işler için gelecek yılın bütçesini hazırlıyorum.

Ama bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Çalıştığım inşaat şirketi bütçeye asla uymuyor. Yemin ederim, Heather bunları benden yapmamı istiyor çünkü ne kadar sevmediğimi biliyor. Onun küçük kardeşi Austin'le çıkmaya başladığımdan beri bana karşı çok huysuz davranıyor.

Austin'e bu konuyu açmaya çalıştım ama o her zaman onun tarafını tutuyor ve bana fazla hassas olduğumu söylüyor. O, şirketin sahibi ve Heather'ın kocası olan Jason ile şantiyede çalışıyor, bu yüzden Heather'ın bana nasıl davrandığını hiç görmüyor.

Daha da kötüsü, fazla mesai ücreti bile almıyorum. Son üç yıldır hiç değişmeyen berbat maaşımı düşündüğümde, içimde bir acı hissediyorum.

Yeni bir iş arama isteği içimi kemiriyor.

Austin ile aramız pek iyi değil. Kendimi onun abartılmış hizmetçisinden başka bir şey gibi hissetmiyorum. Geç saatlere kadar çalışsam bile, o ev işlerine yardım etme zahmetine bile girmiyor.

Çıkmaya başladığımızda benim tipim değildi, ama iyi birine benzediği için ona bir şans verdim. İlk yıl harikaydı,

sonra ikinci yıl işler biraz durgunlaştı ve son birkaç aydır sanki arka plana itilmişim gibi hissediyorum. Sanki sevmesi gereken kadın değil de, sadece bir mobilya parçasıymışım gibi.

Sorun bende mi?

Ailemle de durum aynı. Annemle babam boşanıp başkalarıyla evlendikten sonra, tek önemli olan yeni aileleriydi ve ben, yanlarında tutmak zorunda kaldıkları geçmişlerinden bir hata haline geldim.

Trafik ışıklarında durduğumuzda, kulübün girişinin hemen önünde duran siyah bir G-Wagon dikkatimi çekiyor.

Sırada bekleyen kadınlardan bazıları gözle görülür şekilde heyecanlanıyor ve pahalı SUV'nin arka kapısı açıldığında, sanki arabadan inen kişi ünlü bir yıldızmış gibi bağırmaya başlıyorlar.

Ben de merakla, arabadan inen adama bakıyorum ve deri ceketini düzeltirken, çok çekici olduğu için takdirle kaşlarımı kaldırıyorum. Bir saniye sonra, o da benim yönüme bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Sadece birkaç saniye sürer, ama yüzündeki karanlık ifadeyle ilgili bir şey tüm alarm zillerimi çaldırır ve diğer kadınlar onun için çıldırırken, ben bakışlarımı ondan ayırır ve ışık yeşile dönünce hızla caddeyi geçerim.

Başımı eğik tutuyorum ve kollarımı kendime doluyorum, ama merakım galip geliyor ve kaldırıma ulaşır ulaşmaz bir kez daha gizlice bakıyorum.

Adam girişe doğru yürürken tüm kadınları görmezden geliyor ve ben onun kim olduğunu merak ediyorum. Kapı görevlisinin omzuna hafifçe vuruyor ve tam onu gözden kaybetmek üzereyken başını çeviriyor ve bir kez daha gözlerimiz buluşuyor.

Kahretsin.

Yüzüm kıpkırmızı olur ve hızımı artırarak caddeden aşağı, kulüpten uzaklaşıyorum.

Kırk dakikalık yolculuk boyunca, düşüncelerim kulüpteki çekici adamdan Austin'e ve evde beni bekleyen ev işlerine kayar.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum, neredeyse saat 22:00 olmuş.

Giysilerimiz bitmeden bir sürü çamaşır yıkamam gerekiyor.

Eve yaklaşınca, çantamdan anahtarlarımı çıkarır ve posta kutusuna uğrayıp bir şey var mı diye bakarım.

İki zarf ve bir sürü broşür gördüğümde onları alıyorum ve eve girdiğimde, televizyondan eski piramitler hakkında konuşan bir erkek sesiyle karşılaşıyorum.

Postaları ve anahtarlarımı ön kapının yanındaki sehpa koyuyorum. "Austin?" diye sesleniyorum, çantamdan telefonumu çıkarırken, onu da masanın üzerine koyuyorum.

"Ne?" diye mırıldanıyor oturma odasından. "Eve geldim."

"Mm."

Tek arkadaşım olan Elise'den bir mesaj geldiğini fark ettim. Onunla bir okur grubunda tanışmıştık ve çok iyi anlaşmıştık. Bir şey diğerine yol açtı ve dört yıl sonra, beni gerçekten önemseyen tek kişi o oldu. Belçika'da yaşıyor ve hiç yüz yüze görüşmemiş olsak da onu seviyorum.

Mesajı açıyorum.

Elise: Planımız şöyle. Sen, ölmek üzere olan zengin bir ihtiyarla evlen, o öldüğünde bize bir ada al. Çalışmaktan bıktım artık. Takım için fedakarlık yap.

Kıkırdadım.

Laurie: Hayır, erkeklerle olan geçmişimin berbat olduğunu biliyorsun. Sen yapmak zorundasın. Eve yeni geldim. İş berbat geçti. Keşke burada olsaydın. Dokunulmaktan nefret ettiğini biliyorum ama şu anda bir kucaklaşmaya gerçekten ihtiyacım var.

Mesajımı hemen okudu ve cevap yazdı.

Elise: Sana tüm sanal sarılmalarımı gönderiyorum. Şu anda işlerin zor olduğunu biliyorum, ama şunu bil ki, ben buradayım ve sen benim için her şeydin.

Laurie: Teşekkürler, canım. İş nasıl gidiyor?

Elise: Sven grafiklerimi bir kez daha değiştirirse, Belçika'ya gelip beni hapisten çıkarmak zorunda kalacaksın. Turuncu bana yakışmıyor.

Yine içimden hafif bir kahkaha çıkar.

Laurie: Ev işlerini ben halledeyim. Sonra konuşuruz.

O, mesajımı beğendiğini göstermeden önce oturma odasının kapısına doğru yürüyorum ve Austin'in iki kişilik kanepede uzanmış, telefonuyla bir şeyler yapmakla meşgul olduğunu görüyorum.

Yerde buruşuk kahverengi bir poşet, boş bir hamburger kutusu ve devasa bir soda bardağı var, sehpa da ise iki açık patates cipsi poşeti duruyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, hamburger kutusunu çantaya koymak için yanına yaklaşıyorum.

Bana bakmadan, "İyi" diye cevap veriyor.

En son ne zaman bana nasıl olduğumu sorduğunu hatırlayamıyorum. Her gece olduğu gibi, bu da canımı yakıyor ve her şeyi topladıktan sonra ona bakıyorum.

Ağzı bir gülümsemeye kıvrılıyor, ama kanepenin yanında olduğumu fark edince, telefonunu hızla yüzüstü göğsüne koyuyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Ne var?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Akşam yemeğinde ne yedin?"

"Gözlerin var." Çenesini kaldırarak elimdeki çöpü işaret ediyor, sonra bana sorgulayan bir bakış atıyor, sanki bir baş belasıymışım gibi hissettiriyor. "Bana aptalca sorular sorma."

Ayaklarının altından çekilip mutfığa gidiyorum ve çöpü atıyorum. Masadaki açık pizza kutusunu ve tek kalan dilimin üzerinde duran sinekleri görünce içimden bir iç çekiş yükseliyor.

Bu da bir alışkanlık haline gelmişti. Austin kendine yiyecek bir şey aldığı anda, beni hiç düşünmezdi. Özellikle de geç saatlere kadar çalıştığım zamanlarda. O pizza dilimini sineklerin ulaşamayacağı bir yerde, buzdolabında ya da mikrodalgada saklasaydı, benim için çok anlamlı olurdu.

Kutunun kapağını sertçe kapatırken, ağlama ve kendimi kaybetme dürtüsü beni neredeyse alt üst ediyor, ama bir şekilde kendimi tutuyorum.

Zaten iştahım da yok, ne fark eder ki. Tüm ev işlerini halletmek istediğimden, en sevdiğim çalma listesini açtım ve biraz kindar davranarak ilk şarkı çalmaya başladığında sesi açıyorum.

Mutfığa bitişik çamaşır odasında, renkli çamaşırları beyazlardan ayırıp ilk makineyi çalıştırıyorum, ardından kurutucudan kurumuş çamaşırları çıkarıyorum.

Uzun bir günün yorgunluğuyla, Austin'in çoraplarını çiftler halinde ayırırken sessizce şarkıya eşlik ediyorum.

"Lanet olası bir gürültü çıkarıyorsun!" Austin mutfaktan aniden bağılıyor ve bir saniye sonra müzik duruyor. "Bu boku dinlemek istemiyorum."

Mutfağa geri dönerek, artık daha fazla tutamayacağım bir bakışla ona dik dik bakıyorum. "Umurumda değil." Gözlerinin içine bakarak tekrar oynat düğmesine basıyorum. "Tıpkı senin umurunda olmadığı gibi."

Başını geriye doğru sallıyor. "Bu ne anlama geliyor lan?" "Bana bir dilim pizza ayırman seni öldürür müydü?"

"Ayırdım!" Kutuyu işaret ediyor.

"Sineklerin girmesine izin verecek şekilde açık bırakmışsın."

"Bırakmadım."

Arkamı dönüp çamaşır odasına doğru yürürken, "Evdeki işleri yapan tek kişi benim. Sen de yardım edebilirdin." diye bağırdım.

"Sen bütün gün klimalı bir ofiste otururken, ben güneşin altında köpek gibi çalışıyorum. Eve geldiğimde çok yorgunum ve senin dırdırlarına tahammülüm yok."

Çorapları alıp ona doğru yürüdüm ve eline tutuşturdum. "Peki ya ben tüm o fazla mesailerini yaptıktan sonra yorgun değil miyim? Sen saat beşte çıkıyorsun! Heather'ın beni her gece saat dokuz'a kadar çalıştırdığını fark ettin mi ki?"

"Kız kardeşimi bu işe karıştıрма," diye öfkeyle bağırdı. "Bu senin lanet işin, Laurie. Eğer sorunun varsa, istifa et." Sesi acı dolu ve bana tiksintiyle bakıyor. "Bakalım dışarıda daha iyi bir iş bulabilecek misin. Heather ve ben olmasaydık, şu anda sokakta kalırdın."

Ne yazık ki haklı. Kazandığım her dolar yemek ve faturalara gidiyor. Birikimim olsaydı, buradan ayrılıp daha iyi bir iş bulurdum.

Gözlerinde zafer dolu bir ışık parlıyor ve eğildiğinde, ağzında alaycı bir sırıtiş beliriyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Uzaklaşmadan önce müziği tekrar durduruyor.

Mutfak masasının yanında durup, silinmesi gereken yere bakarken, umutsuz duygular karanlık gölgeler gibi içime yayılıyor.

Artık bunu yapamıyorum.

Titrek bir nefes alıyorum ve telefonumu elime alıp mevcut iş ilanlarına göz atıyorum. Ama bu zaman kaybı. Öğle yemeği için sadece otuz dakikam var. Bu kadar kısa sürede başka bölgelere gidip iş görüşmelerine giremem.

Son zamanlarda daha sık hissettiğim o kapana kısılmışlık hissi göğsümü sıkıştırıyor.

Sanki örümcek hislerim bana zamanımın dolduğunu söylüyor.

Austin'in telefon ekranını benden sakladığı tüm anlar zihnimden geçiyor. Aramızdaki boşluk. Bana bakışları. Birbirimizle konuşma şeklimiz.

Yalnızlık hissi, beni saran umutsuzlukla karışıyor ve Elise'e tekrar şikayet etmek istemediğim için, pişman olacağımı bildiğim bir şey yapıyorum.

Annemin numarasını arayıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba anne. Uzun zaman oldu. Nasılsın?

Uzun zamandan da fazla oldu. Anneler Günü'nde onu aradığımdan beri konuşmamıştık. Mesaj bırakmak zorunda kalmıştım ve o da ancak bir hafta sonra cevap vermiş, bir gemi seyahatinde olduklarını söylemişti. Bu konudan ve üvey kardeşim Ashley'nin derslerinde ne kadar başarılı olduğundan bahsedip durmuştu. Tıp fakültesinin masraflarını babası karşılıyordu.

En son iletişim kuralı beş ay oldu.

Babamla konuşmayalı ise daha da uzun zaman oldu. Onunla sadece *"Mutlu Noeller ve Yeni Yılınız Kutlu Olsun"* gibi genel mesajlar alışverişinde bulundum.

Annem cevap verirse ne yapacaksın? Ondan para isteyemezsin, istesen bile cesaretin olsa bile hayır der.

Eve de gidemem. Üvey babam Mark izin vermez.

Annemle babam boşanıp yeni hayatlarına başladıklarında dokuz yaşındaydım. Velayet tamamen annemdeydi, ama bu beni istediği anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, hemen biriyle çıkmaya başladı ve ben onu görmektense bakıcımı daha sık görüyordum. Mark'la ilişkisi ciddileşince, benden beş yaş küçük olan Ashley'e düşkünlük göstermeye başladı.

On üç yaşına geldiğimde, babam bana zaman ayırmayı bırakmıştı. İlk başta, her zaman aptalca bir bahane vardı. Ya Tracey'nin ailesi ziyarete gelmişti, ya Emily kendini iyi hissetmiyordu, ya da babamın

işinde bir teslim tarihi vardı. Ayrıca, hafta sonu için bir yerlere gitme planları yaptıkları ve beni *yanlışlıkla* unuttukları zamanlar da vardı.

Babam her zaman yakında bir şeyler yapacağımıza söz verirdi, ama her zaman başka bir bahane çıkardı.

Bir cumartesi sabahı, sırt çantam hazır halde verandada oturduğumu hatırlıyorum; çünkü babam nihayet geliyordu ve sekiz uzun ayın ardından onu görecektim.

Bütün gün bekledim, yoldan bir araba geldiğinde heyecanlanıyordum.

O akşam saat yedi civarında annem nihayet bana eşyalarımı toplamamı söyledi, çünkü babam gelmeyecekti. Sanki sorun benmişim gibi, babam değilmiş gibi, sesi sinirli geliyordu.

Ondan sonra ziyaretler tamamen kesildi ve o zamandan beri onu görmedim. Yeni ailesiyle bir hayat kurdu.

Tracey'nin sosyal medya sayfalarında eşleşen Noel pijamalı fotoğrafları gördüm. Üvey annem her şeyi paylaşmayı çok severdi. Göl kenarındaki tatiller. Aile yemekleri. Doğum günü kutlamaları.

On dört yaşında, kimsenin beni istemediği acı gerçeğini öğrendim. Annem Mark ve Ashley'ye odaklanırken, babam tüm enerjisini Tracey ve çocuklarına harcıyordu.

Bir noktada, ebeveynlerimin sevdiği biri olmaktan çıktım ve ikisinin de unutmak istediği eski hayatlarının geriye kalan parçası olmaya başladım.

Mezun olur olmaz, eşyalarımı toplayıp evden ayrıldım. Her hafta sonu ve tatillerde çalışarak biriktirdiğim parayı kullanarak New York'a taşındım.

Anneme ayrılacağımı söylediğimde çok mutlu görünüyordu.

Sonunda benden kurtulmuştu.

New York'taki ilk birkaç ay zordu. Annem hiç nasıl olduğumu veya bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadı ve bu da kendi başıma hayatta kalma kararlılığımı daha da artırdı.

Sonra Mitchell's Construction'da iş buldum ve ilk kez her şeyin yoluna girebileceğini hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, iş yerinin yakınında kiralık bir oda da bulduğum için piyango kazanmış gibi hissettim. Kirası makuldu ve sonunda kendi başımın çaresine bakabiliyordum.

Düşüncelerim tekrar Austin'e dönüyor ve bir kez daha onunla bir ilişkiye başladığım için pişmanlık duyuyorum çünkü ayrılırsak Heather'ın beni kovacağını biliyorum.

Kendimi gerçekten berbat hissederek, çamaşır makinesinin döngüsünü tamamlamasını beklerken hızlıca bir duş almaya karar veriyorum.

Erken kalkıp yeri silip birkaç bulaşığı yıkayacağım.

Yatak odasına doğru yürürken Austin'in kıkırdamasını duyuyorum ve sesindeki baştan çıkarıcı ton, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Tanrım, sanırım beni aldatıyor. Yarın ilişkimizi bitirmeye karar verirse ne yapacağım?

Panik içimi kaplıyor ve duş alırken bir plan yapmaya çalışıyorum.

Belki de maaş gününü beklemeliyim, yiyecek alıp faturaları ödemek yerine, kıt maaşımla bir yerden bir oda kiralayabilirim? Gelirimle bir ay, dikkatli olursam belki iki ay idare edebilirim.

Umarım çabucak yeni bir iş bulur ve sonunda Austin'le olan bu boğucu ilişkiden kurtulabilirim.

Bölüm 2

Adriano

Kulüpteki ofisimden çıkarken, kadınların seçmelere katıldığı sahneye zar zor bir göz atıyorum. Striptizcilere iyi maaş ödüyorum ve bahşışlerden de iyi para kazanıyorlar ama bu sektörde işten ayrılma oranı oldukça yüksek.

Küçük Ricky masalardan birinde oturmuş, yolun yukarısındaki lokantadan sipariş etmiş olduğu, tek kişi için değil dört kişilik bir grup için olan bir tabak buffalo kanadını tıkınıyor.

Bir sandalye çekip karşısına oturduğumda, gözleri kadınların striptiz yaptığı sahneye sabitlenmiş durumda.

Birkaç saniye boyunca kemikleri temizleyene kadar onu izledikten sonra, ona hoşnutsuz bir bakış attım. "Bütün bu abur cubur seni öldürecek."

"Uh-huh," diye mırıldanıyor, ağzı tavukla dolu.

Başka bir kanat alır ve ranch sosuna batırır, sonra da afiyetle yemeye başlar.

Küçük Ricky on bir yaşındayken bizimle yaşamaya başladı. Meğer babamın adamlarından biri ve yakın bir aile dostumuz olan Büyük Ricky, bir kadını hamile bırakmış ve kadın öldüğünde, ailesi Küçük Ricky'yi bize göndermiş.

Big Ricky'nin DNA testi yaptırmasına gerek kalmadı çünkü oğlu tıpkı ona benziyordu.

"O" diyorum, çünkü adamın yemek yeme şekline bakılırsa, artık on yıllardır Big Ricky'nin en yakın arkadaşı olan Tiny'ye daha çok benziyor. İki adam, sanki yarın yokmuş gibi yemek yiyorlar, özellikle de annem aile için yemek pişirdiğinde.

Neyse ki benim için, Küçük Ricky de babası kadar iyi bir nişancı. Aile işini devraldığımda onu güvenlik şefim yaptım ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda onun olmadığı bir hayat düşünemiyorum.

Onunla küçük kardeşimden daha yakınız ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Remo için gözümü kırpmadan ölürüm.

Augusto ve Georgi adında iki en iyi arkadaşım var, onlar da mafya babası ama işler çok yoğun ve son zamanlarda onları istediğim kadar sık göremiyorum.

Little Ricky ile olan ilişkiyi tanımlamanın en iyi yolu, onun benim "ya hep ya hiç" arkadaşım olduğunu söylemek. Ben nereye gidersem, o da oraya gider.

"Daha hızlı ye. Devran'ın sevkiyatı bu sabah geldi," derken, garsonlardan biri olan Sandra'ya bana bir içki getirmesini işaret ediyorum.

Türk mafyasının başı Devran Arslan ile iş yapmaya yeni başladım ve bu ilk viski, brendi, rom ve şarap sevkiyatı en üst kalitede çıkarsa, uzun vadeli bir ortaklığın kapılarını açacak.

Babamın işini devraldıktan kısa bir süre sonra alkol kaçakçılığına da el attım ve lanet olsun ki karşılığını fazlasıyla aldım. Bu çok karlı bir iş, özellikle de eline elli yıldan eski şişeler geçerse. Fazla parası ve pahalı zevkleri olan koleksiyoncular, nadir bulunan eski etiketler için absürt meblağlar öderler.

Tam beklediğim gibi, Küçük Ricky, "On beş dakika," diye cevap veriyor. Gözleri sahneye yapışmış durumda. "Siyah saçlı güzel kız iyi." Dilini kullanarak dişlerini temizliyor, sonra, "Hey, Jerry, siyah saçlı kızı beğendim. İşi ona ver," diye sesleniyor.

"Kimi işe alacağıma senin söz hakkın olmadığını biliyorsun," diye cevaplar yağlı adam.

Jerrie, ben doğduğum sıralarda kulüpte çalışmaya başlamıştı ve yetmişine yaklaşmasına rağmen emekli olmayı reddediyor.

"Evet, ama sen yarı körsün," diye alay eder Little Ricky. "Bana güven. O sahnede çok başarılı olacak."

"Peki," diye homurdanır Jerrie. "İşi aldın, Mandy. Gidip üstünü değiştir de evrakları dolduralım. Geri kalanlar, dans etmeye devam edin."

Sandra içkimi getirdiğinde, bir yudum almadan önce ona başımla selam verdim, sonra mırıldandım, "Sakın striptizcilerin hiçbirisiyle yatma."

"Aww..." Koca herif bana somurtuyor. "Ama Georgi havlu attığına göre, şimdi onlara kim eşlik edecek?"

"Kimse."

Georgi'nin Nina ve çocuğuyla yuva kurmasına hâlâ şaşkınım. Adam göz açıp kapayıncaya kadar bekardan koca ve babaya dönüştü. En yakın iki arkadaşımın da ciddi bir ilişkisi olması beni... huzursuz hissettiriyor.

Otuz altı yaşına girdim ve artık gençleşmeyeceğim. Bir noktada aile adını devam ettirebilmek için bir eş seçmem gerekecek.

"Neden bu kadar derin düşüncelere daldın?" Little Ricky, lokmalarını yutarken soruyor.

"Yaşlanıyorum."

O da kahkahayı patlatır. "Yaşlanmakmış, hadi oradan. Daha kırk bile değiliz." Jerrie'yi işaret eder. "İşte o yaşlıdır."

"Siktir git," diye bağırır Jerrie, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Evlenip çocuk yapmam lazım," diyorum, basın ritmi başımı ağrıtmaya başlıyor. "Bu iş zaman alır."

Küçük Ricky, sanki çok komik bir şey söylemişim gibi bana sırtıyor. "Sen... evlenecek misin? Şanssız kadın kim olacak?"

"Siktir git."

"Sen ve Jerrie çok şanslı olacaksınız," diye sataşıyor.

Aniden ritmin temposu yükseliyor ve bu beni anında sinirlendiriyor. Ayağa kalktığımda, Küçük Ricky'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hey, şaka yapıyordum."

DJ'e dönüp bağıriyorum, "Seni öldürmeden önce şu boku kapat."

Yirmili yaşlarının başında olan adam irkildi ve bir saniye sonra müzik durdu; tek duyabildiğim sahnede yüksek topuklu ayakkabıların keskin tıkırtısıydı.

"Herkes dışarı," diye öfkeyle bağıriyorum.

"Çekilin!" Jerrie, bana endişeli bir bakış atarak kadınları sahneden uzaklaştırır.

Tekrar oturup viskinin kalanını tek yudumda yutunca, Küçük Ricky bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Yiyin de gidelim," diye homurdanıyorum, sinirim hâlâ içimi kemiriyor.

"Kulübü bana bırakmalısın," diyor, şu anda en ufak bir şeyin bile beni kızdıracağını bildiği için ses tonu yumuşak. "Yıllar geçtikçe gürültü konusunda daha da kötüleştin. Etrafında çok fazla şey olunca, saniyeler içinde sinirli halinden cinayet işleme eğilimine geçiyorsun."

"Başlama." Kalkıp ana kapıya doğru yürürken ona sert bir bakış atıyorum. "Ya şimdi gelirsin ya da sensiz gidiyorum."

Sandalyesinin zeminde sürtündüğünü duyuyorum ve bir saniye sonra, buffalo kanatları kutusu elime tutuşturuluyor.

"Ciddi misin?" diye mırıldandım.

"Evet. Kalanını nakliye sahasında yerim."

Eğer alt kademedeki adamlarımdan biri olsaydı, çoktan ölmüş olurdu, ama Little Ricky olduğu için, pusu ihtimaline karşı ellerinin serbest kalması için yemeğini ben taşıyorum.

Kaldırıma adımımızı atar atmaz, sağdan biri bize doğru hızla koşarak geliyor. O kişi bana çarpmak üzereyken, Küçük Ricky silahını çekiyor ve bir saniye sonra, bir kadını duvara yapıştırırken panik içinde bir çığlık duyuluyor.

Her şey saniyeler içinde oluyor ve Küçük Ricky ile ben aşırı tepki vermiş olabileceğimizi fark ettiğimizde, kadın Küçük Ricky'nin ince boynunu saran dev elinden kurtulmaya çalışırken dehşete kapılmış görünüyor.

"Tanrım!" Bırakıp geri çekilir, sonra yüzü kıpkırmızı olur. "Özür dilerim hanımefendi. Size zarar vermek istemedim."

Kadın ellerini boğazına götürür ve nefes nefese kalırken kocaman gözleri Küçük Ricky ile benim aramda gidip gelir.

İşte o anda onu tanıdım. Geçen geceki nefes kesici sanat eseri.

Gözlerimiz ilk kez buluştuğunda, bana sanki ilgilenmeye bile tenezzül etmediği sıradan bir erkekmişim gibi baktı. İkinci kez, yanakları pembeye döndü ve hızla uzaklaştı. Bütün gece boyunca onu düşünmeden edemedim.

Altın iplik gibi görünen sarı saçlarını ve şimdiye kadar gördüğüm en açık mavi gözlerini içime çekiyorum.

Lanet olsun, o muhteşem.

Ona bu kadar yakın olmaktan şaşkına dönmüş bir halde, o güvenli olup olmadığını kontrol etmeden yola atlayıp uzaklaşırken ben olduğum yerde donakalıyorum.

Bir korna çalar ve bir araba frenlere basarken kalbim göğsümde durur. Neyse ki sürücü zamanında durur, ama sonra pencereden dışarı eğilir ve bağırır: "Önüne bak, lanet olası deli karı!"

Öfke içimi kaplar ve ben o pislığe öfkeyle bakarken, kadın omzunun üzerinden bana bir göz atar. Dehşet dolu gözleri yüzüme kilitlenir, sonra kaldırımında daha da hızlı koşmaya başlar ve bir ofise dalar.

Mitchell's İnşaat.

"Siktir." Küçük Ricky'nin sesi, benim hissettiğim kadar şaşkın geliyor. "Araba az kalsın ona çarpıyordu."

Ne yaptığımı fark etmeden, cebimden telefonumu çıkarır ve Rosie'nin numarasını çeviririm. Cosa Nostra'nın hacker'ı, hayatıma uçup gelen bu kelebeğin kim olduğunu bulabilir.

"Evrenin efendisi konuşuyor," diye cevaplar Rosie.

"Bir dakika önce kulübümün önünde sarışın bir kadın vardı. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir saniye. Görüntüleri çekeyim." Bir saniye sonra Rosie şöyle diyor: "Tanrım, Küçük Ricky şaka yapmıyormuş. Ooh, şaşkın halinize bakın. Kız çok güzel! İlk görüşte aşk mıydı? Büyük Adriano Rizzo pes mi etti? Acaba..."

"Rosie," diye homurdanırım.

"Pfft... hiç eğlenceli değilsin. Bana iki dakika ver. Yüz tanıma çalıştırıyorum."

"Onunla ilgili bulduğun her şeyi bana mesaj at," derim, sonra eklerim, "Teşekkürler, Rosie."

"Rica ederim, huysuz," diye cıvıldıyor.

Aramayı bitirirken, Küçük Ricky arka kapıyı açar ve ben içeri girerim. Yemeğini yanıma koyarım, sonra inşaat şirketine tekrar bir göz atarım.

Muhtemelen orada çalışıyor.

Little Ricky direksiyonun başına geçtiğinde SUV hafifçe sallanır. "Bence bize çarpması basit bir kazaydı. Neden o kadını araştırıyorsun?"

Birkaç saniye cevap vermediğimde, Küçük Ricky motoru çalıştırır ve kaldırımdan uzaklaşır. "Adriano? İyi misin?"

"Evet." Şirkete bakmaya devam ediyorum ve yanından geçerken derin bir nefes alıyorum. "Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum."

Arka aynadan bana meraklı bir bakış atıyor. "Ama neden?"

Sonunda kendime gelip itiraf ettim, “Çünkü o, hayatımda gördüğüm en güzel kadın.”

Yüzünde anında geniş bir gülümseme belirir.

“O şekilde sırtımayı kes,” diye homurdanıyorum, sonra telefonum bipliyor ve cihaza o kadar hızlı uzanıyorum ki, Little Ricky kıkırdamaya başlıyor.

Parmak izimle uygulamayı açıp bilgileri yutarcasına okudum.

Rosie: Adı Laurie Barnes. 25 yaşında. Ohio, Findlay'den. Son altı yıldır Mitchell's Construction'da çalışıyor. Ama senin için kötü haber, çünkü tahminimce erkek arkadaşı olan bir adamla birlikte yaşıyor. Austin Doyle.

Laurie Barnes'ın siyah beyaz fotoğrafına gözlerimi diktiğim için o adam umurumda bile değil.

Adriano: Adresini, hangi arabayı kullandığını, hangi spor salonuna gittiğini istiyorum. Her şeyi.

Rosie: Lütfen, lütfen, lütfen de. Adriano: Lütfen, Rosie.

Rosie: Bu yeterli. Tüm bilgileri toplamam için bana birkaç saat ver.

Fotoğrafa bakarken, ölümcül bir güç gibi içimi karanlık bir açıklık kaplıyor ve içimdeki bir şey korkunç bir kesinlikte yerine oturuyor.

O benim olacak.

Yıllardır istediğimi aldım, yoluma çıkacak kadar aptal olan herkesi ezip geçtim ve şu anda tek düşünebildiğim şey Laurie Barnes'a yaklaşmak.

O, kolayca boyun eğen ve her emre itaat eden türden bir kadın mı, yoksa kontrolü elinde tutmayı seven biri mi?

Onun hayatındaki bir gün nasıl geçiyor?

Erkek arkadaşı, kolayca ortadan kaldırabileceğim küçük bir sorun.

Ona karşı tepkimin normal olmadığını çok iyi biliyorum.

Belki de bunun nedeni, kulübümün önünde dururkenki haliydi; etrafındaki çirkin dünyaya göre fazla güzeldi.

Bilmiyorum, ama onda beni en karanlık tarafıma çeken ve bırakmak istemeyen bir şey var.

La mia farfalla.

"Adriano?" Küçük Ricky dikkatimi çekiyor. "Bugün neyin var?"

"Onu istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ne pahasına olursa olsun, Laurie Barnes'ı benim yapacağım."

"Tamam o zaman." Derin bir nefes alır. "Adamlardan birine onu sana getirmesini söyleyeyim mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, onu bir süre izlemek istiyorum, böylece onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenebilirim."

Küçük Ricky bir dakika kadar sessiz kalır, sonra sorar: "Güzel olduğunu anlıyorum, ama güzel bir yüz senin ilgini çekmek için hiçbir zaman yeterli olmamıştır. Bu kadının nesi var?"

"Açıklayamıyorum." Pencereden dışarı bakıyorum, geçen manzarayı içime çekmeden. "Onu iki kez gördüm ve şimdi onu kafamdan atamıyorum." Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Sanki ona baktığım anda, benim sahiplenici tarafımla bağlantı kurdu ve o da bana ait olduğuna karar verdi." Arka aynadan Little Ricky'nin gözlerine bakarken dudaklarımdan bir gülümseme süzülür. "Ve bildiğin gibi, bir şeyi istediğimde onu alırım."

Dikkatini önümüzdeki yola çevirerek başını salladı. "Anlıyorum."

"Tıpkı ben ve buffalo kanatları gibi. O şeyden doyamıyorum."

Başımı sallarken içimden bir kahkaha kopar. "Evet, hiçbir şey seni kanatlarından ayıramaz."

Bölüm 3

Laurie

Heather manikür yaptırmaya giderken, ben de şansımı denedim ve kiralanabilir bir odaya bakmak için on beş dakikalığına ofisten gizlice çıktım.

İşten izin almak yeterince sinir bozucuydu, ama sonra o adamlar kulübün dışında birdenbire ortaya çıktı ve iri olanı beni duvara çarptı.

Kullandığı kuvvet yüzünden omuzlarım ağrıyor ve boynumda kızıl izler var. Biri fark ederse bunu nasıl açıklayacağım, hiç bilmiyorum.

Ve az kalsın araba altında kalıyordum.

Of, bugün benim günüm değil.

Ama aman Tanrım! Şu adamlar. Onlardan aldığım his, içime Tanrı korkusu saldı. Tanrım, hangisi daha korkutucuydu bilmiyorum, mamut gibi olan mı, yoksa yolun karşısına koşarken hayatımı sonlandıracakmış gibi bana bakan yakışıklı olan mı?

Midemde hâlâ çılgınca dönen sinirleri yutkunarak bastırıyorum. Bütün bunlar boşa gitti. Oda bir dolaptan başka bir şey değil ve sahibi seri katil gibi görünüyordu. Burası pislik içindeydi ve havada ekşi bir koku vardı.

Üzerinde çalıştığım tabloyu açarken, aklım o çılgın olayı düşünerek dolanıyor.

Sanırım o çekici adam, birkaç gece önce gördüğüm adamdı. İtiraf etmeliyim ki, yakından bakınca daha da yakışıklı.

Kafamı sallayarak onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum, ama bu sadece birkaç saniye işe yarıyor.

Çok garip. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, ondan gelen tek bir bakış, vücudumdaki tüm hayatta kalma içgüdülerimin bana kaçmamı haykırmasına neden oldu.

Bu çok saçma çünkü o, şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Onun gibi bir yüz, kanımı donduran o kadar soğuk gözlere sahip olmamalıydı.

O adamı unut ve işine odaklan!

Birkaç dakika sürüyor, ama sonunda Heather ofise girene kadar dikkatimi hesap tablosuna veriyorum.

Gözlerim onun ellerine takıldı ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Tırnakların çok güzelmiş."

Heather, klavyenin üzerinde duran ellerime sert bir bakış atar. "Biliyorsun, görünüşüne biraz özen göstermen seni öldürmez. Müşteri geldiğinde o erkek ellerin utanç verici oluyor."

O ofisine doğru yürürken arkasından bakarken yüzümdeki sahte gülümseme kaybolur.

Tırnaklarımı yaptırmayı çok isterdim, ama ne param ne de vaktim var.

Ona kaltak derdim, ama bu diğer tüm kaltaklara hakaret olur.

Özgüvenime vurulmuş bu darbeyi görmezden gelmeye çalışarak bilgisayar ekranına bakıyorum. Bir kez daha, Heather'ın acımasız sözleri beni etkiliyor ve bakışlarım ellerime iniyor.

Tırnaklarımı her zaman kısa ve düzgün tutarım, ama cildimin ne kadar kuru olduğunu fark ediyorum.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum ve hesap tablosuna yazdığım rakamları gözden geçiriyorum.

Yaklaşık bir saat sonra, kapı zili çalar. Kapının yanındaki cam panelden görebilmek için sola eğilirim.

"Öğle yemeğim geldi," diye bağılıyor Heather ofisinden.

Orta çekmecemdeki küçük kasa kutusunu açmadan önce teslimatçıya kapıyı açıyorum.

"Heather'a teslimat," diyor genç adam.

"Ne kadar borcumuz var?" diye sorarken, havayı pizzanın lezzetli kokusu doldurur.

O bana tutarı söylediğinde, kutudaki banknotları sayıp parayı ona uzattım. Kutuyu son açtığım zamana göre çok daha az para olduğunu fark edince kaşlarımı çattım.

Pizzayı Heather'ın ofisine götürmeden önce, teslimatçının kapıyı kapattığını kontrol ediyorum. "Küçük kasadan para mı aldın?"

Öğle yemeğini masasına koyduğumda dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, sonra şöyle diyor: "Tabii ki hayır. Paradan eksiklik olmasa iyi olur, yoksa maaşından kesilir."

Ona cehenneme gitmesini söyleme dürtüsü içimi kaplarken ona bakıyorum.

İşaret parmağını kapının yönüne doğru sallayarak, "Çıkarken kapıyı kapat," dedi.

Dilimi ısırarak söyleneni yapıyorum ve masama oturduğumda kasadaki bakiyeyi kontrol ediyorum.

Kahretsin. İki yüz dolar eksik.

Gözlerim Heather'ın ofis penceresine kayıyor ve o bana sırtıp bir dilim pizzayı ısırmadan önce onu izliyorum.

Tanrım, keşke bu boktan işten ayrılabiliriz kadar param olsaydı.

Dikkatimi tekrar bilgisayar ekranına çevirdiğim anda telefonum çalar. Şirket içi bir arama olduğunu görünce hafifçe inlerim.

"Evet, Heather?"

"Ay sonuna kadar tahminleri bitirsen iyi olur."

"Ama dört gün kaldı!" diye haykırıyorum. "Hepsini bitirmek için bundan çok daha uzun süre gerektiğini biliyorsun."

"Bu yıl değil. 30'una kadar bitmesini istiyorum, Laurie."

Pencereden ona bakıyorum. Telefonu kapatırken yüzündeki acımasız gülümsemeyi görünce, sabrım taşar.

Ayağa fırlayıp, kapalı kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım. "Bana bu kadar kötü davranmayı kes, Heather. Bu işe hayatımın altı yılını adadım ve çok çalışkan biriyim. En azından bana biraz saygı gösterebilirsin. O tabloların hazırlanması her zaman yaklaşık altı hafta sürer, bunu biliyorsun."

Kaşları havaya kalktı. "Kardeşıme seni neden kovduğumu anlatırken bu tavrın pek iyi görünmeyecek."

Göğsüme tanıdık bir korku sızıyor. "Bana insan gibi davranmanı istediğim için ciddi ciddi işimi tehdit edemezsin, değil mi?"

Heather bir dilim pizza daha alır ve yeni yapılmış pençeleriyle bir parça peynir koparır. "İnsanlar saygıyı hak eder, Laurie. Ofisime dalıp bana bağırılmazlar." Peyniri ağzına atar ve çiğnerken bana sırtarak bakar.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. "Sana bağırmadım."

"Bugünü bu şirketteki son günün yapmaya karar vermeden önce işine dön."

Bu tehdit öfkemi bir anda dindirir.

Heather, bu düşük maaşlı işte ne kadar sıkışıp kaldığımı biliyor ve bu tehdidi daha önce de kullanmıştı.

Yutkunarak koridora çıkıyorum, ama kapıyı kapatmak için kolu tutarken, o ekliyor: "Sen olsam, kardeşime çok daha saygılı davranırdım. Tehlikeli bir durumdasın."

Bakışlarım ona kayar ve bir kez daha, hem Heather'a hem de Austin'e cehenneme gitmelerini söylemek isterim, ama yapamam. Henüz değil.

Kapısını kapatıp masama geri dönerken, göğsümde lav kaynıyormuş gibi hissediyorum.

Bu kadar işi bir haftadan az bir sürede nasıl bitireceğim?

Çenem titremeye başlıyor, ama ağlamayı reddederek derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bir planın var. Ay sonuna kadar çalış, böylece maaşını alabilirsin.

Neyse ki, yarın saat 20:00'de boş bir odayı görmek için başka bir randevum var ve bu, seri katil adamın evinden daha umut verici görünüyor.

Bu kadar uzun süre dayandın. Birkaç gün daha idare edebilirsin.

Adriano

İnşaat firmasının karşısındaki caddede beklerken, deri ceketimin altına bir kapüşonlu giydim; yüzümü gizlemek için kapüşonu başıma çekmiştim.

Küçük Ricky kulübün önünde park etmiş SUV'de beklerken, ben de Laurie işten çıkar çıkmaz onu yaya olarak takip etmeyi planlıyorum.

Silahlıyım ve takip cihazımı da çalıştırdım, yani hiçbir şey ters gitmemeli.

Dün Rosie, benim küçük kelebeğim hakkında bulabildiği her şeyi bana verdi.

Laurie'nin hayatı tahmin edilebilir, bu yüzden beni hazırlıksız yakalayan bu ani takıntıyla ne yapacağıma karar vermeye çalışırken onu gözetlemek kolay olacak.

Saat on birden sonra nihayet kaldırıma çıktı. Arkasında kapıyı kilitlemesini izledim ve kavşağa doğru yöneldiğinde, güvenli bir mesafeden onu takip ettim.

Laurie trafik ışığının değişmesini bekliyor, sonra yolu geçerken SUV'ye bakıp duruyor.

Telefonumu çıkarıp Little Ricky'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

Adriano: Bekle. Seni fark etti.

Little Ricky: Gördüm. Bu arada, ürkütücü görünüyorsun dostum.

Yürüyüş hızımı yavaşlatıyorum, Laurie ile aramızdaki mesafeyi artırıyorum, böylece geriye bakarsa takip edildiğini fark etmez.

Kollarını kendine dolayarak tren istasyonuna kadar hızlı adımlarla yürüyor.

Soğuk bir rüzgar estiğinde, giydiği pantolonlu takımını inceledim.

Omuzlarını kamburlaştırıp ellerini pazılarını ovuştururken, gözlerimi onun sırtına dikiyorum.

Üşüdüğünü bilmek beni sinirlendiriyor.

Bir an için, ona ceketimi verebilmek için aramızdaki mesafeyi kapatmayı düşünürüm.

Ama bu, varlığımı ele verecek ve ben bunun olmasına hazır değilim.

İstasyonun parlak floresan ışıkları, solgun yüzünü aydınlatıyor; gözlerinin altındaki gölgeler, yüzündeki tek renk.

Lanet olasıca bitkin görünüyor.

Bir sütuna yaslanıp telefonumla meşgul gibi davranırken, Laurie'nin banklardan birine oturmasını izliyorum.

İkimizin dışında, bize bakmayan bir adam daha var. Ayakta uyuyakalmış gibi görünüyor.

Telefonum elimde titriyor ve mesajı açıyorum. **Küçük Ricky:**

Bölge sakin. Sorun belirtisi yok. Adriano: Teşekkürler.

Laurie'ye tekrar baktığımda, çantasından telefonunu çıkardığını görüyorum ve telefonuna baktığında, ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor

Bir an sonra, sesli mesaj gönderiyor gibi görünüyor ve şöyle diyor: "Merhaba dostum. Trenimi bekliyorum. O sürtük patronum, tahminlerin gelecek haftaya kadar bitmesini istiyor." Ondan inanılmaz bir kahkaha patlaması geliyor. "Buna inanabiliyor musun? Ugh, sızlandığım için özür dilerim. Keşke seninle Belçika'da olsaydım. Bana güzel bir şey anlat."

Sesi yumuşaktır, o kadar tatlıdır ki, zaten hissettiğim sahiplenme duygusu hızla artar.

Mesajı gönderdikten sonra Laurie telefonuna bakmaya devam ediyor, sonra burnunu kırıstırıyor. "Tanrım, neden cevap verme zahmetine girdin ki anne?" Güzel yüz hatlarında kırılğan bir ifade belirirken, derin bir iç çekişi duyuluyor.

Bir saniye sonra, Laurie'nin sesli mesaj dinlediğini sanıyorum çünkü bir kadının "Merhaba, canım. Saate baktım da, orada neredeyse gece yarısı olmuş! Bu saatte dışarıda olman tehlikeli değil mi?" dediğini duyuyorum.

Laurie'nin yüz hatları yine yumuşadı. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme

."

Telefonu çalmaya başlıyor ve muhteşem bir gülümseme dolgun dudaklarına yayılıyor

Siktir et sahiplenme duygusunu. Bana ait olacak bu nefes kesici yaratığa bakarken içimde patlayan duyguyu tarif edecek kelime yok.

"Sana az önce bir sesli mesaj gönderdim... Hayır, strese girme." Ağzından yine o melodik kıkırdama çıkar. "İyiyim... Günüm berbat geçti... Ofisten gizlice kaçtım ve bir araba tarafından ezilmeye ramak kalmadan devasa bir maymun tarafından itilip kakıldım... Hayır, iyiyim. Yemin ederim.... Ah, evet, Heather son zamanlarda aşırı cadalog davranıyor... Of, keşke piyangoyu kazanıp bütün gün mimosa içebileceğimiz bir ada satın alabilsek." Dudaklarından yine kahkaha fışkırıyor, bu da ağızma nadir görülen bir gülümseme konduruyor.

Tanrım, o muhteşem.

Tren nihayet geldiğinde, Laurie'nin binmesini bekledikten sonra ben de arkasından biniyorum. Kapının yanındaki bir koltuğa oturuyor ve yanından geçerken yüzümü başka yöne çeviriyorum.

Laurie ile diğerk adamın arasına oturuyorum ve arkadaşıyla sohbeti devam ederken onu dinliyorum. Tren hareket etmeye başladığında ancak o zaman ona doğru bir göz atıyorum.

Bir kez daha, küçük keleşim tarafından anında büyüleniyorum. Bununla nasıl başa çıkacağım?

Onu şu anda kaçırabilirim.

Lanet olsun, ne güzel gözleri var.

Beni büyüleyen kadına bakmaya devam ederken düşüncelerim bir konudan diğerkine atlıyor.

Çevresinde olup bitenlerden tamamen habersiz.

Alnımda bir kırışıklık oluşuyor çünkü bu kadar savunmasız olmasını sevmiyorum.

Durağına yaklaşıp ayağı kalktığında, ben de ayağı kalkıp ona tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, hayatta kalma içgüdüğü var mı diye kontrol etmek istiyorum.

Ona uzanıp dokunacak kadar yaklaştığımda, Laurie omzunun üzerinden kısmen bana bakıyor, farkında olduğunu belli edecek kadar.

Tren durur ve kapılar açılır açılmaz Laurie, tıpkı küçük bir keleşek gibi benden uzaklaşır.

Yavaş adımlarla yürümeye devam ediyorum, hatta telefonuma gelen mesajı kontrol etmek için duruyorum.

Küçük Ricky: Sağındayım.

SUV'ye bir göz atıp ona başımla onay verdikten sonra Laurie'yi takip ederek caddeye çıkıyorum.

Önden esen rüzgârla parfümünün kokusunu alıyorum. Nazik ve tatlı bir koku.

Saat geç ve yollar sessiz olduğu için biraz daha geride kalıyorum.

Laurie'nin gece işe gidip gelmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Başına gelebilecek onca kötü şey aklımdan geçiyor ve bu yüzden dişlerimi sıkıyorum.

Bir posta kutusunun önünde durup postasını kontrol ettikten sonra, çimlerin üzerinden geçerek garaj yoluna park edilmiş bir kamyonetin bulunduğu eve doğru ilerliyor. Yanından geçerken, ön kapıyı kapatmak için döndüğünde onu net bir şekilde görüyorum.

Yüzünde umutsuz bir ifade var.

Eve geldiği için rahatlamış olması gerekirdi.

Ama değil.

Etrafa bakınıp kimse beni görmediğinden emin olduktan sonra eve doğru yaklaşıyorum.

Şanslıyım ki perdeler tam olarak kapanmamış ve aralıktan içeri baktığımda, kanepede uyuyan bir adam görüyorum; televizyonun ışığı onun üzerine yansıyor.

Öfke, yıkıcı bir güç gibi içimi kaplıyor.

O pislik, iş çıkışı Laurie'yi alabilirdi, ama kendi şaheseri dediği şeye o kadar az değer veriyor ki, evde deliksiz uyuyor.

Onu ortadan kaldırmak çok kolay olurdu.

Laurie adamın ayaklarının yanına geliyor ve yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde, ön kapıyı tekmeleyip onu hemen almam için duyduğum dürtüyü bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bana yiyecek bir şeyler getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor, boş yemek kaplarını toplamak için eğilirken sesi acı dolu.

Adamın sadece kendisiyle ilgilendiğini ve Laurie'yi açıkça umursamadığını fark ettiğimde vücudumdaki her kas gerilir.

O oturma odasından çıkınca, ben de mutfağın bulunduğu diğer tarafa doğru yürüyorum. Çalılar ile bir ağacın arasında saklanacak bir yer buluyorum; böylece o etrafta dolaşırken onu net bir şekilde görebiliyorum.

Laurie kendine bir şeyler hazırlamak yerine bulaşıkları yıkıyor.

Yüzüne bakıyorum, yüz hatlarına umutsuzluk ifadesinin yerleşmesini izliyorum. Çenesi titremeye başlıyor, sonra yukarı bakıp gözlerini kırıyor, derin nefesler alırken gözyaşlarını durdurmaya çalışıyor.

Bu manzara beni adeta cinayet işleme isteğine sürükler ve fısıldarım: "Benimle olduğunda, böyle acı çekmeyeceksin, *la mia farfalla*."

Laurie bir şeyler fısıldıyor ve sakinleşiyor gibi görünüyor. Çöp torbasını çöp kutusundan çıkardığında, gölgelerin daha derinliklerine çekiliyorum.

Bir kapının açıldığını duyuyorum ve bir an sonra Laurie, çöp torbasını büyük çöp kutusuna atıyor, ardından onu garaj yolundan sürükleyerek kaldırıma bırakıyor.

Laurie'nin sabaha kadar ev işlerini yapmasını izlerken sabırsızlığım ve öfkem giderek artıyor.

Evin arkasına geçtiğinde onu artık göremiyorum, ama banyonun dışından su sesini duyabiliyorum. Her şey sessizleşip onun yattığından emin olduğumda, SUV'nin park edildiği sokağa doğru yürüyorum.

Arka koltuğa binerken, Küçük Ricky, "Kadını takip etmekten doydun mu?" diye soruyor.

Ona öyle bir bakış atıyorum ki, gülümsüyor. "Onun tembel pislik erkek arkadaşı evde hiçbir şey yapmıyor."

"Hiç silah sesi duymadım," diyor kaldırımdan uzaklaşırken. "Onu öldürdün mü?"

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum, öfkem hâlâ göğsümde sıkıca dolanmış durumda. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor Küçük Ricky.

"Harekete geçmeden önce onu biraz daha izlemek istiyorum."

"Peki hamlen ne olacak?"

"Emin değilim. Şu anda ya Laurie'yi kaçırmayı ya da ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunmayı düşünüyorum."

"Ben anlaşılmayı tercih ederim. Yeterli para her şeyi satın alabilir." "Evet," pencereden dışarı bakarken mırıldanıyorum.

Şu an için, onun haberi olmadan onu izleyebildiğim bu küçük oyunu seviyorum.

Çalışmak zorunda olmam ve onu yirmi dört saat takip edememem çok yazık.

Bölüm 4

Laurie

Çok az yemek yiyip, daha da az uyuyarak idare ediyorum.

Beni ayakta tutan tek şey, baktığım ikinci yerin yaşanabilir olması ve ev sahibinin onu yetmiş iki saat boyunca benim için ayıracağını söylemesiydi.

İki gün sonra maaşımı aldığım da her şey bitecek. O odaya taşınacağım ve başka bir iş bulacağım.

Bu arada, ay sonuna kadar tahminleri bitirmek için deli gibi çalışıyorum, ama ofiste yirmi dört saat kalmış olsam bile bu imkansız bir görev.

Ruhumu parçalayan bir yorgunluk hissiyle ön kapıyı itip açıyorum ve içeri girerken, el çantamın askısını omzumdan indirip yan sehpaye koyuyorum.

Her zamanki gibi, televizyonun düşük sesli uğultusu dışında ev sessiz ve sanırım Austin kanepede uyuyor.

En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlayamıyorum.

Onun paket yemek kutularını toplamak için oturma odasına doğru yürürken, sol taraftaki mutfağa bir göz atıyorum ve aniden duruyorum.

Aman. Tanrım.

Heather'ın en yakın arkadaşı Amanda, mutfak masasının kenarında oturuyor.

Bir an için beynim... durdu.

Austin'in gömleklerinden birini giyiyor, geçen yıl Noel'de ona aldığım mavi olanı.

Austin, sanki dünyanın geri kalanının varlığını unutmuş gibi onu öperken, elleriyle Amanda'nın uyluklarının dışını yukarı aşağı okşuyor. Ağzı, Amanda'nın ağzına açgözlülükle yaklaşıyor ve Amanda, gözlerini açıp bana bakmadan önce baştan çıkarıcı bir kıkırdama çıkarıyor.

Vücudumdaki her kas gerilirken, yüzündeki gülümseme kaybolur.

Austin, Amanda'daki değişikliği fark eder ve başını bana doğru çevirir. Yakalandığı için şaşkınlık ya da suçluluk hissi yoktur.

Onların yanına gelmemi istemiş.

Amanda gözlerime bakıyor, yüzünde sinir ve nefret dolu bir ifade var.

Sanki biri göğsüme elini sokup ciğerlerimdeki havayı söküp almış gibi hissediyorum, çünkü bana bunu yapmalarına izin veremem.

Evet, tabii, bu ilişki bir süredir bitmiş durumda ve Austin'in beni umursamadığını biliyorum, ama yine de bunu yüzüme vurma cüretini göstermeleri benim için büyük bir şok.

Mesele onun beni aldatması değil. Mesele, sanki beni küçük düşürmek için yola çıkmışlar gibi, utanç duymadan ilişkilerini ilan etmeleri.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeyle bağırıyorum.

Austin yavaşça doğrulur ve Amanda'nın önüne geçer, sanki gerçekten kendimi kaybedip o kaltağa saldıracağımı düşünüyormuş gibi.

Vay canına.

Amanda, sanki aramızdaki savaşı kazanmış gibi sırtıyor, kendini beğenmiş yüzünde saf bir tatmin ifadesi var.

Bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Austin elini ensesine götürüp derin bir nefes alır. "Laurie."

Bu hiç komik olmasa da, bu çılgınlığı sindirmekte zorlandığım için içimden bir kahkaha patlar. "Laurie?" diye tekrarlıyorum. "Tanrım! Kendini o kadar haklı görüyorsun ki bu kadar aşırıya kaçmak zorunda mısın? Benden ayrılmak yetmez miydi?"

Yüzüne sinirlilik yerleşince gözleri kısıılır.

Amanda sahiplenici bir şekilde koluna yapışıyor ve o pislik erkek gibi davranmak yerine, onun adına konuşmasına izin veriyor. "Bunu gereğinden fazla zorlaştırma. Austin artık benimle birlikte."

Bu sözler beni o kadar derinden vurdu ki, sadece ağzım açık kalakaldım.

Bunu daha da zorlaştırma mı?

Sanki sorun benmişim gibi?

"Bitti." Süt imiş kedi gibi gülümsüyor. "Bir süredir mutsuzdu ama sana acıyordu."

"Mutsuz mu?" Kahkahalarım artarken kendimi kaybediyor gibi hissediyorum. Gözlerimi Austin'e dikip, "Sen kanepede uyurken, ben aylarca fazla mesai yapıp bu evi temizledim ve faturaları ödedim." diyorum. Elimi Amanda'ya doğru sallıyorum. "Yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadın, ama onunla oynaşmaya vaktin mi vardı?" O kaltağa öfkeyle bakıyorum, "Onun değersiz kıcını alabilirsin."

Austin, sanki ben ondan kurtulmak istediği hoş olmayan bir şeymişim gibi, yine sinirli bir nefes verdi.

O sürtük arkamdaki bir yeri işaret ediyor, zafer dolu bir ses tonuyla, "Bütün eşyalarını çoktan topladım," diyor.

Omzumun üzerinden bir göz attım ve valizi gördüğümde içim ölümcül bir sessizliğe büründü.

Bu adama harcadığım yılların her bir parçası tek bir çantaya tıklmış.

"Kendini daha fazla rezil etme. Eşyalarını al ve git." Yavaşça başımı mutfığa çeviriyorum ve gözlerimi gözlerime bakmayan Austin'e bakarken, çılgılık atmak istiyorum.

Evdeki her şeyi kırıp Amanda'nın yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum.

Ama sonra göğsümde tuhaf bir boşluk hissi ağır bir şekilde yerleşiyor.

Eğer kendimi kaybedersem, bu durumun beni ne kadar üzdüğünü ve onların kazandığını göstermiş olurum, ama onlara bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Austin ve o fahişeye bir saniye daha zaman harcamadan kapıya doğru yürüdüm, valizin sapını tuttum ve evden çıkarken valizi arkamda sürükledim.

Garaj yolundan aşağı yürürken Amanda'nın kahkahasını duyuyorum ve ön kapının gürültüyle kapandığını duyuyorum.

Nedense, bu son darbe, yanağımdan bir gözyaşının akmasına neden oluyor.

Nereye gideceğimi bilmiyorum ve sonunda tren istasyonuna geri dönüyorum. Island Park'a giderken, her şey kafamın içinde berbat bir film gibi tekrar tekrar oynuyor.

Şu anda çok yorgunum, kaybolmuş hissetmekten başka bir şey hissedemiyorum. Belki yarın geri dönüp Amanda'ya bir tokat atarım.

Belki biraz uyuduktan sonra Austin'e onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak söylerim ve...

Tanrım, onları umursayamayacak kadar yorgunum.

Başka seçeneğim olmadığı için, durakta inip ofise geri yürüyorum.

En azından orada güvende olacağım ve Heather'ın önümüzdeki birkaç gece orada kalacağımı bilmesi gerekmeyecek.

Maaşımı alır almaz, boş odayı kiralayacağım ve o pisliklerden kurtulacağım.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda, Amanda'yı mutfakta Austin'in gömleklerinden birini giymiş halde dururken görüyordum; o ise bana, hayatının yıllarını onunla geçirmiş kız arkadaşı değil de, sanki bir rahatsızlıkımı gibi bakıyordu.

Tanrım, her lanet gün kendimi küçültmeye çalıştım ve evdeki her şeyi yaptım çünkü onun benden uzaklaştığını hissediyordum ve sonunda beni yanında istemediğinde ne olacağından çok korkuyordum.

Bunun olacağını bilsem de, gerçekten olduğuna hala inanamıyorum.

Özellikle de maaş gününden iki gün önce.

Artık bir evim yok.

Bavulumu temizlik malzemeleri dolabına sakladım ve kendimi çok kötü hissederek saati izlemeye devam ediyorum.

Heather her an gelebilir.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum ve midem bulanıyor.

Ne yapacağım? Heather'ın kirayı ödeyebilmem için bana avans vermesi imkansız.

Kahretsin, muhtemelen Austin'in beni kovduğunu çoktan biliyordur. Şu anda en son yapmak istediğim şey onunla uğraşmak, ama her zamankinden daha fazla bu işe ihtiyacım var.

Sadece maaş gününe kadar.

Ön kapı açılır açılmaz, Heather'ın sesi keskin bir bıçak gibi havayı yırtar. "Laurie. Ofisime. Hemen!"

Tanrım. İşte başlıyoruz.

O yanımdan geçip giderken ayağa kalkıyorum ve yüzündeki düşmanlığı görünce, panik içimi kaplarken vücudumdaki her kas acı verici bir şekilde geriliyor.

Aniden, ne yapacağını hiç bilmediğim için dehşete kapıldım. Kapının eşiğinde durduğumda, Heather bana acımasız bir sırtıyla baktı.

Lütfen, Tanrım.

"Kardeşimin sonunda seni kapı dışarı ettiğini duydum. Artık küçük kasadan para çalan yapışkan parmaklarınla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Küçük kasadan üç bin dolardan fazla para çaldın. Hesap tutmayacağımı ve bunu unutacağımı mı sandın?"

Bu sözler beni o kadar sert vurdu ki, nabzım önce durdu, sonra hızla atmaya başladı.

Başımı salladığımda, o sertçe, "Bana aptal numarası yapma. Austin'in sonunda seni Amanda için terk edeceğini biliyor muydun ve dün küçük kasa kutusunu boşaltmaya mı karar verdin?"

"Hayır." Sesim gergin ve titriyordu. "En son baktığımda kutuda yirmi dolar vardı."

Heather keskin, mizahsız bir kahkaha attı. "İçine beş yüz dolar koymuştum ve dün öğleden sonra kontrol ettiğimde hepsi gitmişti."

Korku dalgaları üzerime çökünce tekrar başımı sallıyorum. "Hayır, sadece yirmi dolar kalmıştı."

Konuşmaya devam ederken, sesi her kelimeyle daha da keskin ve acımasız hale geliyor. "Senin sorunun ne biliyor musun? Hayatını, herkesin senin değersiz kışını kollamasını bekleyerek geçiriyorsun."

Sakin ol. Paraya ihtiyacın var!

Midem şiddetle burkuldu. "Bu doğru değil."

"Gerçekten mi?" Heather bırakır içinden bir

kıkırdıyor. "Çünkü benim açımdan, yıllardır ailemin sırtından geçiniyorsun."

Bu söz, yüzüme atılmış bir tokat gibi geldi. "Ben hiç kimseden faydalanmadım."

"Aksine, onlar benden faydalandı!"

"Kardeşim, sen neredeyse hiçbir katkıda bulunmazken senin onunla yaşamanıza izin verdi."

İnanamıyorum çünkü aldığım her maaş, market alışverişi, faturalar ve diğer tüm masraflara gidiyordu. Evi temiz tutan tek kişi bendim.

"Nankör, aldatan kardeşin için her şeyi yaptım," diye bağıryorum, öfkem hayatta kalma içgüdülerimi bastırıyor.

Heather sanki ben zavallıymışım gibi gözlerini devirdi. "Lütfen. Austin aylardır mutsuzdu, ama Amanda ve ben onu oturup seninle ilişkisini kesmesi için ikna edene kadar sana acıyordu."

Her şeyi planlarken arkamdan güldüklerini bilmek, göğsümü keskin bir acı ile deliyor.

Heather masasından bir dosya alır ve bana fırlatır. Yakalayamadan kağıtlar yere dökülür. "Küçük kasadan çaldığın her şeyi karşılamak için maaşın kesiliyor. Kutuyu sadece senin ellediğini gösteren görüntülerim var ve olay çıkarırsan bunları polise teslim edeceğim." Ağzının köşesi daha da yukarı kalkıyor. "Buna, dün seni kovduktan sonra, bu sabah saat bir civarında ofise zorla girip burada izinsiz yaşayan biri gibi yaşamaya başladığını gösteren güvenlik kamerası görüntüleri de dahil."

Zaten berbat olan hayatıma vurulan son darbe beni bir adım geriye savururken kulaklarım çınlamaya başlıyor. Sesim kısık bir şekilde fısıldıyorum, "Bunu yapamazsın."

"Kesinlikle yapabilirim." Yüzünde hâlâ acımasız bir sırıtişla masasının etrafından dolaşıp bana meydan okurcasına bakıyor. "Sence polisler kime inanacak, aileme ve bana mı, yoksa senin gibi küçük bir adama mı?"

"Maaşımı hak ettim." Panik boğazımı şiddetle sıkıştırıyor. "O paraya ihtiyacım var. Ver gitsin, ben de sorun çıkarmadan giderim."

Heather'ın yüzü buz gibi soğur, bana sanki yüksek topuklu ayakkabısının altında ezmekten zevk alacağı bir hamamböceğiymişim gibi bakar. "Benden bir kuruş daha alamayacaksın. Artık benim sorunum değilsin."

Bir an için, gerçeklik beni o kadar sıkı sarmalıyor ki boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve tek duyduğum kendi nefesim.

Gidecek hiçbir yerim yok.

Maaşım yok.

Kalacak yerim

yok. Çıkış yolum

yok.

İçimdeki bir şey bu baskı altında çatlamaya başlar ve sonra göğsümü ikiye ayırır, öfke, nefret ve çaresizliğin bir tsunami gibi içime akmasına izin verir.

"Bana böyle davranmanı hak etmiyorum!" diye bağıyorum ve tehditkar bir adım atıyorum. "Bu şirkete ve senin zavallı kardeşine her şeyimi verdim. Maaşımı ver."

Gözlerini kısarak parmağını bana doğru uzatıyor. "Değerli hiçbir şey yapmadın. Austin sana acıdığı için sana tahammül edildi."

Austin'in gerçekte ne hissettiğini bilmek, utanç duygusunun derimin altına işlemesine neden oluyor. Ben elimden gelen her şeyi verirken, o beni sadece bir hayırseverlik vakası olarak görüyordu.

Heather telefonu eline alır, sonra işaret parmağını dokuz tuşunun üzerine getirir. "Çık dışarı yoksa polisi ararım."

Birkaç saniye hareketsiz kalıyorum çünkü gerçekten nereye gideceğimi bilmiyorum, ama sonra gururum galip geliyor. Öfkeyle uzaklaşıyorum, dolaptan valizimi alıp ofisten aceleyle çıkıyorum.

Kaldırımda koşar adım ilerlerken, içimdeki kaos beni ele geçiriyor. Hayatım etrafımda çöküşe geçerken gözyaşlarıma boğuluyorum.

Bölüm 5

Adriano

Dün gece Laurie'yi takip edemedim çünkü Remo ve Valentina akşam yemeğine gelmem için ısrar ettiler.

Evleri Manhattan'da olduğu için, bu sabah *capo dei capi*'miz Christiano ile buluşacağımdan, The Mark adlı beş yıldızlı otelde rezerve ettirdiğim penthouse süitinde kaldım.

Damiano Amca'nın yerini devralmadan önce, tüm çocuklardan en büyüğü olduğum için unvanın bana geçeceği konuşuluyordu.

Ancak Damiano Amca, unvanın kendi soyunda kalması konusunda ısrarcıydı ve dürüst olmak gerekirse, ben de rahatlamıştım. Christiano bu pozisyon için doğmuş bir adam ve ben de tüm işlerle uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Cosa Nostra'nın diğer on iki oğlu ve kızının ağabeyi olmak benim için yeterli.

Büyürken, kimseye küçük çocuklarla sorun çıkarmamasını sağlayan bendim. Artık çoğu evlendi ve yerleştiği için, aşırı koruyucu bir ağabey olmaktan bir adım geri çekilip kendime daha fazla odaklanabiliyorum.

"Remo çok mutlu görünüyor," diyor Little Ricky, Christiano'nun ana ofisinin bulunduğu depoya doğru giderken.

"Öyle." Kardeşim adına mutlu olarak, ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Valentina ile birlikte olmak onun için bir hayalin gerçekleşmesi."

Christiano, o pisliğin kız kardeşini dövdüğünü öğrendiğinde Valentina'nın kocasını öldürmüştü. O gün güzel bir gündü ve o günden beri Remo, onun yanından ayrılmıyor, iki çocuğuna babalık yapıyor.

Little Ricky SUV'yi deponun önünde durdurur ve gözlerim Christiano'nun adamlarını tarar. Nico'yu bir grup içinde dururken görürüm ve araçtan indiğimde Christiano'nun güvenlik şefine el sallarım.

Küçük Ricky Nico'ya doğru yürürken, ben depoya giriyorum. Christiano'nun ofisine girerken parmak eklemlerimle kapıya hafifçe vuruyorum.

başını kaldırıp elimdeki tahta kutuyu fark eder ve yüzünde bir gülümseme yayılır.

"Vay canına, gerçekten almayı başarmışsın," diyor.

Ona somurtunca, kıkırdar. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Yaklaşarak kutuyu ona uzatıyorum. "Duygusal davranmamaya çalış."

Christiano masasından geri çekilir ve sanki ona yeni doğmuş bir bebek veriyormuşum gibi kutuyu benden alır. Toka açıp kapağı kaldırmadan önce parmakları cilalı ahşap üzerinde kayar. Bir anlığına, siyah kadife astarın üzerinde duran şişeye bakakalır.

"Tanrım." Şişeyi dikkatlice çıkarırken kahkahalar patlar ağzından. Elinde çevirip her ayrıntıyı inceler, sonra omzuma hafifçe vurur. "Teşekkürler kardeşim. Bu benim için çok anlamlı."

Boş sandalyelerden birine oturup, "Devran sözünü tuttu," derim.

Bu, Christiano'nun tüm dikkatini çeker. Şişeyi dikkatlice masasına koyar ve tekrar oturarak, "Sorun yok mu?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hiç. Sevkiyat tam söylediği zamanda geldi. Her sandık eksiksiz."

Yüzünde memnun bir ifade belirir. "Bu iyi. Türk mafyasıyla çalışmak konusunda şüphelerim vardı."

"Özellikle de onun taşıdığı türden mallar varken." Bacaklarımı önüme uzattım. "Devran hakkında içimde iyi bir his var."

Christiano, şişeye bakarken, "İşler için harika olacak," der. Gözleri keskin ve hesaplayıcı bir şekilde bana doğru yükselir. "Bu, uzun vadeli iş yapmak istediğini kanıtlamasıydı."

"Aynen öyle." Tekrar ayağa kalkıyorum. "Bir sürü para kazanacağız."

Dönüp gitmeden önce Christiano sorar, "Diğer işler nasıl gidiyor? Son poker oyununda konuşma fırsatı bulamadık."

Beş ailenin tüm erkekleri ayda bir kez poker oynamak için bir araya gelir, ama sayımız o kadar fazla ki, biriyle konuşmayı kaçırmak çok kolaydır.

Omuz silerken cevap veriyorum, "Her şey her zamanki gibi." Dikkatini benden başka yöne çekmek için, "Dün gece Remo ve Valentina ile akşam yemeği yedim"

. Çok mutlu görünüyorlardı.”

“Evet.” Yüzünde bir gülümseme yayılır. “Umarım yakında evlenirler, o zaman en iyi arkadaşımı kayınbiraderim olarak görebilirim.”

"Gelecek yazdan bahsettiler," diyorum ona.

"Kız kardeşim pahalı bir düğünle hesabımı boşaltmadan önce birikim yapmam için zamanım olur."

“Remo’nun ilk evliliği olduğu için masrafları ben karşılayacağım.” Christiano itiraz edecek gibi görününce, “Bu benim için bir onurdur,” diye ekliyorum.

İsteksizce başını sallar ve beni kapıya kadar takip eder, sonra sorar, “Kulübe mi dönüyorsun?”

"Hayır, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için günün geri kalanında depoda olacağım."

“Devran ilgimi çekebilecek başka ne gönderdi?”

“Yetmiş beş kutu *Cohiba Behikes*, beş kasa *Yamazaki 18*, yirmi şişe *Louis XIII*, on iki *Château Margaux* ve on *Pétrus*. O kasalarda gümrük memurlarını ağlatacak kadar para var.”

Christiano kıkırdadı. “Bana bir kutu *Cohiba Behikes* ayır.” Bana sorgulayan bir bakış attı. “Sevkiyatın maliyeti ne kadar?”

“Altı yüz elli.”

Etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. “Ciddi bir kâr elde edeceksin.”

Ağzımın köşesinde bir gülümseme belirir. “Elbette. Ucuz şeylerle zamanımı boşa harcamam.” Uzaklaşırken eklerim, “Viskinin tadını çıkar.”

“Siktir et. Doğruca kasaya gidecek,” diye bağırır, bu da beni güldürür.

Saat ondan sonra Little Ricky, Laurie'nin iş yerinin önünden geçer ve ışıkların sönük olduğunu görünce şaşırırım.

Umarım bu, geç saatlere kadar çalışmayı bitirdiği anlamına gelir.

“Onun evine git,” diyorum ona.

"Yorgunsun. Bu gece pas geçmeye ne dersin? Onu yarın takip edebiliriz."

Ona sürmeye devam etmesini ima eden bir bakış atıyorum.

Küçük Ricky, SUV'yi Laurie'nin evinin karşısına park ettiğinde, tüm ışıklar sönük.

Kapıyı iterek açarım ve sessiz sokağı baştan aşağı gözden geçiririm. Kamyonet garaj yoluna park edilmiştir ve evin yanına dolaştığımda her şey sessizdir.

Yatak odasının penceresinin yanında durup dinliyorum ama hiçbir şey duymadığım için, çoktan yatmış olduklarını varsayıyorum.

Derimin altında bir kaşıntı yayılıyor ve iki gündür Laurie'yi görmediğim için tehlikeli bir şekilde yoksunluk belirtileri yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

SUV'ye geri dönerken, onu istediğim gibi takip etmek için yeterli zamanım olmadığı için onu kaçırmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Onun başka bir erkekle yaşadığını bilmek de içime sinmiyor.

Tanrım, kıskanıyorum, ve o kadınla daha konuşmadım bile.

SUV'nin arkasına bindiğimde, Küçük Ricky, "Bitirdin mi?" diye soruyor.

"Evet, hadi eve gidelim." Sanki Laurie'yi benden uzak tutan oymuş gibi eve öfkeyle bakıyorum ve uzaklaşırken mırıldanıyorum, "Sanırım Laurie'yi kaçırmalıyım."

"Yarın gece mi? Yoksa ofisinden onu kaçırmak için bir grup adam mı ayarlayayım?"

"Bir gece uyuyup düşünmeme izin ver."

"Tamam." Radyoyu açar ve beni rahatsız etmemesi için sesini kısar.

Ailemle paylaştığım eve giderken e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Ağır demir kapılardan geçerken, yirmi dört saat nöbet tutan adamlarıma bir göz atıyorum.

Akdeniz villası gibi, malikanenin ortasında mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bahçeler ve su öğeleriyle duruyor.

Arkasındaki, herkese nefes alabilecek kadar uzaklıkta, iki küçük ev var. Onlara kulübe demek saçmalık çünkü tam boy evler.

Remo, Valentina ile yeni bir hayata başlamak için ayrıldığında, herkes yer değiştirdi. Ailem, malikaneyi Remo'nun yaşadığı evle takas etti ve ben ana konutu devraldım; Big Ricky ve Tiny ise benim eski evime yerleşti.

Little Ricky artık garajların üstündeki dairede tek başına yaşıyor.

SUV'yi park edip arabadan indikten sonra, "Pop'a merhaba diyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor.

Başımı sallıyorum ve o babasının evine doğru giderken, ben de parke taşlı yolu takip ederek ön kapıma doğru ilerliyorum.

İçeri girip, omuzlarımı çevirerek biraz gerginliğimi atıyorum. Oturma odasına doğru ilerlerken ışıklar yanıyor ve kendime bir bardak burbon doldurduktan sonra, cam tavandan görünen yaşlı ağaca bakıyorum.

Geçen yıl dallarından biri çatıya düştü ve ağacı kesmeyi düşündük, ama annem bunu kabul etmedi.

Annemle babam bu ağacın yanında evlenmişlerdi ve ağacın annemin kalbinde özel bir yeri vardı.

Bunun yerine, dalların ağırlığını taşımak için destek kirişleri taktırdık.

İçkimi yudumlarırken, düşüncelerim annemle babamın düğününde takılıyor. Babam annemi kendisiyle evlenmeye zorlamıştı ve annem bir şekilde daha sonra ona aşık olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, onlarınki gördüğüm en mutlu ilişkilerden biri.

Laurie ile de aynısını yapabilirdim. Önce onunla evlenirdim, sonra birbirimizi tanımak için hayatımızın geri kalanı olurdu.

Bu, annemle babam için işe yaramıştı, o yüzden benim için de işe yaramayacağını düşünmüyorum

Bourbon'un son yudumunu içtikten sonra, bardağı masaya bırakıp yukarı, yatak odama çıktım. Kıyafetlerimi çıkarırken ve duş alırken, Laurie'yi karım yapma düşüncesinden kendimi alamıyorum.

Tek bir sorun var. Laurie Cosa Nostra'dan değil. O, hakları olduğuna inanan sıradan bir insan ve onu silah zoruyla benimle evlenmeye zorlama konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

Yatağa girdiğimde, onu evliliğe zorlayacağıma karar vermiştim. Sadece ona çok fazla travma yaşatmamak için bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor.

Küçük kelebeğimi yakalayıp onu benim yapmak fikri gerçekten hoşuma gidiyor.

Bana korkuyla mı yoksa hayranlıkla mı bakacak?
Yalvaracak mı yoksa direnecek mi?
Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 6

Laurie

Dün gece, yirmi dört saat açık olan bir lokantada bir masada oturdum. Sadece bir fincan kahve alabilirdim, ama şanslıydım ki personel benden gitmemi istemedi.

Bana birkaç kez acıyarak baktıklarını fark ettim, hatta garson kahvemi bedavaya doldurdu ve bana bir dilim turta getirdi.

Buna çok minnettar olsam da, kendimi sefil ve umutsuz hissediyorum.

Dün, kiralamak istediğim odanın sahibiyle görüşmeye gittim. Durumu çözene kadar bir hafta orada kalmama izin verip vermeyeceğini sordum, ama o sinirlendi ve zamanını boşa harcamamamı, defolup gitmemi söyledi.

İş bulma umuduyla bir iş yerinden diğerine yürürken valizimi arkamda sürüklediğim için valizimin tekerlekleri daha fazla dayanmayacak.

Bugün defalarca kapı dışarı edildiğimde, kalbim ayaklarımın dibine çöküyor ve çaresizlik boğazımı sıkıyor.

Mahvoldum! Tanrım, bu bana olamaz.

Nasıl oldu da evsiz ve işsiz kaldım?

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve ailemden yardım istemeyi düşünüyorum. Hatta Elise'den bile.

Siyah ekrana bakarken, o çaresiz mesajları yazmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Seçmelere geç kalacağız!" diye bağırıyor yanımdaki biri, sesi heyecanla dolu.

Yanımdan koşarak geçen iki kadına bir göz atıyorum. Sanki şehirde gece eğlencesine çıkmaya hazır gibi giyinmişler.

"Cuma veya cumartesi günleri sadece bahşişlerden on bin dolar kazanabileceğini duydum, özel bir parti varsa bu rakam kolaylıkla yirmi bin dolara çıkabilirmiş. Charlene hukuk fakültesini böyle ödemiş."

Vay canına, bu çok para.

Paradan bahsedilmesi kulaklarımı dikti ve onların köşedeki kulübe doğru ilerlediklerini görünce, Mitchell's Construction'dan çok uzak olmadığımı fark ettim.

"Kızım, o kadar para için hayattaki en buruşuk yaşlı adamla bile yatardım," diyor diğer kadın.

Evet, bunu bilemem ama yorgun ve çaresizim, striptiz yapmayı deneyeceğim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez ayaklarım hareket etmeye başlıyor ve kadınları yan girişe kadar takip ediyorum.

Yaşlı bir adamla konuşmak için durduklarında kalbim hızlanır, ama sonra seksi elbiselerini ve yüksek topuklu ayakkabılarını fark ederim.

Kahretsin!

Kot pantolonuma, tişörtüme ve spor ayakkabılarıma bakınca kalbim yine çöküyor.

Of, sanki kedi beni oraya sürüklemiş gibi görünüyorum.

Yaşlı adam iki kadının girmesine izin verdikten sonra kaşlarını kaldırarak bana bakar. Ben hiçbir şey söylemeyince, "Seçmelere mi geldin?" diye homurdanır.

"Ah..." Dilimi çıkarıp kurumuş dudaklarımı ıslatıyorum. "Evet." Cevap yerine daha çok bir soru gibi çıkıyor.

Gözleri vücudumu baştan aşağı tarar ve beni kovacak gibi görünürken yalvarırım, "Lütfen, sadece bir şans istiyorum. Paraya ihtiyacım var."

"Ben hayır kurumu işletmiyorum," diye mırıldanır. "Adın?"

"Ah... Laurie." Boğazımı temizlemek için bir an duruyorum.

"Laurie Barnes." "Kimlik," diye homurdanıyor.

Hemen cüzdanımdan kartımı çıkarıp ona gösteririm.

Kartı gözden geçirdikten sonra, şükürler olsun ki çenesini sallayarak içeri girmemi işaret etti.

Loş ışıklı koridora adımımı attığımda, midemde dönen sinirleri bastırmak için sertçe yutkunuyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Başka seçeneğim var mı? Ya bunu yapacağım ya da sokaklarda yatacağım. Normal bir iş bulursam maaşımı almak için bir ay beklemem gerekecek, oysa striptiz yaparsam hemen bahşiş alacağım.

Erkeklerle dolu bir odada kıyafetlerimi çıkardığımı hayal ettiğimde, endişeli bir homurtu kaçıyor ağzımdan, hemen ardından da çirkin bir şekilde ağlama dürtüsü geliyor.

Hayatımın aldığı bu korkunç dönüşle hâlâ başa çıkmaya çalışıyorum ve para için striptiz yapmayı kaldırabilir miyim, bilmiyorum.

Tanrım. Başka seçeneğim yok.

Yaşlı adamı takip ederek, en az yirmi kadının her şeyini ortaya çıkarmaya hazırlandığı sahne arkasına doğru ilerlerken endişem giderek artıyor.

İlk fark ettiğim şeylerden biri, çoğunun muhteşem vücutlara ve doğru yerlerde kıvrımlara sahip olduğu, ince belleri ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen uzun bacakları olduğu. Göğüsleri doğal olamayacak kadar mükemmel görünüyor.

Onların vücutlarına yapışan elbiseler, dantelli bodysuitler ve giysi olarak bile zor sayılabilecek kumaş parçalarına bürünmelerini izliyorum. Dekolteler yaka çizgilerinden taşıyor, topuklu ayakkabılar zaten sonsuz gibi görünen bacakları birkaç santim daha uzatıyor ve her biri odayı domine edecek kadar kendinden emin görünüyor.

Tanrım, ortada bir çirkinlik gibi göze çarpıyorum.

"Hazırlan ve sıranı bekle," diye homurdanıyor yaşlı adam ve uzaklaşıyor.

Hazır mıyım?

Striptiz şovu için yeterince baştan çıkarıcı hiçbir şeyim yok.

Şey, iç çamaşırları hariç, ama sade pamuklu sütyen ve külotların iş görmeyeceğini sanmıyorum.

Büyük parlak ampullerle çevrili tuvalet masasındaki boş bir yere doğru yavaşça ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Valizimi açıp makyaj malzemelerimin ve tuvalet eşyalarımın bulunduğu plastik poşeti çıkarıyorum.

Amanda'nın eşyalarımı sanki çöpmüş gibi gelişigüzel bir şekilde paketlediğini görünce çok sinirlendim, ama Austin'in evine gidip onu fena halde pataklamaktan daha büyük endişelerim vardı.

İşe koyulmadan önce diğer kadınlara gizlice bir göz atarak makyajlarını nasıl yaptıklarını anlamaya çalışıyorum.

Bir adam elinde bir not defteri ile içeri girer ve herkesin adını yazmaya başlar. Adımı en son söylediğimde, bu durumun soyunacak son kişi olacağım anlamına geldiği umuduyla içimden bir dua ederim. "İlk beş kişi hazır," der ve beş kadını işaret eder.

Kahretsin!

Makyajımı aceleyle yapıyorum ama kendimi seksi bir striptizciye dönüştürmek yerine, giderek daha da palyaço gibi görünmeye başlıyorum.

Sinirlerim kontrolden çıkınca ellerim titremeye başlıyor ve bir damla gözyaşı düştüğünde parmaklarımla silip atıyorum, pudra ve fondöteni bulaştırıyorum.

Kendine gel, Laurie.

Kendimi diğer kadınların tıpatıp aynısı haline getirmeye çalışmak, beni sadece annesinin makyaj çantasını karıştıran bir çocuk gibi gösteriyor.

Hayal kırıklığıyla inleyerek bir avuç mendil alıyorum ve her şeyi silmeye başlıyorum. Önce fondöten, sonra yoğun göz farı ve çok parlak ruj kayboluyor.

Yüzüm tekrar temizlenince, her zamanki gibi makyajımı yapıyorum: biraz fondöten, maskara, biraz allık ve dudak parlaticısı.

Gözlerim odanın her yerine dağılmış minik kumaş parçalarına kayıyor ve midem burkuluyor.

Hayır. Sütyen ve külotla dışarı çıkamam.

Kot pantolonuma ve sade beyaz tişörtüme bakarken nabzım gittikçe hızlanıyor.

Diğer kadınlar seksi ve kendinden emin görünürken, ben sanki markete giderken yanlış yola sapmışım gibi görünüyorum.

"Son altı, sıra sizde," diye bağılıyor adam aniden ve ben irkiliyorum, çünkü zaman nereye gitti?

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum ve diğer beş kadını takip ederek parlak ışıklı sahneye çıkarken sanki kalın çamurda zorlukla ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Titreyen ellerim buz gibi ve düşüncelerim tamamen bulanıklaşıyor.

Pole dans direğinin bulunduğu sahnenin önüne yaklaştıkça nefesim hızlanıyor.

Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?

Adriano

"Purgatory, bu yıl diğer aylara göre neredeyse bir milyon daha fazla gelir elde etti," diyor Remo, banka hesap özetlerine bakarken. "Görünüşe göre insanlar dünyanın durumundan ne kadar çok endişe duyarsa, o kadar çok para harcıyorlar."

Ben doğmadan yıllar önce, babam Fallen Angels'ı kurmuş ve kulübün ilk üç bölümüne isim vermişti. Müşterilerin sadece kızların striptizini izleyebildiği *Heaven*, daha tabu olan şeylerin gerçekleştiği *Hell* ve kumar salonu *Purgatory*.

Ben de bir dans pisti ekledim ve diğerleriyle uyumlu olması için ona *Limbo* adını verdim.

Kardeşim benim sağ kolum olsa da, rakamlar her zaman onun uzmanlık alanı olmuştur, bu yüzden finans ve vergileri ona bırakıp, geri kalan her şeyle, özellikle de tehlikeli olanlarla ben ilgileniyorum.

Telefonum çalarak dikkatimi çeker, onu cebimden çıkarır ve ekranda Rosie'nin adını görünce, "Ne oldu?" diye cevap veririm.

Yardıma ihtiyacı olmadıkça beni asla aramaz.

"Hemen Heaven'a gel! Laurie sahnede striptiz yapmak üzere." "Ne?" diye bağırarak ayağa fırladım.

"Herkesi her zamanki gibi kontrol ediyordum ki sahnede Laurie'yi gördüm... Aman Tanrım, o kadının kocaman göğüsleri var."

"Rosie," diye öfkeyle bağırırım ki dikkatini bana versin.

"Ne? Benim işim bitti. Kadın kıyafetlerini çıkarmadan önce git onu al."

Telefon görüşmesi biter ve koridorda koşarken Rosie'nin bir hata yapmış olması gerektiğine ikna olurum. Laurie'nin sahnede olması imkansız.

Heaven'a fırtına gibi girerken gözlerim kadınların üzerinde dolaşır ve Laurie'yi çok rahatsız ve kusacakmış gibi görünürken görünce kendimi kaybederim.

Öfkeden deliye dönmüş bir şekilde, "Laurie!" diye bağıriyorum. O da irkiliyor ve iri gözlerini bana çeviriyor.

Müzik aniden durur ve tüm personel bana bana bakıyor.

"Adriano?" diye sordu Jerrie temkinli bir ses tonuyla.

Gözlerimi Laurie'ye dikip, "O lanet sahneden in" diye homurdanırım.

Bir kelebek gibi yana doğru süzülür ve yere atlar. Sanki ben onun kabuslarından çıkmış bir iblismiğim gibi, beni temkinle izlerken yüzü gözle görülür şekilde soluyor.

Ne kadar şiddetle titrediğini fark edince, "Git. Hemen." diye bağırırım.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Çalışanlarımdan birini öldürmemek için doğruca ofisime giderim, kapıyı çarpıp kapatırım ve içimde ikinci bir kalp atışı gibi nabız gibi atan öfkeyi nefes alıp vererek yatıştırırım.

Ne oluyor lan... Lanet olsun.

Başımı sallayıp ciğerlerimi havayla dolduruyorum, sanki on mil koşmuşum gibi göğsüm inip kalkıyor.

Kapım hafifçe çalınıyor ve kim olursa olsun siktirip gitmesini söyleyemeden kapı açılıyor ve Laurie içeriye bakıyor.

"Şey... çok üzgünüm," diye fısıldıyor neredeyse, sesi o kadar titriyor ki daha yüksek sesle konuşamıyor. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" Kaşları çatılıyor ve ağlamaya ramak kalmış gibi görünüyor. "Lütfen."

Elimi sallayarak içeri girmesini işaret ettim, sonra dikkatlice ofisime süzülmesini izledim. Kapıyı kapatmakta tereddüt etti, ama sonra kapatmamaya karar verdi ve kapıyı aralık bıraktı.

Masama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ne söyleyeceğini dinlemeye hazırlanıyorum.

"Şey... hmm..." Devam etmeden önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. "İşe ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemeden, içimi bir öfke dalgası daha sararken yavaşça başımı sallıyorum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde, arkamdaki raflara bir göz attı ve parmak uçlarıyla hızla silip attı. "Çaresiz durumdayım. İşimi yeni kaybettim ve meteliksizim. Dün geceyi bir lokantada geçirdim, ama bu gece de beni kabul edeceklerini sanmıyorum." Sesi sözler üzerinde titriyordu ve bu, kalbimi sızlattı.

Başımı eğip soruyorum, "Geceyi nerede geçirdin?"

“Bir lokantada.” Laurie kollarını kendine doladı. “Bu benim için kolay değil, ama meteliksizim ve evsizim. Ne olursa yaparım.”

“Sokaklarda mı yaşıyorsun?” Duyduklarına inanmadığım için soruyorum.

“Evet...” Yalvaran bir ifade, solgun yüz hatlarını gerginleştiriyor. “Sadece çalışmam lazım. Lütfen işi bana ver.”

“Kulübümde kıyafetlerini çıkarmana izin vermeyeceğim,” diye cevap veriyorum, ses tonum o kadar sert ve affetmez ki, bir adım geri atıyor.

Aklım, tüm yapboz parçalarını bir araya getirmek için hızla çalışıyor, ama büyük boşluklar var. Laurie iki günde işini ve evini nasıl kaybetti?

Aniden öne atılır ve kendini ayaklarımın dibine atar.

Onu dizlerinin üstünde görmek bende açıklanamaz bir etki yaratıyor

Ellerini dua eder gibi bir ve sesi utanç ve çaresizlikle boğuluyor. “Lütfen, sana yalvarıyorum.”

Aklıma bir fikir gelir ve cevap vermem çok uzun sürünce, “O zaman nasıl hayatta kalacağım?” diye ağlayarak sorar. Önümde diz çökmüş, hıçkırıkları onu sarsmaya başlar.

Çömeliyorum ve yanaklarını ıslatan gözyaşlarını ve bunların açık mavi gözlerini nasıl parlattığını izlerken, “Seninle bir anlaşma yapacağım” diyorum.

Muhteşem irislerinde umut parıldıyor. “Ne tür bir anlaşma?”

Buna karşı koyamayacağını bildiğim için ağzımın köşesi yukarı kalkar. “Şu anda yirmi bin dolar alacaksın ve anlaşma süresince her ay on bin dolar alacaksın. Ben çağırdığımda geleceksin.”

Alnında bir kırılganlık oluşur ve dudaklarını aralayıp bana baktığında, tadı nasıl olur diye merak ederim.

“Peki aradığında benden ne yapmamı bekliyorsun?”

Gözlerim onun her santimini yutarken yüzümde bir sırıtiş belirir. “Ne istersem.”

Laurie nefesini tutar ve son derece ifade dolu yüzünde sayısız duygu belirir. Dehşetten utanca, umutsuzluğa kadar her şey.

Sonunda, mavi gözlerinde yenilmiş bir ifadeyle fısıldadı: “Tamam.”

Laurie'ye ne kadar uzun bakarsam, takıntım o kadar artıyor ve küçük kelebeğimi yakaladığımı bilmek, karanlık bir gölge gibi içimi tatminle dolduruyor.

Benim.

Tamamen benim, ne istersem yapabilirim. Ona hemen benimle evlenmesini söyleyebilirim ve muhtemelen kabul eder.

Ona yapacağım onca şey aklımda dolanıyor, ama hepsi beklemek zorunda.

Önce önemli olan şeylerden başlayalım. Neden sokaklarda olduğunu bilmek istiyorum.

Bölüm 7

Laurie

Kabul ettikten sonra, Adriano bana o kadar uzun süre bakıyor ki, bu beni tamamen sinirlendiriyor ve gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oluyor.

Geçen hafta iki kez gördüğüm bu çekici adamın bu kulübün sahibi olduğuna hâlâ inanamıyorum. Biliyorum çünkü yaşlı adama onun kim olduğunu sordum. Adriano bana bağırdığında neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Adımı klipsli dosya taşıyan adamdan öğrendiğini ve benim sahnede kot pantolon ve tişört giymiş olmamdan dolayı sinirlendiğini düşündüm.

Gözlerimi indirdiğimde, elinin sırtına bakıyorum. Bir kafatası ile yıldızın altında "DİZ ÇÖK" yazan dövmeyle görünce, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Hiç kimseye diz çökmemiştım ama Tanrım, başka ne yapacağımı bilemedim.

Gururum yerle bir oldu ve reddedemeyeceğim bir teklifte bulunan bu adamın önünde diz çökmüş haldeyken özgüvenim büyük bir darbe aldı.

Yavaşça, cesaretimi toplayıp gözlerine tekrar bakıyorum ve tüylerim yine diken diken oluyor.

Ben neye razı oldum ve neden bana boğazımı deşip kanımı içecekmiş gibi bakıp duruyor?

Aniden hareket ediyor ve ben o kadar irkiliyorum ki, geriye doğru sıçrayıp, ondan uzaklaşmak için yumuşak halı üzerinde kırımın üstünde kayıyorum.

Adriano bana doğru gelmek yerine, tüm boyuyla ayağa kalkar ve "Buraya gel, Laurie" diye emreder.

Tanrım.

Sesi derin ve pürüzlüydü ve konuşma tarzından, itaat edilmeye alışkın olduğu belliydi.

Ayağa kalkıp yavaşça yaklaşıyorum, gözlerim az önce anlaşma yaptığım şeytana kilitlenmiş durumda.

Ona uzanabileceğim mesafede durduğumda, başını sallıyor ve çok tehditkar bir ses tonuyla "Daha yakın" diye mırıldanıyor.

Bir adım daha atıyorum.

Bu sefer gözlerini kısıyor ve vücudumu titretmeye yetecek kadar uyarıcı bir bakış atıyor.

Korkudan altıma sıçacak olsam da gözlerine bakıp, "Önce bana yirmi binini öde" diyorum.

Aferin kızım. O seni her şekilde sikmeden önce parayı al.

Ağzının köşesi seğiriyor ve bakışlarımı kendininkilerle hapsetmiş halde, cebinden telefonunu çıkarıyor. Ekranın kilidini açtıktan sonra, "Banka bilgileri" diyor.

Ona istediğini veriyorum ve doğru yazdığından emin olmak için hesap numaramı tekrar ediyorum.

"Anında havale yaptım, para yakında hesaba geçecektir," der, sanki bu onun için normal bir iş işlemiş gibi.

Kahretsin. Telefonum.

Omzumun üzerinden bir göz atıp, "Çantam sahne arkasında," derim. "Olduğun yerde kal," der ve cihazına bir şeyler yazarken

Ofiste sessizlik çöküyor ve hayatım boyunca hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim, odanın içinde göz gezdiriyorum.

Adriano bana bakmaya devam edince, raflardaki siyah ve altın ciltli defterlere ve meşe masasının hemen arkasındaki büyük tabloya bakarken parmaklarımı birbirine dolayarak kıpırdanmaya başlıyorum.

Bu tedirgin edici derecede çekici adama cesaretle hızlıca bir bakış atıyorum ve o hala hiçbir şey söylemeyince, kalbim endişeyle göğsümde çarparken tablodaki mavi suya ve nilüferlere bakıyorum.

Tanrım, Laurie, ne yapıyorsun?

Bir saniye sonra kapı açılır ve omzumun üzerinden tekrar bakınca, geçen gün beni duvara çarpan iri yarı adamı görürüm.

Valizimi kapının yanına bırakıyor, sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle el çantamı bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, titrek bir el ile çantayı alıp telefonumu çıkarıyorum.

Paranın hesabıma yattığını gösteren bildirimi gördüm ve içimi yoğun bir rahatlama dalgası kapladı.

Aman Tanrım. Yirmi bin dolarım var!

Diğer adam ofisten çıkar ve kapıyı arkasından kapatır

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," diyor Adriano, ses tonunda hâlâ tehlikeli bir tonla.

Telefonumu cebime koyup, omzumdaki çantamın askısını düzelttikten sonra gözlerine tekrar bakıyorum.

"Yaklaş," diye hatırlatıyor bana.

Tamam.

Gergin bir şekilde ağzımın içini ısırıp, sanki bir ayıya yaklaşıyormuşum gibi yavaşça ilerliyorum.

Sana az önce yirmi bin dolar verdi. Buradan çıkabilmek için ne isterse yap, sonra anlaşmayı boz ve kaç.

Tam karşısına geldiğimde, nefesim kurumuş dudaklarımdan titrek puflamalardan ibaret.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

Adriano eğildiğinde vücudum daha da gerildi ve neredeyse geri çekilecektim ama son anda kendimi durdurdum. Sonra bana dokunmadığında alnımda bir kırıksıklık oluştu ama... *şu anda beni kokluyor mu?*

Onun karanlık havasını daha da güçlendiren yoğun kehribar ve deri kokusunu fark ettim.

İki gündür düş almadığım için yanaklarım kızarıyor ve o geri çekildiğinde gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

"Hmm..." Bu, bir erkeğin çıkaracağı bir sesten çok, bir avcının çıkardığı bir hırıltıya benziyor. "Kızarıyorsun."

Bakışlarım onun gözlerine kayıyor ve koyu kahverengi gözlerinde memnuniyet gördüğümde, yüzüm daha da kızarıyor.

Birkaç uzun saniye sonra, "İşine ve evine ne oldu?" diye soruyor.

"Ah..." Dudaklarımı tekrar ıslatıp kollarımı belime doluyorum. "Kovuldum."

Adriano kaşlarını çatmaya başlıyor ve onun fikrini değiştirip parayı geri almasını istemediğim için ekliyorum, “Patronumun kardeşiyle çıkıyordum, ama o aldatıcı bir piç çıktı ve beni kovduktan sonra, patronum beni para çalmakla suçladı ve beni kovdu.”

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Adriano korkunç bir ifadeyle bana bakıyor ve ben kendimi üç adım geriye atmaktan alıkoyamıyorum.

“Yemin ederim ki yanlış bir şey yapmadım. İncil üzerine yemin ederim. Arkamdan komplo kuruyorlardı ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Her şeyi yüksek sesle söyleyince, öfke ve incinmişlik tüm gücüyle geri dönüyor ve ağlama dürtüsü beni neredeyse alt ediyor, ama gözyaşlarımı geri tutuyorum.

“Sana inanıyorum.”

Dudaklarım aralanır ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim Adriano’ya gözlerimi kırıştıtırırım. Yine de, nedense, onun bunu söylemesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlar. “Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes alır ve burnundan nefes verirken masasından kalkar. “Gidelim.”

“Gidelim mi?” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Nereye?”

“Otele. Temizlenmen, yemek yemen ve biraz uyuman lazım.”

Boynumun ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum ve gururum bir kez daha incinirken başımı eğiyorum.

Her zaman kendime bakabilmişimdir, ama geçen hafta hayatım üzerindeki tüm kontrolümü yitirdim.

Ve bu berbat bir durum.

“Kendi başıma idare ederim,” diyorum.

Adriano kapıya doğru giderken durur ve bana dönüp bakar. “Sana sormadım, Laurie. Otele gidiyoruz.”

Kahretsin.

Ofisinde değil de bir otel odasında seks yapmak istediğini fark etmek, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Tepkimi görmüş olmalı ki şöyle diyor: “Ayakta durmakta zorlanıyorsun. Kadınlarımdan biraz daha canlı olmasını severim. Seni bırakıp ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını kontrol edeceğim. Dinlenmeye vaktin olunca seni çağırırım.”

Oh. Tamam. İyi. Bununla başa çıkabilirim... şimdilik.

Valizimi alıp Adriano'nun peşinden ofisten çıkıyorum. Gözlerim onun geniş omuzlarında ve sırtında dolaşıyor ve ancak o zaman benden bir baş daha uzun olduğunu fark ediyorum. Koyu mavi takım elbisesinin altında bile, kaslı bir vücuda sahip olduğu açıkça görülüyor.

En azından buruşuk bir ihtiyar değil.

Bu düşünce beni pek rahatlatmıyor ve Incredible Hulk'un ikizi gibi görünen adam bize doğru yürürken, kulüpten ayrılma kararımı sorgulamaya başlıyorum.

Ayaklarım masalar ile artık boş olan sahne arasında donup kalıyor.

İri adam çenesini bana doğru uzatarak bir işaret yapıyor ve bu hareket Adriano'nun durup arkasını dönmesine neden oluyor.

El çantamın askısına ve valizimin sapına sıkıca tutunuyorum. "Yani... evet, ikinizle birlikte hiçbir yere gitmeyeceğim."

Adriano'nun yüzünde bir anlık bir kızgınlık belirir ve o yavaşça bana doğru yaklaşırken, boğazımda takılan gerginlik topakını yutkunarak yutarım.

Göz teması kurmamak için sahneye bakana kadar bana dik dik baktı.

"Kaybedecek vaktim yok, Laurie."

Sözleri, zaten yerle bir olmuş özgüvenimi tamamen ezip geçiyor.

Yorgun, endişeli ve aşırı duygusal bir halde, çenemi kaldırıp ona ters ters bakmaya çalışıyorum. "Senden benim için zamanını *boşa harcamanı* istemedim."

Net düşünemeyen bir halde, Adriano ve onun devasa maymunundan uzaklaşmak için çift kapıya doğru koşuyorum.

Kaldırımda, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken titrek nefesler alıyorum. Sonra gözlerim "*Mitchell's Construction*" tabelasına takılıyor.

Bir saniye sonra, valizim elimden çekilir ve tam o anda, iri adamın eşyalarımı aldığını görmek için arkamı döndüğümde, güçlü kollar beni sarar ve ayaklarımın üstünden kaldırır.

Adriano bir kolunu göğsüme dolamış ve çığlık atmak için dudaklarımı araladığımda, elini ağızıma bastırıyor.

"Umpf!" Beni SUV'ye doğru taşıırken sözlerim boğuk çıkıyor. Gözlerim tabak gibi açılmış, nabzım güm güm atarken, kurtulmaya çalışırken onun ön koluna karşı direnip çekiyorum. "Et... gwo!"

Arka koltuğa itiliyorum ve hızla diğer kapıya doğru sürünüyorum, ama kolu çevirdiğimde kapı açılmıyor.

Ben ön koltukların arasından sıyrılmaya çalışırken Adriano yanıma biniyor, ama o sadece kalçalarımı kavrayıp beni geriye doğru çekiyor.

Sırt üstü yere itiliyorum ve çaresizce çığlık atarken, iri yarısı adam direksiyonun başına geçiyor.

Adriano üzerime eğilirken çok daha güçlü vücudu benimkini ezdi ve parmakları boğazımı sıktığında, her şeyin bittiğini düşündüm.

Beni öbür dünyaya gönderecek.

Bileğini tutuyorum ve çaresizce çığlık atıyorum. "Lütfen. Tanrım. Lütfen! Beni öldürme."

Adriano'nun yüz hatları bir an yumuşadı, sonra şimdiye kadar yaşadığım en tedirgin edici şeyi yaptı.

Başını eğip bana yaklaşır ve fısıldar: "Şşş, *la mia farfalla*. En son yapmak istediğim şey seni öldürmek." Yüzünü çevirir ve gözlerimi yakalar; onunki karanlık ve acımasız, benimki ise muhtemelen gözyaşlarıyla doludur. "Ama artık bana aitsin ve ne dersem onu yapacaksın. Anladın mı?"

"H-h-h-hayır," diye kekeliyorum. "B-b-b-b-bırak beni."

Yavaşça başını sallıyor ve durumu milyon kat daha kötü hale getirmek için ağzında bir sırıtış belirliyor. "Asla."

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve sanki bana nasıl acı çektireceğini zihninde canlandırıyormuş gibi geliyor, sonra aniden geri çekiliyor ve otururken ceketini düzeltiyor.

"Gidebiliriz, Küçük Ricky."

SUV hareket etmeye başlarken, dikkatlice doğrulur ve bu çılgın adamdan uzaklaşıyorum. Gözlerim yine Mitchell's Construction'a takılır ve Heather ile Amanda'nın kaldırıma çıkarken güldüklerini görürüm.

"Onlar kim?" diye sordu Adriano.

Başımı eğip mırıldanıyorum, "Eski patronum ve eski erkek arkadaşımın beni aldattığı kadın."

"İsimlerini söyle," diye ısrar ediyor.

"Heather Mitchell ve Amanda Flynn."

Hayatta olmaz, sanki az önce bana sert davranıp deli gibi davranmamış gibi onunla konuşmayacağım!

Ona sert bir bakış atarak, "Polise gideceğim! Arabayı durdur ve beni indir."

Little Rickly kahkahayı patlatınca kaşlarım havaya kalktı.

Uşağı benim... şey... durumumdan zevk alırken, Adriano bana son derece sinirli bir bakış attı.

"Yeter, Laurie." Sesi, başımdan ayak parmaklarıma kadar titremeye neden olan tehditkar bir gürültüden başka bir şey değil. "Sana yirmi bin ödedim ve sen istediğim her şeyi yapmayı kabul ettin."

"Evet, aptalca kabul ettim, ama bunlar sadece sözler," diye mırıldanıyorum. "Yirmi bin doların da bir sınırı var, bayım. Beni oradan oraya savurup tehdit edemezsiniz."

Yüzündeki korkutucu ifade biraz yumuşar. "Kaçmaya kalkışma, o zaman sorun yaşamayız. O yirmi bin doları almak istiyorsan, imzalayacağın bir sözleşme hazırlatacağım."

Sözleşme mi?

"Bu, anlaşmayı resmileştirene kadar başka bir şey denemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, sesimde umutla.

"Evet."

İçim rahatlar, ama sonra eklemek isterim: "O sözleşmede bana hiçbir şekilde zarar veremeyeceğin yazsa iyi olur. Ben sapkın saçmalıklara hiç meraklı değilim."

Küçük Ricky yine kahkahaya boğulur ve ben onun kocaman kafasının arkasına kızgın bir bakış atarım. "Oh, kes sesini!"

Anında sessizleşir ve "Evet, hanımefendi" diye mırıldanır.

Bu sefer Adriano kıkırdar, ama ona sert bir bakış attığımda hemen susar ve pencereden dışarıya bakar.

Tanrım. Hayatım ne hale geldi ve kendimi içinde bulduğum bu alacakaranlık kuşağı da ne?

Bölüm 8

Laurie

Küçük Ricky, SUV'yi otelin önünde durdurur ve ben girişe bakarken, beynim gördüklerimi anlamaya çalışır.

The Mark.

Hiç duymamıştım, ama tabii oteller hakkında pek bilgim yok.

Vale kapılarımızı açmaya gelir ve sonunda SUV'den indiğimde kendimi çok garip hissedirim. Kaldırıma adım attığımda midem burkulur.

Şu anda sanki otomatik pilotta gibiyim, bu çılgın haftanın bana ne getirirse getsin, sadece akışına bırakıyorum.

Kapıcı, tüm tavırlarıyla saygılı bir şekilde Adriano'yu selamladı. "İyi günler, Bay Rizzo. Hoş geldiniz."

Adriano, bunu daha önce binlerce kez duymuş gibi hafifçe başını salladı, sonra elini belime koyarak beni otele doğru yönlendirdi.

İçeri girdiğimiz anda dudaklarım aralanıyor.

Vay canına.

Lobi devasa, her yer cilalı mermer zeminler, yumuşak ışıklandırma ve devasa çiçek aranjmanlarıyla dolu. Üzerine oturulacak bir şeyden çok bir sanat eserine benzeyen şık siyah mobilyalar var ve üzerinde oturan insanlar absürt derecede zengin görünüyor. Erkeklerin hepsi özel dikim takım elbise giymiş, kadınlar ise elmaslar ve tasarımcı elbiseleriyle süslenmiş.

Etrafa bakınan tek kişi benim, bu da bana bu düzeyde zenginliğin diğer herkes için normal olduğunu gösteriyor. Bugün ikinci kez, sanki ortama hiç uymayan biriymişim gibi hissediyorum.

Bakışlarım piyanoyu çalan bir adama takılıyor, müzik havada nazikçe yayılırken konuklar sessiz seslerle konuşuyorlar ve bu da bir şekilde tüm mekanı daha da pahalı hissettiriyor.

Adriano buraya o kadar doğal uyum sağlıyor ki, bu beni biraz korkutuyor, çünkü bu onun ne kadar zengin olduğunun bir göstergesi.

Personel ona saygılı gülümsemelerle selam veriyor ve mermer resepsiyon masasının arkasındaki bir kadın, Adriano'yu gördüğü anda hemen dik duruyor. "İyi günler, Bay Rizzo."

"Öngörülemeyen bir süre için penthouse'u kullanacağım," diyor Adriano otoriter bir ses tonuyla.

"Elbette." Kadın bilgisayara bakmadan anahtar kartını uzatır. "Penthouse dairesi hazırlandı bile."

Gözlerim Adriano'ya kayar.

Hazır mı?

Sanki onu bekliyorlarmış gibi mi?

Kimse kimlik ya da ödeme şekli sormuyor ve personelden hiçbiri bana bakmıyor bile.

Özel bir asansöre benzeyen yere doğru ilerlerken, bir adam düğmeye basar ve biz oraya vardığımızda kapılar açılmıştır.

Adriano belime hafifçe dokunur ve ben içeri girdikten sonra o da arkamdan gelir, Little Ricky ise valizimi taşıyarak bizi takip eder.

"Ben alabilirim," diye bagajıma uzanırken söylüyorum, ama Adriano elimi tutup kendi yanına çekiyor.

Başını sertçe sallayarak sessizce valizi bırakmamı söylüyor ve elimi bırakmayıp parmaklarımızı birbirine doladığında, kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Adriano aşağıya bakıyor, birleşmiş ellerimize bakarken alnında bir kırılganlık oluşuyor.

Asansör katları tırmanırken gergin bir sessizlik hakim olur ve kapılar açıldığında midem bulantılı bir hisle çılginca dönmeye başlar.

Daha iyi bir kelime bulamadığım için odaya adımımı attığımda, ağzım açık kalır çünkü... *Vay canına!*

Tanrım, burası bazı evlerden bile daha büyük.

Sıcak ışıklar, devasa krem rengi halıların ve şık mobilyaların üzerine yayılırken, tavandan tabana pencereler tüm alanı sarar.

Camın ötesinde Manhattan'ın her yöne uzandığını görebiliyorum.

Odanın muazzam ihtişamını içime çekerken başım bir yandan diğer yana dönüyor.

Oturma odasının yanında bir kuyruklu piyano ve her yerde taze çiçekler var; tavanlar o kadar yüksek ki, altında dururken kendimi çok küçük hissediyorum.

Havanın kokusu bile pahalı.

Tertemiz, lüks ve son derece zengin.

İstemedi içeriye doğru ilerliyorum, bir anda hepsini sindiremeyeceğim kadar çok şey olduğu için gözlerim her ayrıntıyı tarıyor.

İşte o anda, sandalyelerden birinin arkasına asılmış koyu gri bir takım elbise ceketini fark ediyorum ve alnımda bir kırıksıklık oluşuyor.

"Bu ceket kimin?"

Adriano, üzerinde pahalı görünümlü üç şişe alkolün durduğu cam masaya doğru yürüyor. "Benim."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye hayretle soruyorum.

İki bardağa kehribar rengi bir sıvı dökerken yüzündeki ifade değişmiyor. "Hayır, sadece şehirde işim olduğunda burada kalırım."

Sanki Manhattan'daki bu açıkça çok pahalı otelde, kendisi için her zaman hazır bir çatı katı odası olması tamamen normalmiş gibi konuşuyor.

Kendimi durduramadan pencerelere doğru yürüyorum ve çarpıcı manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Şehir altımızda sonsuz bir şekilde uzanıyor, güneş ışığı cam gökdelenlerden yansıyor, sarı taksiler ve arabalar sokaklarda yavaşça ilerliyor.

Uzakta Central Park'ı görebiliyorum!

Adriano arkamda duruyor, vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakın.

"Beğendin mi?" diye soruyor, bağırış, homurdanma ve tehditlerden sonra sesi çok daha yumuşak.

İnanmaz bir kahkaha atıyorum ve hâlâ ufka bakarak soruyorum, "İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyor?"

"Evet." Arkanı dönüp bir yudum almasını izliyorum; gözleri ısı güdümlü füze gibi yüzüme kilitlenmiş. "Sen de böyle yaşayabilirsin."

Gözlerimi devirirken yine bir kıkırdama kaçıyor. "Hadi oradan." Ondan uzaklaşarak, "Senin istediğin her şeyi yaptığım sürece, değil mi?" diyorum.

"Evet."

"Mmm..." Deri ciltli bir kitapçığı karıştıran Küçük Ricky'ye bakıp soruyorum, "Peki bunun bir bedeli var mı?"

"Sana zaten söyledim." Adriano'nun bakışları, avını izleyen bir şahin gibi beni takip ediyor. "Sen bana aitsin."

Söyleyiş şekli, sanki her şey kesinleşmiş gibi geliyor ve ben başımı sallıyorum. "Henüz hiçbir şey imzalamadım..."

Sözlerim onu kızdırmış gibi görünüyor, gözlerini kısarak kalan içkiyi boğazından aşağıya yutuyor, sonra cam masaya doğru yürüyüp bardağı masaya bırakıyor.

Bir saniye sonra, Adriano bana doğru yürüdü, bileğimi yakaladı ve beni, yatak odası olduğunu varsayabileceğim yere doğru çekti.

Pahalı halıya topuklarımı saplayıp onun tutuşuna karşı direniyorum, ama bu sadece onun beni o kadar sertçe çekmesine neden oluyor ki, kaslı vücuduna çarpıyorum.

"Ne oluyor lan?!" diye çığlık atıyorum, tam havaya uçmadan ve omzuna atılmadan önce.

Gözlerim, bizi eğlenmiş bir ifadeyle izleyen Küçük Ricky'ye takılır ve onun bana yardım etmeyeceğini bildiğim için, yumruklarımı Adriano'nun sırtına vurmaya başlar ve avazım çıktığı kadar bağırırım, "Seni pislik! Beni yere indir!"

Adriano yatak odasına girip kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Tam avazım çıktığı kadar bağırarak için derin bir nefes alırken, en yakın duvara itiliyorum.

Tam da onunla seks yapmamı isteyeceğinden korkmaya başlamışken, çenemi kavradı ve bir saniye sonra ağzı benimkine çarptı.

Şok dalgası vücudumdaki her hücreyi sarsarken, sanki kaşlarım alnımdan fırlayacakmış gibi hissettim ve beyin fonksiyonlarım aniden durdu.

Adriano'nun dudakları benimkileri ele geçirdi ve beni derinlemesine öptü; bu öpücük, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm öpücükleri sadece bir öpücükten ibaretmiş gibi hissettirdi.

Zihnimin derinliklerinde bir ses, bunu durdurmak için bir şeyler yapmamı fısıldıyor, ama dili benim dilimin üzerinde kuvvetle dolaştığında, kendi adımı bile hatırlamakta zorlanıyorum.

Sanki havadaki parçacıklar alev alıyor ve ısı açgözlülükle tenimi yalıyor.

Daha önce de arzu hissetmişim, ama Adriano ağzımı adeta yutarken, çok daha güçlü bir şey beni derinden sarsıyor.

Karnım sertçe kasılıyor ve kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop uçuşa geçiyor, midemi yoğun bir çırpınıyla dolduruyor.

Tam vücudumu ona doğru ittiğim anda, o ağzını benimkinden çekip üç adım geri atıyor.

Neredeyse öne doğru devrilecektim ama son anda kendimi tutuyorum ve ben çaresizce nefes almaya çalışırken, Adriano bana sanki bir tür uzaylıymışım gibi bakıyor.

Sesinde karanlık bir hava var ve onun her emrine itaat etmezsem pişman olacağıma dair bir vaat var. "Yiy. Duş al. Uyuy."

Bana emirlerini haykırdıktan sonra, kapıyı açıp yatak odasından çıkıp gider.

Ne oluyor... Tanrım... Kahretsin. Ahhhh.

Duvara yaslanıyorum, az önce bana verdiği öpücükten hâlâ nefes nefeseyim. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama adam beni resmen ezip geçti ve biraz zamana ihtiyacım var.

"Laurie'ye yemek sipariş et," diye Adriano'nun sesini duyuyorum ve nefesim normale dönmeye başlarken, "Marcus ve Paulie'yi de onu korumaları için gönder," diye ekliyor.

Ne?!

Duvardan uzaklaşıp yatak odasından fırlayarak, "Seni piç!" diye bağıriyorum. Öfke ve hızla sürekli bir arkadaş haline gelen umutsuzluk içimi kaplıyor ve artık hiçbir şeyi umursamadan, "Beni esir tutamazsın," diye bağırarak asansöre doğru yürüyorum.

Düğmeye basıyorum ve kapılar açıldığında, bugün üçüncü kez ayaklarımın üstünden koparıyorum.

"Tanrım!" diye çığlık atarak üst bedenimi çevirip dirseğimi onun köprücük kemiğine vuruyorum.

Katlanmak zorunda kaldığım onca şey yüzünden aklımı kaçıriyorum ve Adriano'ya vurmaya başliyorum, ama güçlü kolları benimkileri kolayca yanlarıma sıkıştırıyor ve beni kucağına alıp kanepelerden birine oturduğunda ne olup bittiğinin sadece yarısını fark ediyorum.

"Belki biraz sakın olsan iyi olur," diyor K       Ricky. "Bana   yle bakma. Kadını   d   patlat  yorsun."

"Git buradan!" diye ba  r  r Adriano öfkeyle ve saniyeler sonra, asansör kapılarının kapandığını duydu  ğumda, ba  şımı o yöne   eviririm.

Kuru dudaklarımın üzerine hava patlar ve kulaklarımda kalbimin   arp  ş  n   duyarım, sonra bu cehennem gibi hafta dayanılmaz hale geldiği için g  zya  şlarına bo  ğulurum.

"      ..." Adriano yüzümü çenesinin altındaki boşluğa bastırıyor ve saat beş gölgesinin alnımı   izdi  ğini, her nefesimde kokusunu hissetti  ğimi hissediyorum.

"Hadi sakınle  şelim, sonra konu  şuruz." Aslında mantıklı konu  şuyorum, bu da beni korkutuyor çünkü nasıl oluyor da bir anda sıcaklıktan soğukluğa, sonra tekrar sıcaklığa geçebiliyor?

"Bırak beni," diye s  zlanıyorum.

Beni tutan elleri gev  şedi  inde ve kolları teslimiyet işareti yaparak açıldığında   a  ırıyorum.

Onu dikkatle izlerken kucağından kayıp kalkıyorum ve aramızda biraz mesafe bırakıyorum.

"S  zle  şmeyi imzaladığında banka hesabına daha fazla para aktaracağım," diyor, hemen i  in özüne giriyor.

Ona sırtımı dönüp parmak uçlarımla yanaklarımdaki g  zya  şlarını siliyorum. "Parayı g  ne  şin görmediği bir yere sokabilirsin."

"Elli bin."

  ok dalgaları i  imi kaplar, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakmak için hızla dönerim.

"Peki." Cebinden telefonunu çıkarır. "Yüz bin."

Ne?

Adriano'ya şaşkın şaşkın baktığımda, o devam etti: "  ki yüz elli." Ayağa kalktı ve ceketini düzeltirken gözlerimin içine bakıyordu. "Be   yüz."

"Ahg..."   ıkarabildi  im tek ses bu.

"Bir milyon." Bana doğru bir adım atıyor. "Fiyatını söyle, Laurie."

Benimle oynadığını fark edince, yüzümde hızla bir somurtkan ifade belirir. "Ciddi misin? Hayatım zaten yeterince berbat. Neden senin gibiler, ba  şkalarının zor durumdayken onları ezmekten zevk alırlar?"

Sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve şöyle diyor: "Yarısını şimdi, diğer yarısını da sözleşmeyi imzaladığında havale edeceğim. Ne kadar olacak?"

Sadece meraktan kollarımı kavuşturuyorum. "Tamam. Oyununa uyacağım." Onun karşılayamayacağı saçma bir rakam düşünürken etraftaki tüm lüksü gözden geçiriyorum, sonra çenemi kaldırıp, "On milyon," diyorum. Adriano'nun yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yok. Bunun yerine, telefonuna bir şeyler yazıyor ve bitirir bitirmez içki masasına doğru yürüyor ve "Transferin gerçekleşmesini beklerken bir içki ister misin?"

? Sanırım duygularını yatıştırmaya yardımcı olur."

Ha?

Vücudumda karıncalanma hissi yayılır, ama yine de çok şüpheli bir şekilde, çantamdan telefonumu çıkarırım.

"Laurie," diyor Adriano dikkatimi çekmek için. Gözlerim ona kayınca, "Bourbon?" diye soruyor.

Başımı sallayıp süitin içinde etrafa bakıyorum. Buzdolabını fark edince yanına yaklaşıp bir şişe su alıyorum.

Çantamı küçük mutfağın tezgahına koyup, kapağını açtım ve susuzluğum giderilene kadar içtim.

Sonra telefonum bip sesi çıkararak titrer ve ekrana bakmak için telefonu çevirdiğimde anında titremeye başlarım.

Beş milyon dolar.

Göğsüm gittikçe daha hızlı inip kalkmaya başlıyor. Banka bakiyemi ve Adriano'nun bu çılgın miktarı karşılayabilecek kadar absürt derecede zengin olması gerçeğini sindirmekte çok zorlanıyorum.

Aman. Tanrım.

Yaklaşırken onun sabit adımlarını duyuyorum ve çenemi tutup yüzümü yukarı doğru iterek bana bakmamı sağladığında, yoğun ve karanlık bakışları benimkini esir alıyor.

Başparmağının ucu alt dudağımı okşadı ve yüz hatları sahiplenici bir ifadeyle sertleşti.

"Artık kavga yok." Hâlâ o kadar şoktayım ki, o bana doğru eğilirken tek yapabildiğim nefes almak ve göz kırpmak; her haliyle bir avcı gibi. "Kaçmaya çalışma. Senin zamanının her saniyesinin bedelini ödedim. Artık bana aitsin."

Yirmi bin dolar bir şeydi, ama beş milyon bambaşka bir şey.

Böyle bir para için ne yapmazdım ki?

Muhtemelen her şeyi, cinayet işlemek hariç.

Şey, duruma bağlı. Eğer Heather, Amanda ya da Austin olsaydım, bunu düşünebilirdim.

Düşüncelerim uzaklara kaçıyor, ama Adriano ensemden beni kavırıyor ve bu da dikkatimi ona vermemi sağlıyor.

"Katılıyor musun, Laurie?"

Onun aptalca yakışıklı yüzünün her santimini, koyu kahverengi gözlerindeki acımasız ifadeyi ve benimkine bastıran çok daha güçlü vücudunun hissini içime çekiyorum.

Bu adamla başa çıkabilir miyim ki?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Dilim alt dudağımı yaladıktan sonra, "Bana zarar verme

."

"Elbette," diye hiç tereddüt etmeden kabul ediyor.

Söylediği tek kelimeye nasıl güvenebilirim ki? Onu bir kalıp sabundan

.

Adriano'nun yüz hatları yumuşadı, sonra beni kucakladı. Kollarını bana dolayarak beni kendine sıkıca sararken, derin bir nefes verdi. "Sadece seni istiyorum, Laurie. Sana zarar vermeyeceğime ve senden imkansız beklemeyeceğime söz veriyorum, sözleşmede de bunların hepsi yazacak."

Aklıma bir fikir gelir ve kendimi kollarından kurtarıyorum.

Telefonumu alıp, "Kimliğini ver" derim.

Kaşlarını çatarak cüzdanını cebinden çıkarır ve kartı alır.

Kartı elinden alıp önemli bilgileri hızla gözden geçiriyorum. Angelo Rizzo. Hızlıca hesap yapıyorum ve onun benden on bir yaş büyük, otuz altı yaşında olduğunu fark edince gözlerim yüzüne kayıyor.

Kesinlikle benden on yaş büyük gibi görünmüyor.

Tanrım, on yıl kelimesini kullanma. Bu onu sanki eski bir vampirmiş gibi gösterir.

Kimliğinin fotoğrafını çekip Elise'e bir mesajla gönderiyorum.

Eğer ortadan kaybolursam, sorumlu bu adamdır. Şu anda Manhattan'daki The Mark otelindeyim. Endişelenme. Yakında arayıp

her şeyi açıklayacağım.

İşimi bitirince kendimi çok daha iyi hissediyorum. Telefonumu bir kenara bırakıp Adriano'ya tekrar bakıyorum ve derin bir nefes veriyorum. "Sanırım bunu yapıyoruz."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Sanıyorsun mu?"

"Bunu yapıyoruz," diye kendimi düzeltiyorum. "Bu her ne ise." Ona meraklı bir bakış atarak soruyorum, "Bu nedir ve neden ben?"

"Bu, ne istersem o, ve sen, çünkü..." Elini kaldırıyor ve parmak eklemleriyle yüzümün yanını okşadığında, dokunuşuna karşılık veren bir karıncalanma hissediyorum. "Sen, çünkü gözlerimi sana diktiğim andan beri, sana takıntılıyım. Bu gezegendeki hiçbir şey seni benden alıkoyamaz."

Tanrım.

Bölüm 9

Adriano

Laurie'yi otelde bırakmak, onu kucağıma çekip bana karşı direnmeyi bırakana kadar o inatçı ağzını sikmekten daha fazla irade gerektirdi.

Ona bu kadar çabuk takıntılı hale gelmiş olmam beni endişelendirmeli, ama açıkçası umurumda bile değil.

Hatta bugün bu takıntıyı daha da besledi.

Onun çaresizliği. İçindeki ateş. Korkmuş olmasına rağmen gözlerimin içine bakıp geri adım atmayı reddetmesi.

Ve Tanrım, ona dokunmak bir şeyleri değiştirdi. Vücudunun benimkine bastırmasını hissetmek, o eşsiz kokusunu almak ve istediği şey bu olmasa da öpücüğüme verdiği tepki, resmen bağımlılık yapıcıydı.

Bu, onun tarafında da bir çekim olduğunu gösteriyor ve bu da bana üzerinde çalışacak çok şey veriyor.

Şimdi daha fazlasını istiyorum.

Hayır, her şeyi istiyorum. Korkusunu. Öfkesini. Vücudunu ve lanet ruhunu.

Küçük Ricky eve dönerken şaşırtıcı derecede sessizdi ve araba yoluna girdiğimizde, bahçedeki taş barbekü pavyonunda duran anne babamı gördüm.

Açık hava yemek alanı, asmalarla kaplı bir pergola ile gölgelenmiş ve beyaz ve mor çiçeklerle dolu devasa terrakotta saksılar ve bakımlı limon ağaçlarıyla çevrili.

Barbeküden duman havaya yükselirken, babam Büyük Ricky'nin söylediği bir şeye gülüyor, Tiny ise garaj yoluna doğru yürüyen anneme bakıyor.

Bana el sallıyor, yüzünde mutlu bir gülümseme yayılıyor. Kapıyı açıp SUV'den indiğimde, ceketimin düğmelerini açıp çıkarıyorum ve Little Ricky'ye veriyorum.

"Yorgun görünüyorsun, *beddu mio*," diyor annem yanıma yaklaşınca.

Kendimi bildim bileli, bana hep yakışıklı oğlum der. Remo için de durum aynı, ona *picciriddo mio* diyor, çünkü o her zaman onun bebeği olacak.

"İyiym anne." Omzunu tutup kendime doğru çektim. Benden çok daha küçük olan anneme sarıldım ve derin bir nefes verdim. Ondan sarılmak beni çok sakinleştiriyordu. "Günün nasıl geçti?"

"İyi, ama sen eve geldiğin için şimdi daha iyi," diyor annem, elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken. "Artık büyümeyi bırakmalısın."

Dikleşirken kıkırdamaya başlıyorum. "Sen küçülüyorsun."

"Oh, sus!" Bana şakacı bir bakış atıyor, sonra "Gel bize katıl bize."

Başımı sallayıp erkeklerin durduğu yere doğru yürüyorum. Babamın omzuna hafifçe vurarak soruyorum, "Eti yakıyor musun?"

"Hayır." Maşa ile Tiny'yi işaret ediyor. "O kadar çok yiyor ki, etin yanmasına zaman kalmıyor."

"Hey, baba," der Little Ricky, kolunu babasının omuzlarına atarken.

"Bugün ne yaptınız çocuklar?" diye sorar Big Ricky.

Arkadaşıma sessiz olmasını söyleyen bir bakış atarım ama o sırtarak, "Adriano'ya bir kadını kaçırmada yardım ettim," der.

"Ne yaptın?!" Annem nefesini tutar, gözleri benim yüzüme kayar.

"Laurie'yi bir süre kendime saklamayı umuyordum, ama şuradaki sikik suratlı herif sayesinde bu plan suya düştü," diye mırıldanıyorum. Derin bir nefes alıp, yüksek sesle nefes veriyorum ve açıklamaya başlıyorum. "Onunla birkaç kez karşılaştım ve onu istediğime karar verdim."

Babam, sanki ona milyar dolarlık bir anlaşma yaptığımı söylemişim gibi bana sırtıyor.

Tiny masaya yürür ve iki bira alır. Birini bana getirir ve şöyle der: "Babanın anneni evlenmeye zorladığını hâlâ dün gibi hatırlıyorum." Bana kocaman sırtarak bakar. "Peki düşün ne zaman?"

"Nasıl biri?" diye sorar Big Ricky.

"Hangi aileden o?" Babam bana bir soru fırlatır.

“Hepiniz iflah olmazsınız!” Annem sertçe çıkıştıktan sonra bana ciddi bir bakış attı. “Lütfen bana o zavallı kadına travma yaşatmadığını söyle.”

“Hayır, ona beş milyon ödedi ve kadın Adriano’nun istediği her şeyi yapmayı kabul etti,” diyor Küçük Ricky, sesi kahkahalarla dolu.

“Tanrı aşkına, kapa çeneni,” diyorum o pisliğe.

“Tanrı’nın adını boş yere anma,” diye annem beni azarladı.

“Üzgünüm anne,” diye özür dilerim. Endişelendiğini bildiğim için kolumu omuzlarına dolayıp ona yanlamasına sarılırım. “Adı Laurie Barnes. Yirmi beş yaşında ve Ohio’lu, yani bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Lanet olası bir aptalla kötü bir ilişki yaşıyordu ve işini kaybetti, bu da ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunmam için mükemmel bir fırsat verdi.” Takıntımın nesnesinin bana ait olduğunu bilerek, dudaklarımda bir sırıtış belirir. “Şu anda The Mark’ta, ama Salvatore’nin hazırladığı sözleşmeyi imzaladığı anda evleneceğiz ve onu eve getireceğim.” Annem ağzını açar açmaz ekliyorum, “Büyük bir düğün olmayacak. Senin düğünün gibi küçük ve hızlı bir şey olacak. Laurie zaten çok heyecanlı ve onu aileye yavaş yavaş alıştırmayı tercih ederim.”

“Neden sözleşme?” diye sorar babam, ızgaradaki eti çevirirken; lezzetli koku midemi guruldattırıyor.

“Onu hayat boyu bana bağlamak için kafasına silah dayamaktan daha iyidir,” diye dürüstçe cevap veriyorum.

Annem babamla benim aramda bakışlarını gezdiriyor, gözlerinde endişe belirliyor. “Ona karşı nazik ol.”

Küçük Ricky burun kıvrınca ona sert bir bakış atıyorum, bu da onu annemlerin evine doğru yürürken sahte bir öksürüğe zorluyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye sorar Büyük Ricky.

“Bir şeyler yemeye,” diye cevaplar. “Etin pişmesi çok uzun sürüyor.”

Tiny hemen Küçük Ricky’nin peşinden gider. “Tori kremalı patates ve sarımsaklı ekmek yaptı.”

“Hepsini yemeyin,” diye bağırır babam.

Annem babamın yanına yaklaşır ve babam kolunu kaldırdığında ona sokulur ve “Fazladan yaptım,” der.

Big Ricky bir yudum bira alırken kaşlarını çatıyor. “Seninle o kadın arasındaki işler nasıl gidiyor? Bilirsin, onun

bizim dünyamızdan değil."

"Hiçbir fikrim yok." Bira içecek havamda olmadığım için şişeyi masaya bırakıp cep telefonumu cebimden çıkarırım. "Günü gününe bakacağız."

Paulie'nin numarasını aratıp tuşa basıyorum.

"Evet, patron?"

"O iyi mi?"

"Sanırım. Yemek arabasını yatak odasına çekip kendini oraya kilitledi. Bakmamı ister misin?"

"Hayır."

Telefonu kapattım ve geçen haftanın mesajlarını aramak istemediğim için Rosie'ye bir mesaj attım.

Adriano: Bana Laurie'nin telefon numarasını tekrar ver.

Rosie: Sihirli kelimeleri söyle, cin dileğini yerine getirsin.

Yüksek sesle iç geçirdim.

Adriano: Lütfen. Rosie:

Neyi lütfen?

"Tanrım, Rosie beni öldürecek," diye mırıldanıyorum.

Adriano: Lütfen, üstüne bir de lanet olası kiraz koy.

Rosie: O kadar da zor değildi lol.

Bir saniye sonra numara geldi ve onu telefonuma kaydettim.

Arama tuşuna bastıktan sonra, bağlantı kurulana kadar dinledim. Birkaç kez çaldıktan sonra, kelebek sesli sevgilim "Alo?" diye cevap verdi.

"Yemek yedin

mi?" "Ah?

Adriano?"

Biraz mahremiyetim olsun diye yaşlı meşe ağacının yönüne doğru yürüyorum. "Evet. Yemek yedin mi?"

"Evet. Yemek çok lezzetliydi... Teşekkürler."

Aramızda sessizlik çöktü ve birkaç saniye boyunca sadece nefes alışını dinledim.

Sonunda o soruyor: "Hala orada mısın?"

"Evet." Ağaç evin bulunduğu devasa dallara bakıyorum.

Georgi, Augusto ve ben eskiden orada saatlerce vakit geçirirdik.

Başka bir şey düşünemediğim için, aklıma gelen ilk şeyi soruyorum. “Neden o pislikle çıktın?”

Laurie bir an sessiz kalır. “Bilmiyorum. Sanırım aptallık ettim.” Hattın diğer ucundan derin bir iç çekiş gelir ve sesi kırılğan çıkar. “Austin başlangıçta iyiydi.”

“Bu da bana ortada ve sonunda iyi olmadığını gösteriyor,” diye homurdanıyorum, öfkem anında içimde dalgalanıyor. “Sana ne yaptı?”

“Oh, öyle değildi. Bana kötü davranmadı. Sadece... umursamadı.”

“Tecrübelerime göre, umursamayan insanlar soğuk ve acımasızdır. Birini istismar etmek için fiziksel olarak incitmek gerekmez.”

Laurie hiçbir şey söylemiyor ve ben kaşlarımı çatmaya başlarken, onun hıçkırdığını duyuyorum. Tekrar konuşmaya başladığında sesi kısılmış. “Üzgünüm, her şey çok taze.”

Bu soruyu sormak zorunda kalmaktan nefret ederek, “Onu özleyormusun?” diye homurdandım.

“Oh, tabii ki hayır.” İlk başta tiksiniş gibi geliyor, ama sonra aniden inanamıyormuş gibi bir kahkaha atıyor. “Seninle böyle bir konuşma yapacağımı hiç beklemiyordum.”

“Başka nasıl birbirimizi tanıyacağız?”

“Beni tanımak istediğin izlenimini vermedin.”

Kaşlarımı daha da çattım. “Senin benim olduğunu söyledim. Bunun sana her şeyi açıklıyor olduğunu düşünürdüm.”

“Sadece düşündüm ki... bilirsin.”

Mülkü gözden geçirip, bu konuşmayı yüz yüze yapabilmek için otele geri dönmeyi düşünüyorum. “Hayır, bilmiyorum. Beni aydınlat.”

“Bu sadece seks anlaşması değil mi?” diye soruyor, sesi utançla dolu.

Yüzümde bir gülümseme belirir. “Şu anda kızarıyor musun?”

“Domates gibi kızarmam hoşuna mı gidiyor?”

“Kesinlikle.”

“Fetişler söz konusu olduğunda fena sayılmaz.”

Aniden meraklanarak soruyorum, “Senin fetişin var mı?”

"Hayır, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Sesindeki alaycı tonu seviyorum ve bu, göğsümdeki soğuk bir noktayı ısıtıyor. Merakla soruyor: "Senin var mı?"

"Yakında öğreneceksin." Ağaca yaslanıp boş elimi cebime soktum. "Konudan saptık. O aptalı özlemiyorsan, neden ağlıyordun?"

"Bir saniye bekle." Sanki hareket ediyor gibi geliyor ve derin bir nefes alıyor. "Kendim hakkında başka bir şey anlatmadan önce, sana birkaç sorum var."

"Tamam."

"Bu gerçek mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Para. Anlaşma. Senin gibi zengin ve... açıkça çekici birinin neden seks için para ödemesi gerektiğini anlamıyorum. Özellikle de bu kadar fahiş bir miktar."

"Seks için para ödemiyorum," diye düzeltiyorum. "Öyle olsaydı, seni ofisimde sikip doya doya zevk alırdım." Yüzünün kızardığını telefonun diğer ucundan hissedebildiğime yemin ederim ve bu düşünce tek başına takıntımı beslemeye yetiyor. "Senin için para ödedim, Laurie."

"Bunu benim için daha basit bir şekilde açıklamalısın. Bu ne anlama geliyor?"

Barbekü etrafında toplanan aileme bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Muhtemelen konuşulan konu benim.

"Bu olaya yanlış bir açıdan bakıyorsun, Laurie. Seks yapmak kolaydır. Para ödedim çünkü seni sahiplendiğimi açıkça göstermek istedim. Benim gibi erkekler böyle jestleri bir hevesle yapmaz." Sesim sahiplenme ve takıntıyla alçalır. "Seni yanımda tutmak ve seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Bu, seni becerdikten sonra biten geçici bir anlaşma değil. Aramızdaki ciddi bir taahhüt."

"Bir ilişki mi?" diye nefes nefese sordu. "Bak, üç yıllık berbat bir ilişkiden yeni çıktım ve ben tekrar..."

"Laurie," sözünü kesiyorum. "Parayı kabul ettin ve anlaşmaya vardın. Geri dönüş yok."

"Biliyorum, ama..."

Sabırım taşar ve sertçe, "Ama yok!" derim.

“Yemek hazır, *beddu mio*,” der annem aniden. “Gel de bizimle
“Biz
.” Konuşmaya o kadar dalmışım ki, onu fark etmemişim bile. “O... Sen evli misin?” diye sordu Laurie, sesi endişeli bir tonda.
“O benim annem,” diye açıklıyorum. “Ve içini rahatlatmak için söyleyeyim, hayır, evli değilim. Tek kadın sensin...” Cümlem yarıda kalır çünkü Laurie'nin benim için ne olduğunu tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ve ona benim takıntım olduğunu söylemek pek iyi karşılanmayabilir.
“Oh. İyi.” Rahat bir nefes alır. “Peki, sen gidip yemeğe gitsen iyi olur.”
“Biraz uyu, Laurie. Yarın uğrarım.”
“Kısa bir soru. O iki adam lütfen gidebilir mi? Bütün gece Bütün gece yatak odasında saklanmak istemiyorum ve onlar beni çok rahatsız ediyor.”
“Tamam. Ama kaçmak gibi aptalca bir şey yapmaya kalkışma.”
“Evet, evet,” diye mırıldanıyor, sonra sesi alaycı bir tona bürünüyor.
“Zorla tutulup oradan oraya atılmaktan bıktım artık, çok teşekkürler.”
O görüşmeyi bitirdikten sonra, Paulie ve Marco'ya yeni emirler veriyorum.
Adriano: Lobiye inin. Kimseyi kontrol etmeden özel asansöre kimseyi sokmayın ve Laurie otelden ayrılmasın.
Paulie: Evet, patron.
Marco: Anlaşıldı.
Ailemin açık havada oturduğu masaya doğru yürürken Laurie'ye mesaj atıyorum.
Adriano: Gidiyorlar.
Mesajı anında okuduğunda şaşırıyorum.
Laurie: Teşekkürler. İyi geceler.
Ona cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim.
Adriano: Tatlı rüyalar, *La mia farfalla*.
Masaya varınca, Küçük Ricky'nin yanına oturuyorum.
Annem her zamanki gibi babamla Tiny'nin arasında sıkışmış durumda. Annem babamla evlendiğinden beri annemin koruması olan Tiny, annem nereye giderse oraya takip ediyor.

Big Ricky ve Tiny yaşı olabilirler, ama hâlâ annemle babamı koruyorlar ve ben bunu onlardan asla alamam.

Bu yüzden hepsini benimle aynı evde yaşıyorum. Böylece onların güvenliğini kontrol altında tutabiliyorum, çünkü dördüne bir şey olursa kafayı yerim.

Annem masanın üzerinden uzanıp kremalı patateslerden büyük bir kaşık dolusu tabağıma koyuyor. "Ye, *beddu mio*."

"Teşekkürler anne," diye mırıldanıyorum ve Little Ricky ile Tiny hepsini yemeden önce kendime biraz et alıyorum.

Patateslerden bir ısırık alırken annem, "Laurie ile mi konuşuyordun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve konuşmak zorunda kalmamak için ağızma biraz sarımsaklı ekmek tikiyorum.

Annem gözlerini kısarak bana bakar. "Ona karşı sabırsız gibiydin."

Tanırım.

Yemeği yutuyorum, sonra "Boş ver anne. Karışma," diyorum.

Babam kıkırdar, bu da diğer erkekleri güldürür. "Bu kadınla evlenmeyi mi planlıyorsun?" diye sorar annem,

"Evet."

"Buraya, bizimle yaşamaya gelecek mi?"

Bunun nereye varacağını zaten biliyorum ve "Evet, anne" diye mırıldanıyorum. "O zaman benim karışmamla başa çıkmak zorunda kalacaksın." Ben de öyle düşünmüştüm.

Bölüm 10

Laurie

La mia farfalla İtalyanca bir kelime ve "benim kelebeğim" anlamına geliyor.

Yatağın üzerinde oturmuş, Google'daki bilgileri okurken kaşlarım kalkar.

Adriano İtalyan mı?

Cidden mi, Laurie? Rastgele bir adamla anlaşma yaptın ve tek bildiğin onun adı, yaşı ve İtalyan olabileceği. Ah, bir de Island Park'ta bir kulübü var.

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım.

Bana beş milyon ödedi. Adı Peter Pan olsa ve beni Neverland'e götürse bile umurumda değil.

Telefonum elimde titriyor ve Elise'den bir mesaj gördüğümde üzerine dokunuyorum.

Elise: Aman Tanrım!!! Bunu şimdi gördüm. Neler oluyor? İyi misin?

Artık telefonuma kontör yükleyecek param olduğunu fark edince, hemen banka uygulamama giriyorum.

Bakiyemi gördüğümde şok tekrar yaşıyorum ve o devasa rakama bakakalıyorum.

Tanrım. Bu çok para.

Düşüncelerim uçup gider ve bir süre bu milyonlarla ne yapmam gerektiğini düşünürüm.

Milyonlar

.

Çoğul.

Aniden, yoğun bir mutluluk içimde havai fişekler gibi patlıyor ve bir çılgılık atarak yataktan zıplıyorum. "Aman Tanrım! Zenginin!" Ciğerlerim patlayana kadar bağıriyorum, yataktan atlayıp yatak odasından koşarak çıkıyorum.

Daha önce hiç bu kadar gülmemiştim, dans edip dönerek gülüyorum, ta ki pencerelerin önünde durup Manhattan'ın tüm ışıltılı ışıklarını görene kadar.

İçimden bir hıçkırık patlar ve titrek elimi ağzıma götürürüm, ağlamaya başlarım çünkü bu benim için çok gerçeküstü bir durumdur.

Beş milyon yirmi bin dolarım var. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağım.

Sabahın köründe kalkıp gece geç saatlere kadar çalışmak yok. İşe gidip gelmek yok.

Boktan maaşımın bir ay yetmesi için her kuruşu saymak yok.

Austin'in o lanet kanepede uzanıp pahalı paket yemekler yiyerek tüm ev işlerini ve endişeleri bana bırakmasına gerek yok.

Heather'ın bana sanki çöpmüşüm gibi tepeden bakması da yok artık.

Telefonum çalıyor, beni düşüncelerimden koparıyor ve Elise'in adını görünce hemen cevap veriyorum.

"Merhaba, özür dilerim. Arayacaktım."

"Tanrım, Laurie! İyi misin?"

"Evet." Yine duygularım beni alt üst ediyor ve gözyaşlarıma boğulduğumda Elise, "Sesinden iyi gelmiyorsun. Kredi kartımda biraz para var. New York'a giden ilk uçağa binebilirim." diyor.

Başımı sallıyorum ve zorla konuşuyorum. "Mutluyum diye ağlıyorum."

"Oh." Birkaç saniye duraksıyor. "Mesajın çok kötümserdi. Sonunda o serseriye terk mi ettin? Adriano Rizzo kim?" "Sana anlatacak çok şeyim var."

Kanepelere doğru yürüyüp oturuyorum.

"Austin, Heather'ın en yakın arkadaşıyla beni aldatıyordu ve beni evden attı. Gece geç saatlerde, eklemeliyim. O piç daha iyi bir zamanlama yapabilirdi," diye homurdanıyorum. "Ertesi gün Heather beni para çalmakla suçladı ve beni kovdu."

"Ne oluyor lan?" diye bağırır Elise öfkeyle. "Yemin ederim, orada olsaydım, hepsini mahvederdim."

Elise'in ağzı biraz bozuk ama ben buna alıştım.

"Daha da kötüsü var," diye mırıldanıyorum ve mutfakta ne atıştırmalık var diye bakmak için tekrar ayağa kalkıyorum. "Heather geçen ayın maaşını ödemeyi reddetti, bu yüzden cebimde tek kuruşum olmadan sokağa atıldım. Geceyi bir lokantada geçirdim ve şans eseri garson bana acıdı ve gitmemi istemedi."

“Olamaz! Neden beni aramadın? Hemen bana banka hesap bilgilerini gönder. Birkaç ay idare etmen için yeterli miktarı havale edebilirim.”

Tanrım, en iyi arkadaşımı çok seviyorum. Hiç yüz yüze görüşmedik ama o her zaman yanımda oldu.

“Endişelenmene gerek yok. Sana kimliğini gönderdiğim adam bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu ve bana bir sürü para ödedi.”

Elise çok şüpheli bir ses tonuyla sordu: “Ne tür bir anlaşma?”

Bunu ona nasıl açıklayayım?

Durumu olduğundan daha iyi göstermek için, “*Pretty Woman*’ı izledin mi?” diye soruyorum.

Nefesini tutar ve ses tonu inanamama dolu. “Ciddi misin? Sana seks için para mı ödüyor?” Kısa bir duraklama olur, sonra ekler: “Yakışıklıymış. Sana ne kadar ödüyor?”

“Çok, ve görünüşe göre mesele seks değil. Bir ilişki gibi bir şeyden bahsetti, ama bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.”

“Ha?”

Omuz silkerken bir karışık kuruyemiş kutusu açıyorum. “Adriano’nun hiç sosyal becerisi yok ve kocaman, huysuz bir ayı gibi. Sanırım sadece arkadaşlık istiyor, ama huysuz kişiliği kadınları korkutuyor.”

Ama yine de, beni deli gibi öptü.

Ama bu bilgiyi kendime saklıyorum.

“Hiç de garip gelmiyor,” dedi o, yavaşça konuşarak. “Tabii Bay Yakışıklı ön ödeme yaparsa.”

“Ödedi ve beni çok pahalı bir otelin çatı katındaki süitine yerleştirdi. Az kalsın bütün atıştırmalıkları silip süpürüyordum.”

“Tamam.” Derin bir nefes alır. “Ama her sabah ve akşam bana haber ver, böylece hayatta olduğunu bileyim.”

“Tamam.” Konuyu değiştirerek soruyorum, “Senin tarafında işler nasıl gidiyor?”

Tezgaha yaslanıp ağzıma birkaç fındık atıyorum.

“Sıkıcı. Aralık ayındaki tatilimi iple çekiyorum. Sürpriz olsun istemiştim ama hayatın birdenbire yoğunlaştığını görünce

sırrı açığa çıkarayım. New York gezisi için para biriktirdim. Geçen hafta pasaportumu aldım.”

Ağzım açık kalır, sonra çığlık atarım, “Beni ziyarete mi geliyorsun?” “Evet,” sesi kahkaha ve heyecanla doludur.

“Sonunda sana kocaman sarılabileceğim,” diye mutlu bir şekilde bağıriyorum.

“Bana deli gibi sarılmak yok,” diye gülüyor. “Ama sana otuz saniye izin vereceğim.”

“Tamam, otuz saniye olsun.” Onu taklit ederek ekliyorum, “Ama gün boyunca on kısa sarılmaya hazır ol.”

“Seyahati iptal etmemi ister misin?”

Dudaklarımdan kahkaha fışkırıyor. “Peki. Günde bir sarılma.”

Sesi uyarı dolu. “Laurie.”

“Ta-a-a-mam. Bir sarılma merhaba, bir sarılma hoşça kal.”

“Bunu kabul edebilirim.” Esniyor ve sonra şöyle diyor: “İşe yeni başladım, yani sen biraz uyumalısın. Uyandığında konuşuruz.”

“Tamam. İşinde bol şans.”

Telefonu kapatıyoruz ve yüzümde bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum, ama kanepede oturan Adriano'yu görünce gülümsemem bir anda kayboluyor.

Geldiğini duymamışım!

Tahtındaki bir kral gibi görünüyor, ayak bileği dizinin üzerinde, kolları kanepenin arkasına yayılmış.

Başını eğerek, alçak ve derin bir ses tonuyla, “Sosyal becerilerim sıfır mı?” diyor. Kaşını kaldırıyor. “Ve huysuz, asık suratlı bir ayı mıyım?”

Kahretsin.

Telefonumu ve fındıkları tezgahın üzerine koyup ona özür diler gibi baktım. “Hepsini duydun mu?”

Yavaşça başını salladı, sonra sordu: “Kiminle konuşuyordun?”

“Arkadaşımla.” Daha önce yıkadığım için hâlâ nemli olan saçlarımı elimle düzeltirim. “Belçika’da yaşıyor.”

Başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüyor.

Takım elbisesini çıkarmış, yerine yumuşak görünümlü bir kot pantolon, siyah bir tişört ve onu ilk gördüğümde giydiği deri ceket giymiş olduğunu fark ettim.

Kahretsin, ben eski bir yoga pantolonu ve sütyensiz bir kaşkorse giyiyorum.

“Paramla kaçmadığımdan emin olmak için mi geldin?” diye soruyorum, o yaklaşmaya devam ettikçe giderek daha da gerginleşiyorum.

Tam önümde durup başını eğdiğinde, kalbim dakikada bir mil hızla atıyor.

"Hayır. Seni görmek istediğim için geldim." Elini kaldırıp parmak eklemleriyle yüzümün yanını ve çenemi okşadı. İşaret parmağıyla başparmağı arasında çenemi sıkıştırarak, başımı geriye eğene kadar hafifçe itti.

Aman Tanrım. Bu bir seks randevusu mu?

Hiçbir zaman hislerim olmayan biriyle yatmadım ve dürüst olmak gerekirse, bu adamla çıplak kalma düşüncesi beni korkutuyor.

Ya soyunursam ve vücudumu beğenmezse?

Cidden mi, Laurie? Şu anda en büyük endişen bu olmamalı.

Adriano'nun gözleri yüzümün her santimini yavaşça taradıktan sonra, sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissettirecek kadar derinlemesine gözlerime baktı.

"Gördüğüm en güzel gözlere sahipsin," diye fısıldıyor, sanki bana hayranmış gibi.

Kaba olmak istemediğim için, “Teşekkür ederim,” diyorum.

Seks yapmaya başlamak yerine, bir adım geri çekilir ve çenemi bırakır, sonra kalçasını tezgaha dayar ve sanki satın almayı düşündüğü bir sanat eseriymişim gibi bana bakmaya devam eder.

“Git kimliğini getir,” diye emrediyor aniden. “Sözleşme için bir kopyasına ihtiyacım var.”

Yatak odasına gidip bu fırsatı değerlendirerek valizimden bir kazak çıkarıyorum. Giydikten sonra çantamdan kimliğimi alıp Adriano'nun yanına dönüyorum.

Kartın fotoğrafını çekip bana geri vermesini izliyorum. Kartı telefonumun yanına koyup ona bakıyorum, ama o yine bana bakıyor.

Saniyeler geçiyor, garip bir sessizlik oluşuyor ve giderek daha fazla kafam karışıyor, sonunda soruyorum, “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

"Hayır. Seni hayranlıkla seyrediyorum."

Her kelimesinde samimi olduğunu görünce boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılır ve gözlerimi onun göğsüne indiririm.

“Hmm...” Ondan yükselen o yırtıcı hırıltı, az önce duyduğum sesin aynısı; tamamen hayvani bir ses, tüylerimi diken diken ediyor.

Adriano elini tekrar yüzüme getiriyor ve parmağını kızaran yanağıma dokunduruyor. “Kızardığında tenin ısınır.”

"Evet." Garip hissederek, ayak parmaklarımın ucunda sallanıyorum. "Şu anda sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum."

Avuç içleriyle yüzümü çevreliyor, cildinin serinliği bu sıcaklığı biraz hafifletiyor.

Yavaşça bir şey değişiyor, havada gerginlik hissediliyor ve bir an sonra kobra gibi saldırıyor, ağzı benimkine çarpıyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum, çünkü birkaç dakika önce bunu bekliyor olsam da yine de hazırlıksız yakalanıyorum. Yanlarından tutuyorum ve parmaklarımın altında onun sağlamlığını hissediyorum.

İlk başta yavaş tepki veriyorum, sadece nane ve viski tadı aldığımı fark edebiliyorum.

Tanrım, parfümünün kokusu onun karanlık aurasına çok yakışıyor.

Dişleri alt dudağımı çeker ve içimi bir karıncalanma dalgası sararken, dili ağzıma girer ve dilimi sertçe okşar.

Utanç verici derecede yüksek, arzulu bir ses ağzımdan kaçıyor. Samimi anlarda hiç sözlü olarak kendimi ifade edememişimdir ve onun bana hissettirdiği türden bir karıncalanma kesinlikle hiç hissetmemiştim.

Midem bir aşağı bir yukarı sallanıyor, karnım kasılıyor ve parmaklarım gömleğini sıkıca kavrarken, ağzı benimkini sertçe ele geçiriyor.

Bu anın hiç de şefkatli bir yanı yok ve tek yapabileceğim, dudakları benimkileri ısırırken ve dili ağzımı ateşe verirken bu çılgın yolculuğa kendimi kaptırmak.

Nefesim kesik kesik oluyor ve vücudumun her santimi titriyor gibi hissediyorum.

Aynı hızla, Adriano ağzımı serbest bırakıyor. Dudakları aralık ve parlak, nefesleri dudaklarının üzerinden akarken, çok seksi görünüyor.

Yemin ederim ki gözleri siyah, bu da güzelliğine acımasız bir hava katıyor.

Beynim yeniden çalışmaya başladığında, ifadesi yumuşuyor ve tek gördüğüm hayranlık oluyor.

"*Bellissima*," diye mırıldanıyor, sanki transa geçmiş gibi. "*Sei mia, mia piccola farfalla*."

"Bu İtalyanca mı?" diye sorduğumda sesim kısılmıştı.

Yoğun bakışları hâlâ bana odaklanmış haldeyken başını sallıyor. "Ben Sicilyalıyım."

"Oh."

Karıncalanan ve şişmiş dudaklarımı yalıyorum, bu da onun dikkatini tekrar ağızma çekiyor.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyor ve dudakları, içimi arzuyla dolduran şehvetli bir şekilde benim dudaklarımı çekiyor.

Bu o kadar yoğun bir his ki, öpüşmeyi kesip ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. Elim göğsüme koyup, "B-biraz yavaşlayabilir miyiz?" diye soruyorum.

Bana para ödediğini ve istediği her şeyi yapabileceğini hatırlatmasını bekliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıp "Tabii ki. Seni becermek için gelmedim." dediğinde şaşırıyorum.

Cam masaya doğru yürür ve kendine bir içki doldurur, sonra pencerelerin önüne geçer.

Kollarımı kendime dolayarak, hayatımı bir anda altüst eden bu gizemli adamı anlamaya çalışırken olduğum yerde donakaldım.

Öpücükleri bu kadar yoğunsa, seksin nasıl olacağını ancak hayal edebilirim.

Ben sıradan bir kıyım. Birlikte olduğum iki erkeği de sevmiştim ve kitaplarda okuduğunuz o her şeyi yutan tutku, benim için hep bir efsane olmuştu. Seks her zaman sadece... seksti. Bazen iyiydi, ara sıra rahatlatıcıydı, ama asla dünyayı unutturan türden bir deneyim değildi.

Asla fiziksel zevkten daha fazlasıyla nefesimi kesen bir şey olmadı.

Ama Adriano ile, sadece bir gündür tanıdığım bu yabancıyla, tek bir öpücük bile tehlikeli geliyor. Sanki kafamdaki her düşünceyi silip süpürüyor, tek odaklanabildiğim şey o, dudaklarının dokunuşu, ilgisinin ağırlığı ve bana dokunuşundaki o sahiplenici tavır oluyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Elise dışında, yolumun kesiştiği her insan beni değersiz hissettirdi. Sonunda hepsi ilgisini kaybetti ve ben de onlara yük olan bir baş belası haline geldim.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama karşılığında yüzüme bir tokat yıyorum.

Ama Adriano ile bu konuda endişelenmeme gerek yok. O benim için ödeme yaptı. Bir nevi ödülümü çoktan aldım ve sözleşmeyi imzaladığımda beş milyon daha alacağım.

Hayatımda bir hafta mı kalacak, bir yıl mı kalacak, pek de önemli değil.

Düşüncelerimi sıralayıp, bu ilişkiye, ya da her neyse buna, duygularımı karıştırmamam gerektiği sonucuna varıyorum. Öpücükler akıllara durgunluk veriyor, yani seksin harika olma ihtimali yüksek.

Ve hepsi bu kadar olacak. Aşk yok. Bağ yok. Anlaşma sona erdiğinde kalp kırıklığı ve atılmış bir çöp parçası gibi hissetmek yok.

Kararımı verdikten sonra, "Seks yapmak istiyorsan, yapabiliriz. Yani... parasını zaten ödedin." diyorum.

Adriano cevap vermez, bunun yerine boş bardağını masaya bırakır ve asansöre doğru yürür. Düğmeye basmasını izlerim ve kapılar açıldığında, benimle göz göze gelmeden önce içeri girer.

"Git uyu, Laurie."

Kapılar kapanır ve ben seksten bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissederim

Neden

Neden reddedilmiş gibi hissediyorum ki?

Bölüm 11

Adriano

Sözleşmeyi ve evlilik cüzdanını aldığımda, sabrım kalmamıştı.

Sanki cehennem köpekleri topuklarımı ısırıyor, Laurie'yi benden koparmakla tehdit ediyorlarmış gibi hissediyorum.

Onunla ilgili konularda aklımı kaçırdığım gerçeğiyle barıştım.

Nüfus dairesi Laurie'nin şahsen gelmesini isteyecekti, ama bunu riske atmamın imkanı yoktu. Tek bir telefon görüşmesi ve kalın bir zarf dolusu nakit parayla, Cosa Nostra'nın maaşlı bir yargıcı sorunu halletti.

Onu almaya otele giderken, Little Ricky'ye bir gelinlik mağazasında durmasını söyledim ve oradan hazır bir gelinlik aldım. Sade, zarif ve Laurie'ye çok yakışan bir gelinlik.

Yanımda durup "Evet" derken onu beyazlar içinde görmek istiyorum.

Bu öğleden sonra, Laurie Barnes yasal olarak bana ait olacak.

Yine de çok zorlu bir mücadeleye hazırlıyorum kendimi.

Asansör kapıları açıldığında, kelebeğimden hiçbir iz yok. Yatak odasına doğru yürüyorum ve kapıyı yavaşça aralıyorum.

Yatağın ucunda oturmuş, telefonunda yaptığı şeye konsantre olmuş durumda.

"Merhaba," diyorum, varlığını fark etsin diye.

Laurie başını kaldırır. "Oh, merhaba." Gözleri giydiğim siyah smokine kayar. "Ah, çok... iyi görünüyorsun."

Ona yaklaşıyorum. "Neyle meşgulsün?"

Kalbimi delip geçen, lanet olasıca sevimli bir şekilde burnunu kırıştırıyor. "Hangi yatırımın en iyi olacağına karar vermeye çalışıyorum."

Yanına oturup banka hesabına bakıyorum. Ben ona ödeme yapmadan önce hesabında sadece üç dolar olduğunu görünce içimde öfke uyanıyor.

Laurie'yi karım olarak yeni hayatına yerleştirdikten sonra, onun hayatını cehenneme çeviren o pisliklerle ilgileneceğim.

"Dört milyonu vadeli mevduata, diğeri milyonu da yüksek getirili bir tasarruf hesabına yatır. Hala faiz kazanırsın, ama istediğın zaman parana ulaşabilirsin."

Sorununu çözdüğüm için rahatlamış görünüyor ve bu, içimde onun için her şeyi halletmek isteyen yeni bir canavar yaratıyor.

O para transferlerini yaparken ve her şeyi iki kez kontrol ederken, gözlerim onun her santimini yutuyor. Saçlarını kurutmuş, şimdi omuzlarının üzerinden düzgünce sarkıyor.

Yiyip uyuduktan sonra daha iyi görünüyor. O kadar yorgun değil ve rengi sağlıklı görünüyor.

İşini bitirince derin bir nefes alıyor. "Aman Tanrım, çok sinir bozucuydu. Doğru yaptım, değil mi?"

Banka bakiyelerine bakıp başımı sallıyorum. "Paran güvende."

"İyi." Aniden çenesi titriyor ve bana bakarken titrek bir nefes alıyor. "Bunun bana ne kadara mal olacağını bilmiyorum ama teşekkür ederim, Adriano. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Biliyorum. Bu yüzden yaptım, ama kilisedeyken ve yemin etmekten başka seçeneği kalmadığında bu kadar minnettar olacağını sanmıyorum.

Bakışları elimdeki zarfa kayar. "Bu sözleşme mi?"

"Evet." Onu ona uzatıyorum. "Oku da imzalayalım ve resmileştirelim."

Zarfı açıp kalın kağıt yığınının çıkardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım. Bu çok fazla."

"Acele etme." Ayağa kalkıp Little Ricky, Marco ve Paulie'nin oturduğu oturma odasına doğru yöneliyorum.

"Müdür, tanık olarak imzalaması gerektiğinde onu aramamızı söyledi."

Başımı salladım ve pencerelerin önünde durdum, manzarayı pek izlemeden.

Çoğu insan sözleşmeleri düzgün okumaz ve ben her şeyi buna bağlıyorum. Salvatore, evlilik maddesini

hukuk jargonunun ortasına saklamıştı. Cezalar. Sözleşmenin ihlali. Mali sorumluluk. Geri ödeme şartları.

Hepsi Laurie'yi korkutacak şeyler.

Bunun manipülatif olması umurumda değil.

Birkaç dakika boyunca her şey sessiz, sonra ayak sesleri duyuyorum.

Arkamı döndüğümde, Laurie'nin alnında bir kırıxıklıkla okuduğunu görüyorum.

Başını kaldırıp diğer adamları gördüğünde, olduğu yerde donakaldı.

Dudakları aralandı ve gözlerine ihtiyat doldu.

İlginç. Laurie, sadece ben olduğumu sandığında rahattı

"Sor

unu "Sorunuz var mı?" diye soruyorum ona yaklaşırken.

Z Dikkatini bana çeviriyor ve başını sallıyor. "Bunu

var

mı?

"

diye

sor

uyo

rum

ona

yakl

aşır

ken.

bana açıklayabilir misin?"

Bir maddeyi işaret etti ve ben de endişeli bakışlarıyla karşılaşmadan önce onu okudum.

"Bu, anlaşmayı ihlal ederseniz, itibarımı zedelerseniz veya sözleşme bitmeden ayrılmaya çalışırsanız, size ödediğim parayı kaybedersiniz anlamına geliyor." Onu rahatlatmak için ses tonumu sakın, neredeyse sıkılmış gibi tutuyorum. "Bu, varlıklarımı korumak ve gelecekte kimsenin servetime el koyamamasını sağlamak için."

"Ah. Mantıklı."

Adamlarıma bir kez daha bakıyor, sonra mutfağın yanındaki tezgaha doğru yürüyor ve okumaya devam etmek için taburelerden birine oturuyor.

Laurie'nin başka soruları olması ihtimaline karşı yanına gidiyorum ve onu izlemekten keyif alıyorum.

Dakikalar geçiyor ve ben onun güzel yüzünün her santimini incelerken, dünya cehenneme dönse bile farkına varmam.

Laurie sayfaları gittikçe daha hızlı çeviriyor, bu da tüm o hukuki jargona odaklanmakta zorlandığının açık bir göstergesi. Aniden durur ve eğilip fısıldar: "Yatak odasında neler olacağına dair seks ve tercihlerle ilgili hiçbir

şey görmüyorum.”

"Çünkü sözleşmede yok."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?" Sayfaların geri kalanını çeviriyor, sonra bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Yani bu sözleşme temelde seninle özel bir ilişki içinde olmam,

etkinliklere ve seyahatlere seninle birlikte gitmem ve ne zaman istersen hazır olmam gerektiğini mi söylüyor?”

"Evet. O ve gizlilik anlaşması. Ben çok mahrem bir adamım ve benimle ilgili hiçbir şeyi başkalarıyla konuşmanı istemiyorum."

"*Fifty Shades of Grey*'deki gibi sapkın şeyler yok mu?" diye sordu.

Küçük Ricky, sahte bir öksürükle gizlediği bir homurtu çıkarır. Başımı sallarım. "Hayır. Öyle bir şey yok."

Laurie bazı sayfaları tekrar gözden geçirir, sonra imzalaması gereken noktalı çizgiye bakarken alt dudağını ısırır.

Derin bir nefes alır, sonra bana bakar. "Kalemin var mı?"

Küçük Ricky'ye bakıyorum, o da telefonla müdürü arıyor.

"İmzalamadan önce iki tanığın gelmesini beklememiz gerekiyor," derim Laurie'ye, iç cebimden dolma kalemi çıkarırken.

Kalemi sayfanın yanına koyup, onunla göz göze geldim.

Gergin görünüyor ve gözlerime bakmakta zorlanıyor. Sonunda, ilk birkaç sayfayı tekrar okuyormuş gibi yapıyor.

Asansör kapıları açıldığında, müdür Bayan Langford ve genellikle misafir ilişkilerinde çalışan Sabrina dışarı çıkar.

Ayağa kalkıp ceketimi düzeltiyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Elbette, Bay Rizzo." Bayan Langford bana profesyonel bir gülümseme sunar, sonra gözlerini Laurie'ye çevirir. "Günaydın, Bayan Barnes."

"Günaydın," diye mırıldanır keleşim, diğer kadınların varlığından çekindiği izlenimini uyandırır.

Bu işi bir an önce bitirmek istediğimden, kalemi alıp imzamı atıyorum ve Laurie'ye uzatıyorum.

Kısa bir tereddütten sonra kalemi alır ve benim yanımda imzalayarak kaderini mühürler.

Bayan Langford ve Sabrina, tanık olarak imzalarını attıktan sonra bizden uzaklaştı.

"İyi günler, Bay Rizzo," der Bayan Langford, sonra Laurie'ye başını sallar. "Bayan Barnes."

"Teşekkür ederim." İki kadının ayrılmasını izledikten sonra tüm kağıtları topluyorum ve son sayfaya bir göz atmak için bir an duruyorum.

Laurie'ye bakarak, "Ayakkabılarını giy. Dışarı çıkıyoruz," derim.

"Oh." Smokinime, sonra da sade kot pantolonuma ve bluzuma bakıyor.
"Değişmeli miyim?"

"Hayır."

Kontak lensi Küçük Ricky'ye uzatıp, "İşimiz bittiğinde bunu Remo'ya götür ve kasaya koymasını söyle," diyorum.

O başını salladı, sonra bana sırtı. "Bilgin olsun, o sana tokat attığında onu durdurmayacağım."

"Kapa ," diye mırıldanıyorum, yüzümü arkamı dönerek duyduğumda Laurie'nin Laurie'nin yaklaştığını duyduğumda.

"İşte zarf." Bana uzattı, ben de onu Küçük Ricky'ye verdim.

Tek kelime etmeden Laurie'nin elini tutuyorum ve asansöre doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Benim.

Tamamen. Lanet olası. Benim.

İçeri girerken, ağızımın köşesi yukarı kalkıyor çünkü artık onun yapabileceği hiçbir şey yok.

O yasal olarak bana ait ve bir saat kadar sonra Kilise onu benim karım olarak tanıyacak.

Peder Gallo bizi bekliyor.

Tıpkı babamın önceki rahip Peder Parisi'ye yaptığı gibi, Peder Gallo'ya ya bizi evlendireceğini ya da son duasını edip katedralin arkasındaki çürüyen cesetlerin arasına katılacağını söyledim.

Laurie

Küçük Ricky bizi Long Island'a geri götürüyor gibi görünüyor.

Otelden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmeyen Adriano'ya bir göz attım.

Nereye gittiğimizi çok merak ediyorum ama ortam biraz gergin olduğu için sessiz kalıyorum.

Otel çalışanları bizi birlikte gördükten ve Elise'in elinde Adriano'nun bilgileri olduğundan, artık onlarla birlikte arabada dolaşmak daha rahat geliyor, ama bu adamın yanında oturmak çok sinir bozucu.

Dünü tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum, tek bir öpücükle adımlı bile unutturabilecek, seksi ve son derece zengin bir kulüp sahibinin dikkatini çekmiş olmamın bir rüya olmadığını kendime inandırmaya çalışıyorum.

Banka hesabımdaki bakiyeyi düşünmeden edemiyorum. Adriano'nun hangi yatırımlara yönelmem gerektiğine karar vermeme yardım etmesi çok hoştu.

Bugün ilerleyen saatlerde yatırımları derinlemesine inceleyeceğim, böylece gelecekte kendim için doğru kararları verebileyim.

Bir dakika.

Başımı Adriano'ya çeviriyorum. "Sözleşmeyi imzaladık."

Yüzünü bana çeviriyor. "Evet, imzaladık."

Ona bunu hatırlatmak çok garip geliyor ama söz konusu olan çok büyük bir para. "Geri kalanını ne zaman havale edeceksin?"

Telefonunu çıkarıyor ve ben düşünmeden, parmak iziyle telefonu açmasını izliyorum, ardından aynı şekilde bankacılık uygulamasına giriyor.

Ekrana bir dizi hesap kayıyor ve kalbim neredeyse dururken ağzım açık kalıyor.

Günaydın, Adriano

HESAP ÖZETİ

Özel Bankacılık Çek

Hesap Bakiyesi > 148.945.982,68

Black Card Hesabı

Mevcut Bakiye > 2.312.440,18 \$

Yatırım Portföyü

Toplam Değer > 2.789.766.403,10 \$

Yurtdışı Varlıklar

Kullanılabilir Bakiye > 1.382.454.009,78 \$

Ticari Gayrimenkul Fonu

Toplam Değer > 4.653.021.774,04 \$

Likidite Rezerv Hesabı

Kullanılabilir Bakiye > 244.009.223,46

O kadar hızlı başka yere baktım ki neredeyse boynum incinecekti, sonra dudaklarımla "OH. MY. GOD." dedim.

İlk başta, az önce gördüğümü sindirmekte zorlandım, sonra rakamlar ve virgüller kafamda netleşmeye başladı.

Yüz milyonlar.

Hayır, olamaz. Sanırım milyarlarca.

Midem düğümleniyor ve ağzım kuruyor, Adriano'nun sadece zengin değil, müthiş zengin olduğunu kabullenmeye çalışırken zorla yutkunuyorum.

On milyonun onun için hiçbir şey olmaması şaşırtıcı değil.

"Tamam," diyor, sesi tarafsız.

Telefonumun titrediğini hissedene kadar kıpırdamadan oturuyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp bankacılık uygulamasına giriyorum ve devasa bakiyeme bakıyorum.

Benim için on milyon akıl almaz bir rakam ve bu kadar çok param olduğu için tekrar ağlama isteği gözlerimi yakıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

Bu benim için hayatımı değiştirecek bir olay.

Çalınmaması için beş milyonu hemen erişilebilir yatırım hesabına aktarıyorum, sonra telefonumu kilitleyip hızlanan nefesimi sakinleştirmeye odaklanıyorum.

Nerede olduğumuzu unuttum ve Küçük Ricky, köşede duran bir katedralin önünde SUV'yi durdurduğunda, Adriano'yu dindar bir tip olarak görmediğim için kaşlarımı çattım.

Belki burada bir işi vardır?

Bu aptalca. Bir kulüp sahibi bir kilisede ne tür bir işi olabilir ki?

Katedralin önündeki ve yanındaki bahçelere göz attım ve yıpranmış çitlerin arkasında, toprağa eğik duran birkaç mezar taşı olan bir mezarlık gördüm.

Katedralin kendisi eski görünüyor, taşları on yıllarca süren yağmur ve güneşin etkisiyle kararmış.

"Gel, Laurie," diyor Adriano.

O kapıyı açıp dışarı çıkarken gözlerim ona kayar ve Küçük Ricky benim kapımı açtığında, hareket edip kaldırıma adım atarım.

Katedralin çevresine yayılmış iki SUV ve birkaç adam daha fark ediyorum.

Burada ne oluyor böyle?

Adriano elimi tutmaya gelirken, Küçük Ricky bagajdan büyük bir kutu çıkarır.

Oh, Adriano bir şey mi bağıslıyor?

Bu düşünce içimi rahatlatıyor, biz de patikadan yürüyüp merdivenleri çıkarak devasa ahşap kapılara ulaşıyoruz. İlk başta içerisi karanlık ama gözlerim çabucak alışıyor.

Kilisede sadece birkaç kez cenaze ve düğün için bulunmuştum, ama o da Findlay'den ayrılmadan çok uzun zaman önceydi.

Cenaze ve düğünler için birkaç kez kiliseye gitmiştim, ama bu Findlay'den ayrılmadan çok uzun zaman önceydi.

Bir rahip bize doğru yürüyor ve Adriano'ya saygılı bir bakış atmadan önce gergin bir şekilde yutkunmasını fark ettiğimde, buna pek aldırmıyorum. Adriano'nun banka hesaplarını gördükten sonra, insanların ona neden böyle davrandığını artık anlıyorum.

"Bay Rizzo. Oda hazır. Bu taraftan," diyor rahip, bize onu takip etmemiz için işaret ediyor.

Bizi katedralin arkasındaki dar bir koridordan geçiriyor ve ben duvarları kaplayan aziz resimlerine bakıyorum.

Arkamızda Küçük Ricky'nin olduğunu fark ediyorum ve tuvalet masası, tabure ve kanepeden başka hiçbir şeyin olmadığı odaya girdiğimizde, o büyük kutuyu kanepenin üzerine koyuyor.

Küçük Ricky ve rahip odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında, kafam karışır ve Adriano'ya bakarım.

Kutunun yanına gidip kapağını açtı. O, "Elbiseyi giy. Evleniyoruz," derken, beyaz dantel ve ipekten oluşan bir bulut gördüm.

Aniden, dilimi uyuşturan ve vücudumda karıncalanma hissi yaratan şiddetli bir şok dalgası beni sarar.

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum. O sadece bana bakarken, sesim tizleşiyor ve haykırıyorum: "Bana yardım etmeyi teklif ettiğinde evlilikten hiç bahsetmedin! Sözleşme..."

"Benimle evleneceğini belirtiyor," diye sözümü keser. "Seni sokaklarda açlıktan kurtardığım sürece emrimde olacağını kabul ettin."

Şu anda ne oluyor?

“Evlenmekten bahsetmemiştim!” Onun gerçekten benimle evlenmemi beklediğini fark edince çığlık atıyorum. “Beni zorlayamazsın.”

Yavaşça bana doğru yaklaştı, ağzının köşesi zafer dolu bir ifadeyle yukarı kalktı. “Zorlayabilirim ve kimse beni durduramaz.”

Kapıya bakarak kekeliyorum, “A-ama sözleşme!”

"Küçük Ricky," diye bağırır Adriano. Kapı açılır ve devasa maymun, çılgın, zengin piçe zarfı uzatır.

Kapı tekrar kapanır ve ben, kalp atışlarım hızlanarak, onun sözleşmeyi çıkarıp sayfalarını çevirmesini ve sonra da yüzümün tam önüne tutmasını izlerim.

"On ikinci madde, birinci fıkra."

Gözlerim kelimelerin üzerinde dolaştı.

12.1 Bağlayıcı Anlaşma

12.1.1 On milyon dolarlık (10.000.000 USD) ödeme karşılığında, Laurie Barnes (“Eş”) Adriano Rizzo (“Koca”) ile yasal, münhasır ve hukuken tanınan bir evlilik yapmayı kabul eder.

12.1.2 Taraflar, evliliğin her iki tarafın ömürleri boyunca kalıcı ve bağlayıcı olacağını kabul ve beyan ederler. Eş, hiçbir koşulda boşanma, yasal ayrılık veya evliliğin feshinin talep edilmeyeceğini veya peşinde olunmayacağını kabul eder.

12.1.3 Evliliğin yürürlüğe girmesiyle birlikte, Eş, Kocaya sosyal, iş ve aile etkinliklerinde eşlik etmek, talep edildiğinde Kocayla seyahat etmek, Kocayla ilgili tüm özel ve gizli konularda tam bir gizlilik sağlamak ve evlilik yatağında evlilik yükümlülüklerini yerine getirmek dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, geleneksel olarak bir eşin rolüyle ilişkili tüm görev ve beklentileri yerine getirecektir.

Hayır. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Tekrar okudum ve başımın belada olduğunu fark edince, bakışlarımı Adriano'ya çevirdim. "Ama... ama... seni neredeyse hiç tanımıyorum."

"Beni tanıyacaksın," diye cevapladı, ses tonu fikrini değiştirmeyeceğini açıkça belirtiyordu.

Başımı şiddetle sallıyorum, nefesim hızlanıyor. "Bu... beni böyle alıp götüremezsin."

"Zamanını boşa harcıyorsun." Sabırsızlık yüz hatlarını sertleştiriyor. "Ya kendin yaparsın, ya da ben giydiririm."

Kahretsin! O çok ciddi.

Ona bakarken korku, sıcak lav gibi içimi kaplıyor. Aklım bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu arıyor, sonra yukarıdan bir kurtuluş fırsatı geliyor ve ben, "Evlilik cüzdanımız yok," diye patlıyorum.

Her iki tarafın da evlilik cüzdanı almak için memuriyet bürosuna gitmesi gerektiğini biliyorum, çünkü Austin bana karşı soğuk davranmaya başlamadan hemen önce evlenmekten bahsettiğinde bu konuyu araştırmıştım.

Adriano göğüs cebine uzanır ve bir kağıt parçası çıkardığında bayılmak üzereyim. Gözlerim evlilik cüzdanının üstündeki resmi mührü taradıktan sonra, altına yazılmış bilgilere kayıyor.

İkimizin adının altında da Long Beach'teki aynı adres yazıyor.

Hon. Vincent Moretti ismine takılıyorum ve kanım donuyor.

Bunu gerçek bir yargıç imzalamış!

On milyonu kaybetme korkusu, Adriano'nun ne kadar güçlü olduğunu fark edince hızla dehşete dönüşüyor.

İstediği her şeyi satın alabilir. Bir yargıcı. Yasayı. *Beni.*

Sesim titreyerek itiraf ediyorum: "Beni korkutuyorsun."

O ise hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Otuz dakikan var."

Kapıya doğru yürürken, "Tanrım. Senin kalbin yok mu?" diye bağıriyorum.

Koridora adım atıyor ve bana acımasızca karanlık bir bakış atıyor. "Seni koridordan sürükleyip götürmemi isteme, çünkü yaparım."

"Lütfen..." Yalvarmamı bitiremeden kapı kapanır.

Bu da ne lan?!

Etrafıma çılgınca bakıyorum, zihnimde seçeneklerimi gözden geçiriyorum, ki bunlar... yok. Seçeneğim yok. Sözleşmeyi imzaladım. Evlilik cüzdanı onda.

Parayı istiyorum.

Kahretsin. Ama ömür boyu evli kalmak mı?

Tamam, sakin ol. İnsanlar çok daha azı için yabancılarla evlenmişlerdir.

Ayrıca, onunla mücadele edip bir şekilde kazanırsam, tam olarak neye geri döneceğim? Beni kollarını açarak bekleyen bir ailem yok. Kalacak bir yerim yok. İşim yok.

Muhtemelen bir yığın yasal borçla boğuşacağım çünkü Adriano gibi biri bir davayı yıllarca uzatabilir.

Kahretsin, parayı yatırımlara aktardım, bu da parayı kabul ettiğimin kanıtı olarak aleyhime kullanılacak.

Hala kutuda duran elbiseye bakarken, terli alnımı avucumla ovuşturuyorum.

Gerçekten başka seçeneğim olmadığını fark edince midemde bir rahatsızlık hissettim.

Bölüm 12

Laurie

İlk başta zamanım varmış gibi hissettim, ama lanet olsun, otuz dakika bir anda geçti.

Vücutuma gevşekçe dökülen yumuşak ipekten yapılmış bir gelinlik içinde dururken, kapıya doğru yürürken pahalı kumaş dalgalanıyor.

Kolları narin danteller kaplıyor ve korsajın üzerinde zarif desenler oluşturuyor. Dergilerde gördüğüm sıradan gelinliklere kıyasla sade bir model, ama onda abartısız ve acı verecek kadar pahalı bir hava var.

Spor ayakkabılarım eski ve kirli, ama en azından gelinlik onları örtüyor.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve sessiz koridora adım atıyorum. Ana salona doğru yürürken iğne düşse duyabileceğime yemin ederim.

Kilisede sıralar görünüyor, ardından Küçük Ricky. Beni hemen fark ediyor ve sanki bu zorla evlilik değil de özel bir günmüş gibi sırtıyor, sonra da gururlu bir aile üyesi gibi fotoğraf çekmeye başlıyor.

Adriano'nun rahiple birlikte durduğu yere gitmem için bana işaret ediyor.

Şimdi o kurnaz piçin giydiği lanet smokini anlıyorum.

Yaklaştıkça, o aptal sözleşmedeki her kelimeyi okumadığım için pişmanlık duyuyorum.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

Geçen hafta olan her şey, çarpık bir film gibi zihnimden geçiyor.

Austin'in bana bok gibi davranması, beni aldatmasını herkese gösterip, bir köpek gibi kapı dışarı etmesi.

Heather'ın alçaklığı ve beni kovmaktan aldığı zevk.

Lokantadaki uzun, soğuk gece.

Para için striptiz yapmayı gerçekten düşünmek.
Anlaşma ve bunun bende yarattığı duygusal iniş çıkışlar

Ben

Laurie, bunu gerçekten yapacak mısın? On milyon. On milyon. On milyon.

Adriano'nun yanında durup ona ve rahibe bakıyorum. Adriano'nun karanlık bakışları yavaşça vücudumun her santimini tarıyor, sonra bir

Yüzünde bir gülümseme belirir.

Sırtıma değil. Alaycı bir gülümseme de değil.

İlk, içten bir gülümseme, ve bu onu şeytani bir şekilde yakışıklı gösteriyor.

"Başlayabilirsiniz, Peder," diye emrediyor, gözleri bana kilitlenmiş halde elimi tutuyor.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Vücudum titriyor ve nefesim dudaklarımdan titrek puflamalardan ibaret.

"Adriano ve Laurie, zorlama olmaksızın, özgürce ve tüm kalbinizle evlenmek için buraya geldiniz mi?" diye soruyor rahip.

Tabii ki hayır. Adriano beni kandırdı, ama bu konuda yasal olarak hiçbir dayanağım yok

"Evet," diye cevaplıyor Adriano, yoğun bakışları bir

Ona somurtarak, "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Kutsal Evlilik antlaşmasına girmeyi, sağ ellerinizi birleştirmeyi ve Tanrı ve Kilisesi huzurunda rızanızı beyan etmeyi niyet ettiğinize göre," diye emreder rahip.

"Ben, Adriano Rizzo, seni, Laurie Barnes'ı, yasal eşim olarak kabul ediyorum..."

"Ben, Adriano Rizzo, seni, Laurie Barnes'ı, yasal eşim olarak kabul ediyorum..." Sesindeki vaat dikkatimi çeker ve düşüncelerim sakinleşir. "...bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar. Hayatımın sonuna kadar seni seveceğim ve onurlandıracağım."

Ağzımdan bir homurtu kaçıyor, bu beni hayrete düşürüyor ve boynumdan yüzüme kadar yakıcı bir kızarıklık yayılıyor.

"Hmm..." Adriano'nun homurtusu beni daha da kızartır ve çok utanmış ve garip hissederek, onun parlak,

cilalı ayakkabılarına bakıyorum.

“Yeminleri ben söyleyeyim de siz de arkamdan tekrar edersiniz mi, Bayan Barnes?” diye sordu rahip.

“Şey... evet, lütfen.” Adriano’dan gözlerimi kaçırarak rahibe bakıyorum ve papağan gibi tekrar ediyorum, “Ben, Laurie Barnes, seni, Adriano Rizzo’yu, yasal kocam olarak kabul ediyorum; bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar. Hayatımın sonuna kadar seni seveceğim ve onurlandıracağım.”

Rahip boğazını temizler ve şöyle der: “Lütfen, alyanslarınızı takas edin.”

Adriano elimi bırakır, cebinden kadife siyah bir kese çıkarır ve iki altın alyansı avucuna döker, sonra daha büyük olanı bana uzatır.

Üzerinde bir yazıt olduğunu fark ettim ve altın üzerine kazınmış A & L harflerini görünce dudaklarım aralandı.

Sol elimi tutar ve alyansı nazikçe yüzük parmağıma takar. “Laurie, bu yüzüğü sevgimin ve sadakatimin bir işareti olarak kabul et, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına.”

Ne sevgisi? Bunun yerine delilik demeliydi.

Benden beklendiği için, ben de aynı şeyi söyleyerek yüzüğü Adriano'nun parmağına takıyorum.

Sonra rahip şöyle duyurur: “Tanrı’nın ve bu şahitlerin huzurunda, sizi karı koca ilan ediyorum.”

Ne tanıkları?

Boş sıralara göz gezdiriyorum ve sadece Küçük Ricky ile açık kapının yanında duran diğer iki adamı görüyorum.

Hâlâ olan biteni kabullenmeye çalışırken, kendimi bir tür alacakaranlık kuşağı sersemliği içindeymiş gibi hissediyorum.

Rahip, bir yığın kağıdın yanında kalın, deri ciltli bir kitabın açık beklediği, sunak yanındaki küçük masayı işaret ediyor. “Lütfen kayıt defterini imzalayın.”

Adriano’nun eli belimin altına yerleşir ve beni öne doğru iter. Dokunuşu hafif olsa da, kontrollü bir hareket gibi gelir.

Masanın önünde durup kayıt defterine baktığımda, ne kadar eski görüldüğünü fark ettim.

Defter, muhtemelen kandırılmak yerine birbirlerini sevdikleri için evlenen insanların imzalarıyla dolu.

Bugünün tarihinin yanında bizim isimlerimizin düzgünce yazıldığını görünce göğsüm sıkışıyor.

Adriano Rizzo. Laurie Barnes.

Tanrım.

Rahip önce kalemi Adriano'ya uzatır ve o tereddüt etmeden imzalar. Sonra kalemi bana uzatır.

Bir anlığına, panik boğazıma kadar yükselirken ona bakakaldım.

Yapabileceğin hiçbir şey yok. Hayatını çoktan feda ettin.

Bu sadece i'lerin noktalarını koymak ve t'lerin çizgilerini çizmek.

Adriano yaklaşır, sesi derin ve serttir. "İmzala, Laurie."

Yutkunurum ve parmaklarımı zorla kalemin üzerine kapatırım. İmzamı yazarken elim titriyor.

Bitirdiğimde, Little Ricky buraya doğru yürür, tüm bu olaydan fazlasıyla eğlenmiş gibi görünürken tanık olarak imzalar, ardından Adriano'nun adamlarından biri de imzalar.

Hepsi bu.

Aile yok. Çiçek yok. Müzik yok. Sadece eski bir katedral, daha da yaşlı bir rahip, imzalar, sessizlik ve neredeyse hiç tanımadığım bir adama yasal olarak ait olduğumun korkutucu farkındalığı.

Giyinmek için odaya dönmek üzereyken, Adriano kolumu tutup beni geri çekiyor.

"Paulie, odadan Laurie'nin kıyafetlerini ve çantasını getir," diye emrediyor ve beni koridordan aşağı doğru çekiyor.

Kapıdaki adam koridora doğru koşar ve katedralden çıktığımızda güneş o kadar parlaktır ki gözlerimi kısarım.

Lastiklerin çılgılık attığını duyuyorum ve öfkeli bir bağırış havayı yırtıyor: "Rizzo! Bugün kardeşimi öldürdüğün bedelini ödeyeceğin gün."

Gözlerim alıştığında, elinde Adriano'ya doğrulttuğu bir silahla bize doğru koşan bir adam görüyorum.

Yeni kocam beni yana çekiyor ve önüme geçtiğinde, sırtının arkasından bir şey çıkarırken koyu krom metal parıltısını görüyorum.

Silah sesleri havayı yırtarken neler olduğunu göremiyorum çünkü lanet spor ayakkabım ipe takılıyor ve kapının eşiğinde popomun üstüne düşüyorum.

Her patlamada irkiliyorum, Adriano'nun mermer döşeli yolun üzerine kısmen uzanmış yaralı adama doğru merdivenlerden indiğini izlerken yüzümden kan ve sıcaklık çekiliyor.

"Hayır! Anthony!" Bu acı dolu çığlık dikkatimi çeker ve kaldırımın kenarına çarpık bir şekilde park edilmiş bir sedan görürüm. Yolcu koltuğunda bir kadın oturmaktadır; yaralı adama bakarken yüzünde derin bir ıstırap belirir.

Adriano'nun başı onun yönüne doğru dönünce, kadın orta konsolun üzerinden sürücü koltuğuna atlıyor ve gaza basıyor. Lastikler patinaj yapıyor, arkasında duman bırakarak hızla uzaklaşıyor.

Küçük Ricky saldırganın silahını tekmeleyerek onun ulaşamayacağı bir yere atarken, Adriano silahının namlusunu adamın kafasına dayar ve hırlayarak, "Son sözlerin var mı, Castellano?" der.

Anthony öksürür, havaya kan damlaları sıçrar. "Sırf bir mafya babası olduğun için... ve arkada Cosa Nostra olduğu için... sokakta adamları katledebileceğini... ve kimsenin peşine düşmeyeceğini mi sanıyorsun?" Bir öksürük daha ile boğulur, çenesinden kan akar. "Ailen... bu şehri... on yıllardır çürüttü. Ayaklanma başladı... benim ölümüm... intikamını alacak."

Dünya etrafımda şiddetle dönüyor.

Patron mu?

Cosa Nostra?

Capo'nun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Austin'in izlemeyi çok sevdiği Gotti hakkındaki belgesellerde Cosa Nostra'yı duymuştum sanırım.

Adriano'ya bakarken içimi dehşet kaplıyor. Adriano tüm boyunu dikleştirip adamın üzerine silahını boşaltıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopar ve omzumun üzerinden bakıp rahibin bu korkunç manzarayı üzgün bir ifadeyle ve hiç paniklemeden izlediğini gördüğümde, ne kadar boka battığımı anlarım.

Adriano, bir erkeğin yüzünde gördüğüm en sert ifadeyle arkasını döndüğü anda hayatta kalma içgüdüm devreye girer.

Ayağa kalkıp katedrale koşuyorum ve Paulie bana saldırdığında, bir şekilde ondan kaçmayı başarıyorum.

"Cesedi ortadan kaldır," diye Little Ricky'nin sertçe söylediğini duydum. "Ve kanı temizle."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Bir avuç dolusu ipek ve danteli toplayıp arka kapıya doğru koşuyorum ve kapıyı çarpıp açtığımda, bunun sadece bir ofis olduğunu ve çıkış olmadığını fark ediyorum ve içimi korkunç bir his kaplıyor.

Arkamı döndüğümde, Adriano'nun silahını arkasına saklayıp ceketini düzeltirken, sanki az önce gün ışığında bir kilisenin önünde birini infaz etmemiş gibi sakın bir şekilde koridordan yürüdüğünü görüyorum.

Çılgınca etrafa bakınırken nefesim dudaklarımdan patlarcasına çıkıyor. Altarın bulunduğu küçük podyumun üzerinden umutsuzca koşarken, yanlışlıkla masaya çarpıyorum ve tüm evrakların bulunduğu evlilik kayıt defterini yere düşürüyorum.

Koridorda koşuşturup her kapıyı deniyorum ama sadece boş odalar buluyorum.

"Hayır!" diye haykırarak son kapıya koşuyorum, ama orası mutfak çıkıyor.

Arka kapıyı fark edince oraya koşup açmaya çalışıyorum, ama kilitli olduğunu fark edince, boğuk bir hıçkırığa dönüşen bir çığlık atıyorum.

"Yeter artık, Laurie," diyor arkamdan Adriano, sesi hâlâ o zavallı adamı vurduğundaki kadar öfkeli.

Yavaşça ve sarsak hareketlerle, evlendiğim katile dönüyorum.

Başımı sallamaya başlıyorum ve ona yalvaran bir bakış atarak, "Lütfen..." diye inliyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar ve o yaklaşırken, gözlerimi sıkıca kapatıp kapıya yaslanarak bir fare gibi ciyaklarım.

Kolumu tuttuğunda ağlamaya başlıyorum ve başımı sallamaya devam ediyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Beni kollarına çekmeye çalıştığında direnip geriye çekiliyorum, ama o beni alt etmek için daha fazla güç kullanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Korku, cildimi delen minik dikenler gibi içimi kaplar ve hâlâ başımı sallayarak yukarı bakıp yalvarırım, “K-k-k-kimseye s-s-s-söylemeyeceğim. L-l-l-lütfen.”

Bir kolunu bana dolayarak, avucunu yüzümün yanına sürerken gözleri benimkileri esir alıyor. “Eve gitme zamanı, karıcığım.”

"H-hayır," diye hıçkırıyorum, sonra çaresizce gözyaşlarına boğuluyorum, bacaklarım uyuşuyor.

Adriano hafifçe eğilir ve hiç çaba harcamadan beni gelin gibi kucağına alır.

Bir eli dizlerimin altına dolanmış, diğer eliyle ise beni sağlam göğsüne bastırıyor, kaçmamın imkânsız olduğunu hissettiriyor.

Vücudumu felç eden korku beni sararken, düzgün düşünemiyorum. Adriano beni sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çıkışa doğru taşıırken, hıçkırıkları etrafımızda yankılanıyor.

Tanrım, hâlâ ona yapışmış barut kokusunu alabiliyorum.

Adamın öldürülüşünün anısı zihnimden geçince midem şiddetle bulanıyor.

Rahip, Adriano'nun beni katedralden dışarı taşımalarını izlerken, yine ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde hüznü bir ifadeyle duruyor.

Kusacağım.

"L-lütfen," diye tekrar deniyorum, Adriano'nun ceketinin yakalarını sıkıca kavrayarak. "Lütfen b-b-bırak beni."

"Şşş..." Sesi sakın, ama "Güvendesin" dediğinde bu beni daha da korkutuyor.

O tehlike kaynağıyken nasıl güvende olabilirim ki?

Kanın hortumla temizlendiğini görünce cesedin çoktan kaldırıldığını anlıyorum. Kan, kutsal toprağa sızmadan önce çimlerin üzerinde akıyor.

SUV'ye vardığımızda, Küçük Ricky arka kapıyı açar. Gözlerim caddeyi baştan aşağı tarar, ama kimse yoktur. Beni bırakmayan Adriano arabaya biner ve kapı kapanır.

Paulie hortumu bir kenara atarken, sigara içen adamlarından birine bakıyorum.

Küçük Ricky motoru çalıştırıyor ve SUV kaldırımdan uzaklaşırken, Adriano şakağıma bir öpücük kondurup şöyle diyor: "Bunu görmemen gerekiyordu. Üzgünüm, *mia piccola farfalla*."

Ama ben gördüm. Silah sesleri ve Adriano'nun gözünü bile kırpmadan o adamı öldürmesi, sonsuza kadar zihnime kazınacak.

Bulanık gözlerle körü körüne geçen manzarayı izlerken, dudaklarımdan hıçkırıklar sızar.

Elbisemin eteğini düzeltir, sonra çenemi tutarak başımı geriye doğru iter. Bakışlarım onun ruhsuz bakışlarıyla kesiştiğinde, dikenlerin derimi deldiği gibi garip bir his vücudumu sarar.

Adriano artık o kadar kızgın görünmüyor ve bana bakarken ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Sonunda gelinimi öpebiliyorum."

Hâlâ o korkunç transın etkisindeyim, o eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda hiçbir şey yapmıyorum. Öpücük duygularla dolu gibi geliyor, ama bu imkânsız çünkü onun bir kalbi yok.

Başını tekrar kaldırıp bana şefkatli bir bakış atıyor. "Benim."

Ağlama ve kahkaha karışımı tuhaf bir ses içimden fışkırıyor. Vücudum titriyor ve yüzümden gözyaşları akarken kahkaha atıp dururken aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Belki de geçen hafta hiç yaşanmamıştır. Belki de bu sadece tuhaf bir kabustur.

Belki yatakta tek başıma uyanacağım, işe hazırlanacağım ve trene binmek için çıkmadan önce kanepede horlayan Austin'i izleyeceğim.

"Şşş... Her şey yoluna girecek. Güvendesin, *mia piccola farfalla*." Yüzümü Adriano'nun ceketine bastırırken o da elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor, ses tonu takıntılı bir hal alıyor ve "Sen benimsin" diyor.

Tanrı yardımcım olsun.

Bölüm 13

Laurie

Adriano beni sıkıca sararken, ben yüzümü onun omzuna dayayıp nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Avuç içi sırtımda yavaş ve sabit bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyor ve sonunda dikkatim, beni felç eden panikten onun kaslı vücudunun sağlam sıcaklığına kayıyor.

Onunla ilgili her şey inanılmaz derecede etkileyici.

Parmak uçlarımda altında hissettiğim smokin. Kolonyasının kehribar ve deri kokusu. Beni göğsüne sıkıca bastırırken kollarındaki güç.

Çenemi tutup başımı kaldırmaya çalışıyor ama ben kendimi kurtarıp yüzümü tekrar omzuna dayıyorum, çünkü şu anda ona bakamıyorum.

Derin bir kahkaha atıyor. "Küçük kelebeğim saklanıyor. Çok tatlı."

Tanrım! Adam kafayı yemiş.

Kollarını yine bana sıkıca doluyor, tamamen sahiplenici bir tavırla, ve saçlarıma öpücükler konduruyor. Bu şefkat, birkaç dakika önce kilisenin dışında gördüğüm o korkutucu adamla tamamen çelişiyor.

Yorgunluk içimi kaplıyor ve bu acımasız adamın kollarında olmak beni garip bir transa sürüklüyor.

SUV yavaşça durup motor kapatıldığında, sersemlikten sıyrılıyorum ve Adriano kapıyı açar açmaz ondan uzaklaşıyorum.

Ayaklarım yere değdiğinde ilk fark ettiğim şey, burası Fort Knox gibi her yere dağılmış olan korumalar. Makineli tüfekleri görmek ruhuma daha fazla dehşet salıyor.

Sonra bakışlarım sağımda yükselen malikaneye takılıyor ve dudaklarım aralanıyor.

Vay canına!

Güzel terrakotta duvarları ve sarmaşıklarla kaplı taşları görünce hayranlık duyuyorum. Akdeniz tarzındaki bu konak o kadar büyük ve zarif ki, neredeyse gerçek gibi gelmiyor.

Başımı çevirince, malikanenin yan tarafında uzanan bahçeleri görüyorum. Mükemmel bir şekilde budanmış çitler taş yürüyüş yollarını çevreliyor ve ağaçların arasında, bir çardak ile iki tane de aynı derecede muhteşem ev görüyorum.

Bu mülk çok büyük.

Bunalmış ve nutkum tutulmuş bir halde Adriano'ya dönüyorum, ama bakışlarım ona takıldığı anda, dehşet vücudumdaki her kasımı kaskatı yapıyor.

Bana doğru yaklaşıyor, elimi tutuyor ve beni ön kapıya doğru çekmeye başlıyor.

İçimde yeni bir panik dalgası patlar, nefesim dudaklarımdan hızla çıkar ve nabzım o kadar hızlı atar ki, kulaklarımda düzensiz kalp atışlarımı duyabilirim.

Malikaneye girerken, açık renkli ahşap masanın etrafını saran siyah kanepelerin bulunduğu oturma odasına göz atıyorum. Başımı geriye eğip, cam tavan ve yükselen ağacın muhteşem manzarasına hayranlıkla bakıyorum.

Adriano aniden durur, bu yüzden ona çarparım ve elimi hızla onun elinden çekerim. Kanepelerden birinin yanında duran valizimi fark edince, bugün olanların acı gerçeği ciğerlerimdeki havayı boşaltır.

Soğukkanlılıkla bir adamı öldüren bir yabancıyla evlendim.

"Sakin olmaya çalış," diyor Adriano, sanki bana lanet havadan bahsediyormuş gibi sakın bir ses tonuyla.

Tamamen tetikte, ceketini çıkarırken her hareketini takip ediyorum ve yelesiyle ne kadar aptalca çekici görüldüğünden nefret ediyorum. Gömleğinin üstündeki dört düğmeyi açarken, sanki ben bir tür hastalıklı eğlenceymişim gibi bana bakıyor.

Belki de onun gözünde ben buyum.

Bu düşünce dilimi uyuşturuyor ve o korkunç karıncalanma hissi geri dönüyor, vücudumdan ısı çekilirken derimin üzerinde dolaşıyor.

Belki de o, eğlence için insanları kaçırpı avlayan zengin psikopatlardan biridir. Yıllar

Tanrım.

Midem bulanıyor ve hiç düşünmeden ön kapıya doğru koşuyorum.

Adriano'nun hareket ettiğini bile duymuyorum ama omzumun üzerinden bir göz attığımda kolunu bana dolamış. Yan tarafa çekilince ayaklarım yerden kesiliyor ve bu korkutucu anda nedense gelinlik kumaşının havada nasıl dalgalandığını fark ediyorum.

Ağzım açılıyor, ama o beni hiç zorlanmadan kanepelere taşırken ve beni yumuşak yastıkların üzerine fırlatırken ağzımdan ses çıkmıyor.

Adriano bir avcı gibi üzerime çöktüğünde ve eli boğazımı sıktığında, "Aman Tanrım! Lütfen! Kahretsin. Beni öldürme," diye bağıyorum.

"Dur!" diye bağırıyor, sesi sert ve emrediciydi.

Onun karanlık gözlerine bakarken titrek bir ses çıkar.

Yüzündeki ifadeyi okumak imkansız bir şekilde bana yaklaşır ve dudakları çenemden geçip şakağıma doğru yükselirken, kalbim göğsümde neredeyse durur.

"Sana zarar vermeyeceğim ya da öldürmeyeceğim. Bu, yapabileceğim en son şey, *mia piccola farfalla*. Ama sana birkaç şeyi açıklayabilmem için sakinleşmen gerekiyor." Ağzı kulağıma yaklaşıyor ve vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "Şşş... sakin ol." Nefesini boynumun hassas derisinde hissediyorum. "Seni yok etmek istemiyorum." Başını kaldırıp, iri gözlerini esir alıyor. "Sana takıntılıyım, Laurie. Senin her bir parçana sahip olmak istiyorum."

Bana *You* dizisindeki Joe'yu hatırlatıyor. Kadınları takip eden, onlara takıntılı hale gelen ve sonunda onları öldüren psikopat.

Sanırım Adriano'nun benimle evlendiği gerçeğinden biraz teselli bulmalıyım, çünkü polis Long Island'ın her yerine dağılmış parçalarını bulursa, o otomatik olarak baş şüpheli olacak.

"Şu anda biraz deli gibi konuşuyorsun," derken sesim kısılıyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Çünkü sana gelince mantıklı düşünemiyorum. Seni yakınımda tutma, her bir parçanı tüketme, tüm gülümsemelerine

ve gözyaşlarına sahip olma konusunda içimi kaplayan ezici bir ihtiyaç var..." Yavaşça başını sallıyor, bana sanki hem mahvetmek hem de tapınmak istediği kutsal bir şeymişim gibi bakıyor. "Sen beni ele geçirdin ve seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim."

Hayatı boyunca görmezden gelinip ezilen bir kadın olarak, bu değişken durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Hiç kimse bana, sanki ben ortadan kaybolsam dünyası sona erecekmiş gibi bakmamıştı.

Tamam, Laurie. Paniklemek, yalvarmak ve kaçmak işe yaramıyor.

Taktik değişir.

Elimi kaldırıp avucumu onun çenesine koyarken elim titriyor ve sert sakalları hissettiğimde istemediğim bir karıncalanma kolumdan yukarı doğru yayılıyor.

"Tamam." Nefesimi toplayıp yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum, onunla kavga etmeyi bıraktığıma inanmasını umuyorum.

Onu rahatlat.

Başımı kaldırıp, dudaklarını öpmek için bir an tereddüt ediyorum. Geri çekildiğimde, Adriano'nun yüz hatları yumuşuyor ve gözlerindeki çılgın ve tehlikeli bakış kayboluyor.

"Hadi konuşalım." Beni oturur pozisyona getiriyor, sonra kanepenin arkasına yaslanıp bir iç çekiyor.

Yavaşça hareket ederek, gözlerim ona sabitlenmiş haldeyken bir santim uzaklaşıyorum.

Adriano bir an hareketsiz oturur, sonra kalkar ve oturma odasının sağ ucundaki siyah mermer kaplı içki dolabına doğru yürür.

Bakışlarım, pantolonunun beline sıkıştırılmış silaha takılır ve bu, omurgamdan bir ürperti geçmesine neden olur.

İki bardağa kehribar rengi bir sıvı doldurduktan sonra geri dönüp birini bana uzattı.

"İç. Duygularını yatıştırmana yardımcı olur," diye emrediyor ve oturmak yerine, bahçenin muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerin önüne geçiyor.

Bir yudum alıyorum ama alkol çok sert geliyor ve bardağı sehpa bırakıyorum.

"Ben Cosa Nostra'nın beş caposundan biriyim." Sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor ve bana dönerek soruyor, "Mafya veya organize suç hakkında bir şey biliyor musun?"

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Sadece belgesellerde ve filmlerde gördüklerim kadar."

"Cosa Nostra beş aileden oluşur. Rizzo, Falco, La Rosa, Torrisi ve Vitale. Ben ailemin başıyım."

Bu, onun gibi endişelenmem gereken daha fazla insan olduğu dışında bana pek bir şey açıklamıyor.

Adriano beni birkaç saniye uzun uzun inceledikten sonra viskiyi tek dikişte içti. Yaklaşıp bardağı masaya koydu, sonra oturdu ve vücudunu bana doğru çevirdi.

Bakışlarında yanan yoğun güç hissi son derece tedirgin edici.

"Cosa Nostra nesillerdir varlığını sürdürüyor. Beş aile, dünya çapında iş dünyasının farklı alanlarını kontrol ediyor. Nakliye, inşaat, kumar, gece kulüpleri, ilaç ve tıbbi malzeme." Gözleri benimkilere kilitli kalıyor ve ben bu bilgileri sindirirken zorlukla yutkunuyorum. "Avrupa'dan Doğu Kıyısı'na uzanan nakliye rotalarını ben kontrol ediyorum. Çoğunlukla sahte ürünler, çalıntı mallar ve yüksek değerli kaçak mallar." Bir an durur, sanki sözlerinin iyice kafama yerleşmesini istiyormuş gibi bir izlenim verir ve evet, gerçekten de yerleşir. "Yetkililer bir sevkiyatı denetlerse, tek bir telefonla sorun ortadan kalkar. Dünyanın dört bir yanındaki politikacılar, hakimler, FBI ajanları ve polisler bizim elimizde."

Evlilik cüzdanını bu şekilde alabilmiş.

"Fallen Angels gibi kulüpler var çünkü güçlü adamlar kapalı kapılar ardında pervasız davranmayı severler." Adriano'nun çenesi hafifçe gerilir. "Sırlar paradan daha değerlidir. Birinin zayıflığı ortaya çıktığında, bunu gizli tutmak için her şeyi feda ederler."

Sesinde hiçbir duygu yok. Övünmüyor, sadece soğuk ve sert gerçekleri söylüyor.

"Eğer biri aileye ihanet etmeye ya da onlardan bir şey çalmaya cüret ederse, öldürülür." Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. "Eğer biri tehdit haline gelirse, ölür." Yüzüne acımasız bir karanlık çöküyor. "Kimse soru sormaz, çünkü bunun hayatlarına mal olacağını bilirler."

Tanrım.

Damarlarımda dolaşan felç edici korkuyu bastırmak için mücadele ediyorum.

“Geçen yıl, müşterilerimden birini çalmaya çalıştığı için Benedict Castellano’yu öldürdüm,” diye itiraf ediyor, cinayeti işlediğine dair en ufak bir pişmanlık duymadan. “Antonio bugün çok sinirliydi, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Castellano’lar zekalarıyla tanınmazlar.”

Adam, Adriano’nun kardeşini öldürdüğünü söylemişti. Şimdi her şey anlam kazanıyor.

Hareket edemeyecek kadar korkmuş bir şekilde olduğum yerde donakalmışım. “Sorun var mı?”

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor, sonra soruyorum: “Yani... yani sen bir mafya patronu musun?” O başını sallayınca, bir soru daha sormaya cesaretim geliyor. “Hiç hapse girdin mi?”

Başını salladı. “Hayır, benim gibiler nadiren hapis yatar. Suçlamadan kurtulamazsak, suçu üstlenmek için teslim olan adamlarımız vardır. En kötü senaryoda, yeni bir kimlik ve bir kaçış planı hazırır.”

Tabii, çünkü para her şeyi satın alır.

Gerçekten şu anda bu konuşmayı mı yapıyorum?

“Tüm bunlar söylenmişken,” Kolunu kaldırıyor ve o benim yanağımı avuçlarken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, “Marco ve Paulie olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Koruma ekibine daha fazla adam atanacak, ama senin sadece Marco ve Paulie’nin isimlerini bilmen yeterli.”

Koruma ekibi mi?

Adriano yüzümdeki ifadeyi fark etti, çünkü şöyle dedi: “Senin güvenliğin benim önceliğim, Laurie. Biri sana bir tüyüne bile zarar verirse, onu ortadan kaldırırım.”

Bir yanım biraz bayılıyor, ama sağduyum sesindeki ölüm tehdidinden korkuyor.

Teselliye muhtaç bir halde, kollarımı kendime doluyorum ve başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum.

Ben, içine düştüğüm bu şiddet dolu ve ölümcül dünyayı anlamaya çalışırken, sessizlik üzerimize ağır bir battaniye gibi çöküyor.

Bir canı almakta hiçbir sakınca görmeyen bir mafya patronuyla evliyim ve o da son derece dengesiz görünüyor.

“Laurie.” Sesi yumuşak, neredeyse nazik.

Cevap vermediğimde, hareket ettiğini duyuyorum, sonra beni yakalayıp göğsüne çekiyor. Kollarını bana doluyor, sanki beni onun kollarından koparabilecek hiçbir güç yokmuş gibi, kırılmaz gibi hissediyorum.

Yanağını yüzümün yanına sürüyor ve sonra, “Konuş benimle,” diyor.

"Ne hakkında?" Sesim umutsuz geliyor.

"Herhangi bir şey." Eli başımın arkasına yerleşiyor ve bir kez daha, kaslı vücudunun her santimini benimkine bastırıldığını son derece net bir şekilde hissederken, kokusu soluduğum havayı dolduruyor. "Ne düşünüyorsun?"

Yalan söyleyecek enerjim yok, “Ne kadar boku yediğimi” diye mırıldanıyorum.

Sanki komik bir şey söylemişim gibi, Adriano'dan bir kıkırdama geliyor. Ellerini başımın iki yanına getirip bana bakmamı sağlıyor ve "Tam tersi" diyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, karanlık ve tehlikeli. “Nasıl yaşadığını biliyorum, Laurie.” Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdirerek başını sallıyor. “Gece geç saatlerde trene bindiğini gördüm. O pisliğin kanepede uyuduğu eve kadar seni takip ettim, sen de onun arkasını temizliyordun.”

Kalbim duruyor ve ağzım kuruyor.

"Gece yarısı bulaşıkları yıkadığını ve çöpü tek başına çıkardığını gördüm." Yine başını sallıyor, ifadesi o kadar karanlık ki, vücudumdan titreme geçiyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "O kadar savunmasızdın ki, çok kolay bir hedeftin. Seni yakalayabileceğim pek çok fırsat vardı."

Tanrım.

“Yemek bile yemiyordun.” Adriano’nun kızgın olduğunu fark edince geriye çekilmeye çalışıyorum ama eli boynuma uzanıyor ve beni zorla yerinde tutuyor. “Zar zor hayatta kalıyordun,” diye bağıyor, sonra sesi tehditkar bir hırıltıya dönüşüyor, “Bir daha asla trene binmeyeceksin, asla yorgun argın eve gelip senin gibi bir şaheseri hak etmeyen değersiz bir pisliğin arkasını temizlemeyeceksin...”

Derin bir nefes alır ve gözle görülür şekilde sakinleşir, sonra daha yumuşak bir ses tonuyla devam eder, “İpek çarşaflarda uyuyacaksın, ne istersen

ve o pisliğin sahip olmayı hayal edebileceğinden çok daha değerli elmaslar takacaksın."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurur ve yemin ederken dudaklarının tenime değdiğini hissedirim, "Sen benim yanımda olmalısın, Laurie. Şımartılmalısın. Korunmalısın. Tapılmalısın." Geri çekilirken gözleri yine benimkileri esir alır. "Bir daha hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

Tanrım, beni takip etmiş!

Aklımın mantıklı kısmı buna odaklanıyor.

Ama... gerçekten umursuyor gibi görünüyor.

Bu benim aptal, sevgiye aç kalbim, çünkü beni ilk sıraya koyan hiç kimse olmadı.

Adriano, elini hala boynuma dolamış halde, başparmağını tenimde gezdirirken gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Senin için sadece en iyisini istiyorum, *mia piccola farfalla*."

Neden şimdi aklıma geldi bilmiyorum ama, "Bu İtalyanca ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Benim küçük kelebeğim."

Aman Tanrım, bu çok tatlı.

Adriano, bayıldığımı hemen anlıyor ve yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Beğendiğine sevindim."

İşte o anda, beni daha bir haftadır tanıyan bu adamın beni bir kitap gibi okuyabildiğini anladım.

Çok kafam karışmış ve tamamen bunalmış hissederek, gözlerim kapanırken bileğini tutuyorum. "Ben..." Bir iç çekip ona tekrar bakıyorum. "Her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacım olacak."

"İstediğin kadar düşünebilirsin, yeter ki artık hayatının bu olduğunu anla."

Evet, başka seçeneğim olmadığını anladım sayılır.

14. Bölüm

Adriano

Laurie biraz sakinleşmiş gibi görüldüğü için onu bırakıp ayağa kalkıyorum. "Sana etrafı gezdireyim."

Ayağa kalkıyor ve gelinlik kumaşı yerine otururken, nefes kesici güzelliğine hayran kalmaktan bir kez daha kendimi alamıyorum.

Siktir. Gerçekten başarmışım. Bu muhteşem yaratık benim.

Karım.

Bu gerçeği hızla sindirip elini tutarak onu mutfağa götürür ve her şeyin yerini gösteririm. "Pazartesi ve cuma günleri gelen bir temizlikçimiz var. Gia. Emekli olmadan önce teyzesi bizim için çalışırdı."

Laurie ile malikanede yürürken, "Ama Gia'yı evin çevresinde göreceksin. O, annemlerin evine, diğer eve ve garajların üstündeki Küçük Ricky'nin dairesine de bakıyor."

"Ailen mi?" diye sordu Laurie, büyük merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Evet. Onlarla yakında tanışacaksın."

Yüzünde bir endişe belirir, ama ben buna değinmem. O köprüye geldiğimizde o zaman ilgileniriz.

Misafir odalarına sadece bir dakika ayırıyorum ve ana yatak odasına girdiğimizde, elimi odayı işaret ederek sallıyorum. "Burası bizim."

"Bizim mi?" diye nefesini tutarak sorar, gözleri fal taşı gibi açılır.

Laurie'nin elini bırakıp çenesini kavradım, ona doğru eğildim ve "Benim yatağında yatacaksın," dedim.

Bir an bana bakıyor, sonra itiraz ediyor: "Hayır... Diğer odalardan birini kullanabilirim."

Böyle bir saçmalığı asla kabul edemem.

"Sen benim karımsın, yani benim yanımda yatacaksın. Bu tartışmaya açık değil."

Çenesini elimden çekip iki adım geri atar. "Peki ya benim isteklerim ne olacak?!"

Kelebeğim söz konusu olduğunda kendimdeki sabırın büyüklüğüne hayret ediyorum.

Sözleşmeyi imzaladı. Evlendik. Bana ait olduğunu gayet açık bir şekilde belirttim.

Onun en çok korktuğu silahı kullanarak ona şunu hatırlatıyorum: "Bu, paramı kabul ettiğin anda sona erdi."

İlerliyorum ve o tekrar geri çekildiğinde, içimdeki avcı uyanıyor. Sırtarak bir adım daha atıyorum ve bu sefer o biraz uzaklaştığında, üzerine atılıyorum.

Onu ayaklarından yakaladığımda ağzından sadece bir inilti kaçıyor. Onu alt etmek o kadar kolay ki, bu da karanlık ve takıntılı tarafımı besliyor.

Laurie'yi yatağa bırakıp, üzerine atılıyorum, üstüne sürünüyorum. Çenesinden tutuyorum, nabzının kapana kısılmış bir kelebek gibi titrediğini fark ediyorum.

Yavaşça eğilip nefesinin dudaklarıma çarptığını hissedene kadar yaklaşıyorum, sonra hırlayarak, "Bu lanet yatakta benimle uyuyacaksın. Ama yok." Vücudu şiddetle titriyor, korkmuş bebek mavisini bakışları bana yapışmış durumda. Aklının nerede olduğunu tahmin etmek zor değil ve bu bana şunu söyler: "Her şeye alışana kadar seks yapmayacağız. Seni siktirdiğimde, bu benim kadar senin de istediğin için olacak."

Laurie temkinli bir şekilde hareket eder ve tıpkı az önce olduğu gibi avucunu çeneme dayar.

Buna bayılıyorum ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Söz mü?" diye fısıldıyor.

"Cinsel ilişki dışında her şey serbest. Söz veriyorum." "Her şey derken neyi kastediyorsun?"

Sırtışım büyür ve dayanamayıp dişlerimle alt dudağını ısırırım. "Seni baştan çıkarmam lazım karıcığım. Başka nasıl kalbini kazanacağım?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu soruma cevap olmuyor. 'Diğer her şey' *tam olarak* ne anlama geliyor?"

"Seni kucaklamak."

Laurie'nin yanına uzanarak onu kollarıma alıyorum. Onu o kadar sıkı kucaklamak istiyorum ki, onu ezme riski bile var. Buna direniyorum ve onun ne kadar

ne kadar harika olduğunu içime sindirdikten sonra, parmak uçlarımla güzel, minik boynunu okşadım.

“Sana dokunmak,” diye mırıldandım, ses tonumu alçak ve baştan çıkarıcı tutarak.

Elimi omzundan koluna doğru gezdirirken içimi bir hayranlık kaplıyor.

Nasıl oluyor da bir gün, etrafımdaki tüm kadınlar beni deli gibi sinirlendirdiği için flört etmeye hiç ilgi duymazken, ertesi gün bu mükemmel yaratık hayatıma girip beni o kadar mahvediyor ki, akıl sağlığımı, kalbimi, lanet olası ruhumun tamamını ona teslim ediyorum?

Durum o kadar kötüleşti ki, onu gözümün önünden çok uzun süre uzak tutamıyorum, yoksa içimden acımasız bir şey çıkıp göğsümü tırmalamaya başlıyor. İçimdeki en karanlık taraf, onu kimsenin göremeyeceği, dokunamayacağı, hatta ben izin vermedikçe aynı havayı soluyamayacağı bir yere kilitlemek istiyor.

Sanki gözlerimiz buluştuğu anda ruhum Laurie'ye bağlanmış ve artık onsuz var olamıyor gibi.

Parmaklarım tekrar köprücük kemiğine ve boynuna dokunduğunda, tüylerinin diken diken olduğunu fark ediyorum.

"*Bellissima*," diye inliyorum, bana verdiği fiziksel tepkiyi zevkle izliyorum. Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum ve aralık dudaklarını görünce, "Seni öpüyorum," diye homurdanıyorum.

Elim hızla yukarı uzanır ve Laurie'nin çenesini kavrayarak ağzımı onun ağzına bastırırım. Onu acımasız bir arzu ve müstehcen niyetlerle dudaklarını ve dilini ele geçirirken, tatmin anında gelir ve o kadar güçlüdür ki.

Kendimi tutamıyorum, vücudumu onun vücuduna yaslayıp, altımda hissettiklerinden dolayı karanlık bir deliliğe batarken, sikim taş gibi sertleşiyor.

Zaman kaybolur ve çevremiz yok olur.

Ama beni en çok tüketen şey, onun öpücüğü karşılık vermesi. Dudaklarımız halat çekme oyunu oynarken, dillerimiz ilkel bir melodiye dans ediyor.

Aklımın bir kısmı geri geldiğinde, ağızlarımız durana kadar hızımı yavaşlatıyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz ve gözlerimizi açtığımızda, aramızda kutsal bir şey geçiyor.

Bu, ilk görüşte aşk gibi bir saçmalık değil. Bu, sonsuza dek ayrı kaldıktan sonra nihayet bir araya gelen bir ruhun iki yarısı.

Sesim kısılmış bir şekilde soruyorum, "Bu sorunun cevabı oldu mu?"
"Evet."

Yan tarafa geçip başımı avucumun üzerine dayıyorum. O ellerini karnının üzerinde birleştiriyor ve ona dokunmaktan kendimi alamıyorum, parmaklarımı ön kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum, tüyleri yine diken diken oluyor.

Aramızda sessizlik çökerken Laurie'yi inceliyorum.

Çoğu kadın, onun yaşadığı türden bir günün ardından ya histerik bir hal alır ya da benim ismimle özdeşleşen yaşam tarzının gözünü kör eder. Ama Laurie korkmuş ve kafası karışmış görünüyor, sanki olanların ve benim kim olduğumun gerçekliğini hâlâ kavrayamamış gibi.

Onu tanıyalı sadece birkaç gün olmuştu ki onunla evlendim, onun gözü önünde bir adamı öldürdüm, sonra onu eve getirdim ve Cosa Nostra'nın acımasız gerçekliğini ona gösterdim.

Laurie boğazını yutkunur ve fısıldar, "Bu delilik." Kıkırdayarak, "Öyle," diye onaylarım.

Başını çevirip gözlerimle gözlerini arıyor. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun

."

"Yeterince tanıyorum."

"Mesele de bu." Alnında bir kırıışıklık belirir. "Nasıl?"

Titrek bir nefes verir, sonra kollarını kendine dolayarak sarılır. "Beni bir gün izledin ve beni ne kadar süredir tanıyorsun... üç, dört gün mü?"

"Ohio, Findlay'de doğup büyüdün ve mezun olduktan sonra New York'a geldin. Ailenle pek görüşmüyorsun." Gözleri giderek büyür. "Mitchell's Construction'da çalıştın, bunu daha sonra konuşacağız, ve elindekinin değerini bilmeyen nankör bir pislikle çıktın." Kaşımı kaldırırım. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Tanrım. Beni takip etmenin ürkütücü olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Umurumda değil."

"Tüm bunları biliyor olman, beni tanıdığın anlamına gelmez." Bana inanamayan bir bakış atarak ekliyor, "İnsanlar birkaç gün sonra biriyle evlenmeye karar vermezler."

“Ben evlenirim.” Elimi yüzüne uzatıyorum ve kendini zorla rahatlatmadan önce nasıl gerildiğini fark ediyorum.

Bundan nefret ediyorum. Onun benim dokunuşuma, soluduğu havadan daha çok ihtiyaç duymasını istiyorum.

“Sen bunu mantıklı bir şekilde anlamaya çalışıyorsun, ama sana karşı hissettiklerimde mantıklı hiçbir şey yok.”

“Sorun da bu,” diyor yumuşak bir sesle, gözleri temkinli bir şekilde benimkilere bakarken. “Ya bir sabah uyanıp benim istediğin kişi olmadığımı fark edersen?” Titrek bir nefes verir. “Gerçekte kim olduğumu öğrendikten sonra benden sıkılırsan ne olur?” Gergin bir kıkırdama çıkar ağzından, gözlerini kaçırıp tavana bakarken. “Tanrım, birine karşı soğuk davrandığında nasıl olduğunu görmek istemem. Muhtemelen Hudson Nehri’nde yüzüyor olacağım.”

Göğsümde soğuk bir his yerleşiyor, çünkü sonunda onu istemekten vazgeçeceğime emin gibi konuşuyor.

Bu tanrıça, neden ona ilgi duyduğumu anlayamıyor.

Bunun nedenini öğrenmek için soruyorum: “Bunun çok hızlı gelişmesi mi seni zorluyor, yoksa neden seni seçtiğimi anlayamaman mı?”

Yutkunuyor ve yüz hatları daha da geriliyor, bu da göğsümde tuhaf bir his uyandırıyor.

Sesi çok sert çıkıyor, “Laurie,” diye homurdanıyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp mırıldanıyor: “Sadece anlamıyorum, tamam mı?”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Nasıl bu kadar...” Aramızda belirsiz bir hareket yapar. *“Tamamen içinde.”*

Sesinde hiçbir tavır yok. Övgü beklemiyor.

Gerçekten kafası karışmış gibi geliyor.

“Seni istemem için bir neden olmadığını mı düşünüyorsun?” diyorum, aynı frekansta olduğumuzdan emin olmak için.

Omuzlarını hafifçe silkti. “İnsanlar genellikle benden bıkip gidiyor.”

Bu sözler beni o kadar derinden vurdu ki ruh halim anında karardı ve içimden bir cinayet işleme isteği duyarak homurdandım, “Kim sana böyle bir şey düşündürdü

?"

Laurie'nin endişeli gözleri yüzüme kayar. "Her zaman böyle olmuştur." Tekrar tavana bakmaya başlar. "Annemle babam boşandıktan sonra, tüm zamanlarını ve sevgilerini yeni ailelerine adadılar. Benimle uğraşmaktan daha önemli işleri hep vardı. Açıkçası, sanki gençken yaptıkları aptalca bir hatayı hatırlattığım için gitmemi istediklerini hissediyorum." Birkaç nefes aldıktan sonra ekledi, "Ve eski sevgilim ilk yıl bitmeden bana olan ilgisini kaybetti." Başını sallayarak mırıldandı, "Tanrım, ne kadar aptaldım. Çok daha önce ayrılmalıydım ama işlerin değişeceğini ummaya devam ettim." Sesi kederli bir tona büründü ve fısıldadı, "Ben insanlarda kalıcı bir izlenim bırakan türden bir insan değilim. Onları rahatsız etme ve içlerindeki en kötü yanları ortaya çıkarma eğilimindeyim."

İçimde kötü bir his uyanır.

Çenesini tutarak başını bana doğru çeviriyorum. "Çok dikkatli dinle, Laurie." Tüm dikkatini bana verdiğinden emin olduğumda şöyle diyorum: "Seni gördüğüm anda hayatımı ele geçireceğini anladım. Bu bana daha önce hiç olmamıştı ve çok çabuk sinirlenen biri olarak şunu söylemeliyim ki, sende sinir bozucu tek bir şey bile yok."

Sözlerimin samimi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi yüzümü inceliyor.

Başparmağımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Otuz altı yıllık hayatımda, senin kadar güzel bir kadın görmedim. Lanet olsun, gözlerin..." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Sanki cenneti görüyor gibi hissediyorum."

Laurie kaşlarını çatıyor ve ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

Sesim sertleşir ve devam ederim, "Sana bakmaktan asla bıkmayacağım. Bana dokunduğunda hissettiğim o muhteşem duyguyu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Biraz daha yaklaşıyorum. "Sadece nefesini dinlemek bile beni tatmin ediyor." Başının iki yanını ellerimle kavrarım, gövdem kısmen onun gövdesinin üzerindedir. "Yani hayır, Laurie, bu birkaç gün sonra kendimi kaptırmam değil. Sen lanet olası bir

tanrıçasın ve bir pislik, parmağına yüzük takmayı kafasına takmadan önce seni bulduğum için kendimi çok şanslı sayıyorum.”

Sol elini tutup ağızma götürüyorum ve kaderini benimkine bağlayan altın yüzüğe bir öpücük konduruyorum.

Nefesi titreyerek ciğerlerinden çıkıyor, ama gözlerinde hâlâ bir belirsizlik görüyorum, sanki bir sabah uyanıp onun özel biri olmadığını fark etmemi bekliyormuş gibi.

“Bir şeye sahip olduğumda ilgimi kaybetmem.” Sesim ölümcül bir sakinliğe büründü. “O şeye karşı daha da sahiplenici olurum.”

Nefesi boğazında takılır, dikkatimi nabzının attığı yere çeker ve başımı eğip oraya bir öpücük kondururum. Dudaklarımı kulak memesine doğru kaydırır ve “Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar takıntılı hale geleceğim,” derim. Dişlerim sahte elmas küpeyi çeker; onu mümkün olduğunca çabuk değiştirmeyi planlıyorum. “Sadece içime daha da işleyeceksin. Daha bağımlılık yapıcı olacaksın. Görmezden gelinmesi daha imkansız hale geleceksin.” Dudaklarımla yolumu ağızına doğru açarak inlerim, “Sen unutulabilir biri değilsin. Sıkıcı değilsin. Sonunda atlatacağım geçici bir takıntı değilsin.”

Elimi sol göğsünden kalçasına doğru hafifçe gezdiriyorum, orada onu sıkıca kavrarken gözlerimi tekrar onun gözlerine kilitliyorum.

Laurie tamamen büyülenmiş görünüyor ve biliyorum ki şu anda biraz daha zorlarsam, onu sikmeme direnmeyecek.

Ağızımın köşesi bir sırtıyla yukarı kalkıyor, çünkü kelebeğimin kalbini ele geçirme konusunda savaşın yarısını çoktan kazanmış durumdayım.

Onu sınamak için ağızımı onunkinden bir santim uzakta tutuyorum. Kalçasını okşuyorum ve sağ bacağımı bacaklarının arasına sokuyorum, amıyla uyluklarım arasındaki lanet kumaştan nefret ediyorum.

Vücudunu bana doğru çeviriyor, baldırı bacağımın arkasına dolanıyor. Nefesi kesilmiş, kirpikleri hafifçe alçalıyor, yüz hatlarında arzu beliriyor.

O elini kaldırıp boynuma dolayana ve göğüslerini göğsüme bastırana kadar bu anın gelişmesine izin veriyorum. “İşte böyle, *mia piccola farfalla*.

Aramızdaki inkar edilemez çekimi hisset,” diye fısıldıyorum, onu şehvetin yarattığı trans halinden çıkarmamak için.

Başını hafifçe kaldırıyor, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi daraltıyor.

"Ben tamamen seninim," diyorum ona, kıcını kavrayıp onu kendime doğru çekerek, ne kadar sert olduğumu hissedeceğini bilerek.

Laurie kendini bana yaklaştırırken boynumun arkasını daha sıkı kavrar ve sonunda beni öptüğünde, bu yoğun anın tek başına bile beni boşaltabileceğinden endişelenirim.

Bölüm 15

Laurie

Tanrım.

Adriano'nun beni büyüüne kapılma şekli incelenmeli.

Ağzının içini yalarken, tadı bağımlılık yapıcı, etrafıma ördüğü karanlık büyüünün derinliklerine doğru sürüklenmeye devam ediyorum.

Öpücüğün kontrolünü ele geçirmeden önce bana birkaç saniye süre tanıyor ve dilinin sert vuruşuyla kendimden geçip gerçeklikten kopuyorum.

Tüm alarm zilleri susuyor, bu adamın bugün beni korkuttuğu her şey unutuluyor ve hayatta kalma içgüdüm ortadan kalkıyor.

Sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum ve o benim için en güvenli yermiş gibi, öpücüğünde tamamen kayboluyorum.

Öpücükleri. Bu dünyadan değil.

Genellikle kafamda takılıp kalırım, ya adamın beni öpmek isteyip istemediğini merak ederim ya da öpücüğün bitmesi için saniyeleri sayarım.

Ama Adriano'da durum farklı. *Tanrım, hayır.*

Dudakları benimkileri en seksi şekilde ısıyor ve çekiyor, ve dilini ağzıma daldırmadan önce sert vuruşları... Tanrım, tanrım, tanrım.

Ellerim çenesini kavrar ve sakalları cildime sürtündüğünde, memnuniyetle inlerim.

Aniden başını kaldırıyor. Kapalı, siyah gözleri ve yüzünde yazan seks ile, popomu tutuşu sıkılaşıyor.

Büyüden çıkarken, sertleşmiş penisini hissediyorum ve bu, zihnimi ılık hızıyla temizliyor, ama kendimi kollarından kurtaramadan, Adriano beni bırakıyor ve yataktan kalkıyor.

Kahretsin, onun yatağında uzandığımızı unutmuşum.

Saçlarım muhtemelen dağınık haldeyken, beyaz kumaş bulutunun içinde oturup saçlarımı düzeltir, bir kısmını kulaklarımın arkasına sıkıştırırım.

Adriano yeleğinin düğmelerini açar ve onu çıkardığında gözlerim pantolonunun beline sıkıştırılmış silahına takılır ve sanki biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi hissederim.

Sonra silahını eline alır ve ben gözlerimi kocaman açıp boğazım düğümlemiş halde şarjörü kontrol etmesini izlerim.

O yatağa doğru yürürken gözlerim her hareketini takip ederken nefesim bile temkinli. Bakışları bana kayıyor, sonra çekmeceyi açıyor ve ben mermi kutularını görüyorum ve... Aman Tanrım, XL prezervatif mi kullanıyor?

Hamile kalmak istemediğim için prezervatifler hakkında çok araştırma yaptım ve prezervatiflerin boyutu genellikle uzunluk değil, kalınlık için olduğu için bunun Adriano'nun ciddi bir kalınlığa sahip olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

Metalik bir tıklama sesi duyuyorum ve gözlerim, şarjöre mermi yüklediği yere kayıyor.

Parmaklarının hareketinden, bunu birçok kez yaptığını anlıyorum.

Kaç kişiyi öldürdü?

Bu soru, kategori beş kasırga gücüyle içimi parçaladı.

"Laurie." Sesinin düşük tonda gürlemesi beni ürkütür ve irkilirim. Bakışlarım ona kayınca, başını eğip kartal gibi gözleriyle gözlerimi tarar. "İyi misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü... cidden mi?

Tabii ki iyi değilim!

Sonra burnumdan soluyorum ve gerginliğim hızla dağılırken, yataktan kalkıp yatak odasından çıkarken gülmeye başlıyorum.

Her adımda hızlanıyorum, panik boğazıma kadar tırmanıyor ve merdivenlere ulaştığımda tırabzana tutunup, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye mırıldanarak aşağı koşuyorum.

Lanet olası elbise spor ayakkabımın etrafına dolanıyor ve öne doğru eğildiğimde midem bir anda boşalıyor. Korkuluğa tutunuyorum, tırnaklarım cilalı ahşabı çiziyor ama mermer merdivenlerden yuvarlanmadan önce bir kol belime dolanıyor. Nefesimi kesecek kadar güçlü bir kuvvetle Adriano'nun göğsüne doğru geriye çekiliyorum.

Bir saniye önce düşüyordum, bir saniye sonra göğsüm merdivenlerin yanındaki duvara bastırılmış, vücudu arkamdan beni sarmalamıştı.

Panik içinde nefes alırken, eli saçlarıma kayıyor ve yüzümden saçlarımı çekip uzaklaştırıyor. "Bir saniye sakinleş."

Hayır. Mümkün değil.

Yeleğini çıkardığına göre, kaslı göğsünü saran beyaz gömleğin üzerinden yayılan sıcaklığını hissediyorum ve ağzı şakağıma değdiğinde içimdeki bir şey en kötü şekilde zayıflıyor.

Bu adama karşı ne şansım var ki?

O vicdansız bir suçlu, etrafındaki her şeyi öldüren, zorlayan ve manipüle eden bir mafya patronu.

"Şşş..." Adriano alnını saçlarıma bastırıyor, nefesinin sıcaklığı kulağımı ve boğazımı okşuyor. "Sana söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim." Kolu, rahatlıkla sarılmış bir uyarı gibi belimi sıkıca sarıyor. "Benim için sakinleş, *mia piccola farfalla*."

Nefesim yavaşlar ve kuru dudaklarımı dilimle ıslatırım. Göğsümün inip kalkması durunca, Adriano beni tutuşunu gevşetir. O geri adım atarken, ben duvara yapışık kalarak yavaşça arkamı dönerim.

"Yatak *odamıza* git," diye emrediyor. "Daha rahat bir şeyler giyebilmen için valfini getireceğim."

Merdivenlerin geri kalanını iniyor ve oturma odasına giden kısa koridora kaybolduğunda, sert bir nefes verip elimi hızla atan kalbime bastırıyorum.

Kahretsin. Ne yapacağım ben şimdi?

Gelinlik kumaşını kaldırarak merdivenleri çıkıyorum ve Adriano'nun yatak odasına tekrar girince, devasa yatağın üzerindeki buruşuk siyah örtülere, komodinlere, lambalara, şezlonga ve tavandan tabana pencerelere göz atıyorum. Giyinme odası kocaman ve her giysi özenle paketlenmiş ve renge göre düzenlenmiş.

Biraz daha içeri girip banyoyu gördüğümde, aceleyle içeri girip arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Tamam. Bunu sindirip bir eylem planı yap.

Uzun siyah taş tezgaha doğru ilerlerken, fantezilerimden çıkmış gibi görünen spa benzeri küvet ve duşun saf lüksünü içime çekiyorum.

Lavabolardan birinin yanındaki kolu yukarı kaldırıyorum ve avucuma biraz el sabunu sıkmadan önce suyun biraz ısınmasını bekliyorum. Jeli kokluyorum, pahalı bir kokusu var. Ellerimi yıkarken, tezgahın üstündeki duvar boyunca uzanan dev aynadaki yansıma bakişlarımı sabitliyorum.

Saçlarımdaki o her zamanki kıvrımlar geri dönmüş, sanki bu sabah otuz dakika boyunca saçımı düzeltmekle uğraşmamışım gibi.

Tanrım, gerçekten bu sabah mıydı?

Penthouse'da uyanıp hayatımda yediğim en lezzetli kahvaltayı yediğimden bu yana bir hafta geçmiş gibi geliyor.

Sözleşmeyi ve evlilik cüzdanını imzaladım. Yasal olarak Adriano'ya bağılım ve başım büyük belada.

Ellerimi yıkarken köpükler giderden aşağı akarken, onun söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama bu imkansız gibi görünüyor.

Ellerimi kuruladıktan sonra banyoya göz gezdiriyorum. Yuvarlak bir puf görüyorum, üzerine çöküyorum, çenemi avucuma dayayıp kapalı banyo kapısına bakıyorum.

Ne yapacağım?

Adriano bana ödeme yaptı. Anlaşmadan geri dönmeye ya da beni bırakmaya niyeti olmadığını çok net bir şekilde ortaya koydu.

Eğer bir mucize olur da ondan kaçmayı başarırsam, beni durduracak silahlı adamları var.

Derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, bir dakika durup onun ne kadar etkileyici ve çekici olduğunu düşünsek mi?

O yöne gitmemek için kararlı bir şekilde başımı salladım.

Ama lanet olsun, kızım! Görmezden gelinmekten ve çöp gibi muamele görmekten şikayet ediyordun, şimdi ise sana ilgi yağıdırmak isteyen, nefes kesici güzellikte bir milyarder var.

"Ugh. Dur, Laurie," diye mırıldanıyorum, tekrar ayağa kalkarken. "O bir mafya patronu."

Tanrım. Bir mafya patronu.

Bu gerçek, bir ton tuğla gibi üzerime çöküyor ve korku zihnimi berraklaştırıyor. Sağduyumu kullanarak, kaçma fırsatı ortaya çıkana kadar bir süre onun oyununa uymaya karar veriyorum.

Sonra da ilk uygun uçağa atlayıp ülkenin diğer ucuna gideceğim.

"Tamam. Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum kapıya doğru yürürken, ama kapıyı açıp gözlerim Adriano'ya takıldığında, deli gibi gözlerimi kırıştırmaya başlıyorum ve beynim duruyor.

Tanrım.

Gözlerim göğsünü kaplayan siyah mürekkep izlerine kayıyor ve bir an için, gerçekten nefes almayı unutuyorum. Geniş göğsü kaslarla kaplı, sanki tüm hayatını egzersiz yaparak ve hayatta kalmak için savaşıyor geçirmiş gibi. Onda zerre kadar yumuşaklık yok. Adamın göğüs kasları sert, karnında derin çizgiler var ve her bir karın kası bronz tenine keskin bir şekilde kazınmış.

Adriano gömleksizken daha da tehlikeli görünüyor, sanki şiddet güzel, pahalı bir cilde sarılmış gibi.

Tüm dövmelemlerini incelerken nefesimi tutuyorum; sağ omzunu saran ve koluna doğru inen koyu mürekkep, güller, silahlar, tespih tutan dua eden eller, kafatasları ve beş kargadan oluşan acımasız detaylarla dolu.

Sol tarafında otlayan bir geyik var ve göğsünün sağ tarafını kaplayan, gözleri boş, ağzı sanki evrenin tüm sırlarını biliyormuş gibi sırıtan bir şeytan var.

Elleri rafta duran yumuşak görünümlü bir gömleği almak için hareket ederken, derisi ellerine kadar uzanan kaslı ve damarlı vücudunda dalgalanıyor ve bir kez daha, parmak eklemlerinin üzerindeki kelimelere takılıyorum.

DİZ ÇÖK.

Şimdi her şey anlam kazanıyor.

Keskin uçlu bir yıldızın ortasında yer alan kafatasının detaylarını incelerken, bu adamın insanların diz çökmesini görmeye alışkın olduğunu kesin olarak anlıyorum.

Adriano gömleği giyer ve gövdesine oturturken gözleri aniden benimkilerle buluşur ve bakışlarının yoğunluğundan bir adım geriye savrulurum.

Laurie, kötü haberlerim var kızım. Sanırım bu adamdan kurtulamayacaksın, o yüzden... şey... belki de onu kazanmaya çalışmalısın? Takıntısını aşka dönüştür.

Tanrım. Nasıl? Normal bir erkeğin beni sevmesini bile sağlayamadım, Adriano gibi biriyle nasıl başa çıkacağım?

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, terli avuçlarımı yanlarımdan silip, boğazımı yutkunuyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatır, elini kalçama koyar, alnıma bir öpücük kondurur ve "Rahat bir şeyler giyip mutfağa gel" der.

Onun gitmesini ve kapıyı kapatmasını bekledikten sonra valizime doğru yürüdüm. Bu lanet olası gelinlikten bıktım, onu adeta yırtarcasına çıkardım ve bir kot pantolon ile bir kazak çıkardım. Bu malikane, havayı dolduran klima yüzünden buz gibi.

Muhtemelen bu, o ateşli şeytanın alev almaması için.

"Onun ne kadar çekici olduğunu fark etmeyi bırakmalısın," diye kendimi azarlıyorum. "Amaç, seni kurşun yağmuruna tutmaması için onu parmağında oynatmak, bu süreçte kendi kalbini kaybetmek değil."

Spor ayakkabılarımı bir çift babetle değiştirip saçlarımı enseme topluyorum. Ayrıca biraz deodorant sıkıp, aşağı inmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Mutfağa girdiğimde Adriano'yu domatesleri doğramakta görüyorum. Bıçağı ustalıkla kullanıyor ve bu manzara o kadar evcil ki, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

"Alerjin olduğuna dair bir şey bulamadım," diyor. "Ama yemediğin bir şey var mı?"

Hiçbir şey bulamadı... Benim hakkımda ne kadar araştırma yaptı ki?

"Sadece karaciğer, böbrek ve diğer iç organlar yok." Aramızdaki büyük granit adayı koruyarak bir adım daha yaklaştım.

Keskin bakışları bana değişiyor ve süveterimi fark edince, "Üşüdün mü?" diye soruyor.

Elimi havada sallıyorum. "Klima biraz düşük."

Büyük bıçağı kullanarak duvardaki bir paneli işaret ediyor. "Yükselt şunu. Evinde rahat olmanı istiyorum."

Benim evim.

Yine burnumdan soluyorum ama her zamanki gibi gelen gergin kahkahayı çabucak yutuyorum.

Bana bakarken başını eğiyor, sonra sanki gülümsemek istemiş ama fikrini değiştirmiş gibi ağzı seğiriyor. Dikkatini tekrar domateslere çevirip fısıldıyor: "Sevimli."

Ellerimde soğuğu hissettiğimde, klimayı hatırlıyorum ve duvara doğru yürüyorum.

Tabii ki!

Sıcaklığı altmıştan altmış sekize çıkarıyorum ve çok ev gibi hissettiren son teknoloji mutfaka göz gezdirirken kollarımı ovuşturarak ısıtıyorum.

"Gel otur, *mia piccola farfalla*," diye mırıldanır Adriano, başını ada yanındaki taburelere doğru sallayarak.

Bir kez daha, otururken aramızdaki granit tezgahı aramızda tutuyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor ve

bıçağın sırtını kullanarak doğranmış domatesleri tavaya kaydırırken soruyor. "Kahve, lütfen."

Ellerini mutfak havlusuna silerken, "Sade mi, aromalı mı istersin?" diye soruyor.

"Sade. İki şeker ve krema."

Adriano bana bir fincan kahve hazırlarken ben donakalmış durumdayım. Genelde kahveyi yapan ve yemekleri pişiren benim.

Bu... tuhaf geliyor.

Austin için her şeyi yapmak benim için bir alışkanlık haline geldiği için midemde bir endişe hissetmeye başlıyorum. O tanıdık, yumurta kabukları üzerinde yürüyor gibi hissetme duygusu geri dönerken, tabureden kayıyorum ve gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum.

Austin'le durum farklıydı, ama Adriano'yla endişem çok daha büyük çünkü o beni sadece kapı dışarı etmekle kalmayıp, bilmemem gereken şeyleri bildiğim için beni öldürebilir.

Bana buharlı fincanı uzattığında, yüzüne bakmadan önce gözlerim görünür dövmelelerinin üzerinde geziniyor.

Gözleri seğiriyor, sonra soruyor: "Taburede bir sorun mu var?"

"Hayır," diye fısıldıyorum ve fincanı ondan almak için aceleyle yanına gidiyorum. Sadece bir yudum içip fincanı masaya koyduktan sonra ocağa doğru ilerliyorum

. “Ne yemek istersin? Ben halledebilirim...” Adriano aniden beni gelin tarzında kucağına aldığı anda cümlem bir çığlığa dönüşür.

Kollarımı boynuna doluyorum ve onun karanlık kaşlarını çatmasını görünce, “Ne yaptım?” diye nefes nefese soruyorum.

"Oturup kahveni içeceksin," diye tersler ve beni tabureye oturtur. Nefesimi toplayıp, bana fincanı getirmesini izlerim, sonra çenemi kavrar ve yüzüne çok yaklaşıp. "Öğle yemeğini ben yapacağım. Sen bu evin hizmetçisi değilsin. Anladın mı?"

“Evet,” neredeyse “efendim” diye ekleyecektim ama son anda kendimi durdurup yerine boğazımı yuttum.

Yüzündeki ifade yumuşar ve alnıma bir öpücük daha kondurur, sonra geri çekilir ve mutfak adası ile ocağın arasına geçer.

Adriano bir kutu domates salçası açıp onu da tavaya attı, ardından bir soğanı küçük parçalar halinde dilimledi. “Kahveni iç, *mia piccola farfalla*.”

Ah, doğru.

Bir yudum daha alıyorum ve ancak o zaman ne kadar lezzetli olduğunu anlıyorum. Geri kalanını içerken, Adriano'nun makarna sosunu sıfırdan hazırladığını fark ediyorum.

Austin tost bile yapamazdı.

Bir kez denedi, ekmeği kömür gibi yaktı, sonra da yemek yapmanın benim sorunum olduğunu söyledi. Her ev işinde yarım yamalak iş yapıyordu, ben devralana kadar. Çünkü her şeyi kendim yapmak, onun sinirlenmeleriyle ve şikayetleriyle uğraşmaktan daha kolaydı.

Zamanla, hayatımızın tüm yükünü benim omuzlarıma yüklerken, ondan yardım istemeye cesaret ettiğimde benden çok şey beklediğimi hissettirmeye başladı.

Adriano bana bakıp duruyor, sonra diyor ki, “Evde hiçbir şey yapmamaya alışmanın zaman alacağını biliyorum.” Sorular aklıma gelmeden cevaplıyor. “Karım olarak parmağını bile kıpırdatmayacaksın, Laurie.” Ağzında bir sırıtış beliriyor. “Bana ilgi gösterebilmen için tüm enerjini saklamayı istiyorum.”

Havayı zengin, kremsi domates sosunun kokusu doldururken, bana yaklaşıyor ve elini boynumun arkasına doluyor. Eğilip ağzımdan bir santim uzaklıkta duruyor ve şöyle diyor: “

Değersiz bir pislik için kendini paralamakla geçen günlerin sona erdi. Karşılığında tek istediğim, bana karşı direnmeyi bırakman, kaçmaya çalışmaman ve beni tanımak için çaba göstermen.” Başını hafifçe yana eğiyor. “Benim, banka hesabı kabarık bir mafya babasından ibaret olmadığımı göreceksin.” Yüzünde yalvaran bir ifade belirliyor, ki bu bence nadir görülen bir manzara. “Bana bir şans ver, Laurie. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın.”

Sözleri beni o kadar derinden etkiledi ki, nedense gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

İçgüdülerim onun samimi olduğunu söylüyor ve pislik gibi davranmak istemediğim için başımı sallıyorum. “Deneyeceğim.”

Yüzünde muhteşem bir gülümseme yayılır, sonra sosu kontrol etmeye gitmeden önce dudaklarıma sertçe bir öpücük kondurur.

Bu adamı memnun etmek gerçekten bu kadar kolay mı?

Bölüm 16

Adriano

"Peki... şey... yemek yapmayı sever misin?" Laurie, sesinde belirsizlik ve hafif bir titremeye sorar.

"Annem yemek yapmayı çok sever," diye cevap veriyorum, tavuk şeritlerini ızgarada pişirirken. "Büyürken, kardeşimle bana dersler verirdi." Yumuşak bir kahkaha kaçıyor dudaklarımdan. "Onlar benim en sevdiğim anılarımdan bazıları."

"Annenle çok yakınsınız galiba."

"Tüm ailemle çok yakınız." Eti kaynamaya bırakıp kremalı sosu karıştırdıktan sonra fettuccine kutusunu alıp açtım. "Bugün daha sonra ailemle tanışacaksın. Ayrıca seni onlara da tanıtmak için küçük kardeşim Remo'yu ve en yakın arkadaşlarımı da davet edeceğim." Laurie'ye bir göz attım ve yüzünün gerginleştiğini fark ettim. "Merak etme, seni sevecekler."

"Uh-huh." Kupa ile oynadı, sonra sordu, "Çılgın bir tahminde bulunacağım ve beni bir haftadan az süredir tanıdıktan sonra beni seninle evlenmeye zorlamana hiçbiri itiraz etmeyecek diyeceğim."

"Tahminin doğru." Makarnayı kaynar suya atıp tavuk ve sosu kontrol ettikten sonra tekrar Laurie'ye bakıyorum. "Babam annemi zorlamıştı ve onlarınki gördüğüm en mutlu evliliklerden biri."

Kaşları havaya kalktı. "Vay canına, yani senin bu çılgınlıkların ailende mi var?" Sözleri ağzından çıkınca ne dediğinin farkına vardı ve yüzü anında kızardı. "Çok özür dilerim!"

Cildindeki güzel kızarıklığa bakarken başımı salladım. "Hmm..."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu homurtu da neyin nesi?"

"Kızardığında çok hoşuma gidiyor." Bu sefer düşünmeden konuşan benim. "Bu, içimdeki avcı tarafımı besliyor. Sanki sen, benim yozlaştıracabileceğim masum bir şeymişsin gibi."

Laurie daha hızlı göz kırpmaya başlar, dudakları aralanır ve yüzünde şok ifadesi belirir, sonra yutkunur, "Yozlaştırmak mı?"

Kahretsin, zaten çuvalladım, o zaman sonuna kadar gideyim

“Seks ve sapkınlıklar konusunda endişelendiğin halinden yola çıkarak, üzerine tırmanan, boşalan ve uykuya dalan bir erkeğe alışkın olduğunu varsayıyorum.”

Yüzündeki kızarıklık bir anda iyice derinleşiyor, bu da haklı olduğumu gösteriyor. Yemeği kontrol edip sos ve tavuk için ocak gözlerini kapatıyorum.

Tezgaha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Laurie'nin kızarmış yüzünden fazlasıyla zevk alıyorum.

"Benim için durum öyle olmayacak. Ben de herkes kadar sevişmeyi severim, ama seninle bunun dini bir deneyim olacağı hissine kapılıyorum." Tamamen rahatlık alanının dışında kalan Laurie, bana sadece göz kırıp duruyor. “*Yatağında* seni yozlaştırmayı planlıyorum, ta ki bacaklarının arasında hatırladığın tek erkek ben olana kadar.” Başımı sallayarak, karanlık bir kahkaha attım. “Senin için diğer tüm erkekleri o kadar tamamen mahvedeceğim ki, onlara baktığında hiçbir şey hissetmeyeceksin. Tüm dikkatini, hissedebileceğin her gram sevgiyi ve sadakatini istiyorum.”

Tezgahtan uzaklaşarak, fettuccine'nin suyunu süzüyorum. Ocağı kapatıp Laurie'nin yanına yürüyorum, eğilip şöyle bitiriyorum: "Bu sorunun cevabı oldu mu?"

Yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket ediyor. “Evet.”

Elimi kaldırıp kızarmış yanağını avuçladım, o sıcaklığı hissetmekten keyif aldım ve onun inanılmaz gözlerinde kaybolurken itiraf ettim: “Sen tüm gücün sende olduğunu anladığın anda ben mahvolmuş olacağım.”

Sözlerimi anında pişman olurum ve bunların onun güzel kafacığına işlediğini görürüm.

Laurie ayağa kalkıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Başını eğerek, umuda benzer bir şeyle bana bakıyor.

"Beni rahatlatmak için mi tüm bunları söylüyorsun, yoksa..." Yüzündeki ifade yalvarır bir hal alır. "Bu gerçek mi, Adriano? Her şeyi mi kastediyorsun?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden, “Evet. Asla içimden gelmeyen bir şey söylemem,” derim.

Gözlerinde bir korku belirir. “Bana bir şey söz verebilir misin?” “Ne istersen.”

“Benden sıkıldığında, beni bırak. Soğuk ve acımasız olma.”

“Zamanla senden asla sıkılmayacağımı anlayacaksın, ama içini rahatlatmak için, kutsal olan her şeye yemin ederim ki sana asla acımasız davranmayacağım ve imkansız olan gerçekleşirse, istediğin gibi hayatını yaşaman için seni bırakacağım.”

Elini kaldırdı ve şöyle dedi: “Küçük parmak sözü vermeli miyiz?”

Bu benim için bir ilk, ama onu memnun etmek için küçük parmağımı onun parmağına doladım.

Laurie bana uzun uzun ve dikkatle baktı, sonra diğer parmaklarını da benim parmaklarımın etrafına doladı; savunmasız ifadesi onu daha da nefes kesici hale getiriyordu.

Tanrım.

Kadınlar söz konusu olduğunda donmuş olan kalbimde sert bir çarpıntı hissediyorum. Sanki bana attığı bakış, kalbime hayat üflüyor ve kalp gittikçe daha güçlü atarken, hayatımda ilk kez geri dönülmez bir şekilde aşık oluyorum.

Laurie ile olan tüm bu olay bir anda gerçekleşti, sanki kuru yapraklara çarpan bir köz, orman yangınına dönüşmüş gibi.

Şu anda aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yakıp kül ediyor.

Lanet olası zihnimin şeklini bile değiştiriyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, elimi daha sıkı tutarak. "Sana bir şans vereceğim."

Onu göğsüme çekiyorum ve diğer elimi başının arkasına koyup alnına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

Laurie ilk kez kollarını belime doluyor ve bana sarıldığında, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur duygusuyla doluyorum.

Diğer yarım nihayet beni kabul etmeye başlıyor.

Laurie

Çok yorucu, duygusal ve tam anlamıyla çılgın bir sabah ve öğleden sonra geçirdikten sonra, beyaz bayrağı sallıyorum.

Söylediklerimde ciddiydim. Adriano'ya bir şans vereceğim çünkü beni evlenmeye ikna edip o adamı öldürmesi dışında, bana fiziksel olarak zarar vermedi.

Mafya patronu olmasaydı, mükemmel bir adam olurdu. Benim kendi *Pretty Woman* anım.

Bu yüzden, birdenbire kendimi evli bulduğum bu adamı tanımaya çalışacağım, çünkü beni korkutsa da korkutmasa da, öngörülemeyen bir gelecekte ona bağlıyım.

Makarnanın son lokmasını alıp peçeteyle ağızımı siliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, bakışlarım diğer kanepede oturan Adriano'nun her yerine kayıyor. "Çok lezzetliydi."

"Rica ederim."

Ayağa kalkıyorum ve alışkanlıktan onun boş tabağını alıp mutfağa götürüyorum. Lavaboya giderken bulaşık makinesini fark ediyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Her zaman bir tane istemişimdir, ama Austin, yemek yediği tabakları temizlemek için bir makineye güvenmediğini söylemişti.

Tabakları tezgaha koyup kapıyı açıyorum ve nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum.

"Laurie."

"Evet?" Başımı kaldırıyorum, ama Adriano'nun yüzündeki sert çizgileri görünce dik duruyorum.

"Tabakları bırak."

Tabaklara bir göz attım ve en azından lavaboya koymak için onlara uzandım, ama Adriano beni tezgahdan çekip uzaklaştırdı ve tekrar yere indirdi.

"Tamam," diye patlar ağızımdan. "Tabaklara dokunmayacağım." "*Brava ragazza*," diye mırıldanır, her şeyi bulaşık makinesine yerleştirirken

Bana İtalyanca'da "küçük kelebek" demesi hoşuma gidiyor ve daha fazlasını öğrenmek istediğimden, "Bu kelimeler ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Bulaşık makinesinin kapısını kapatır, sonra gözlerimi gözlerine diker. "Aferin kızım."

Yemin ederim ki yumurtalıklarım kendiliğinden alev aldı ve hızla elimi kasılan karnıma bastırarak, beni neredeyse kırımın üstüne devirecek olan arzu dalgasını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum.

Tanrım, ne kadar seksi.

Tepkim Adriano'nun dikkatinden kaçmıyor ve bana sırtarak, "Bu seni tahrik ediyor," diyor.

Evet.

Elimi tutar ve beni mutfaktan çıkarırken, "Bunu bilmek güzel," diye mırıldanır.

Daha önce çok korkmuştum, bu yüzden arka tarafa doğru ilerlerken malikanenin muazzam lüksünü hayranlıkla izliyorum. Adriano cam kapıları açıyor ve verandaya çıktığımda, devasa arka bahçeye göz atıyorum; çimler o kadar mükemmel kesilmiş ki neredeyse gerçek gibi görünmüyor.

Belki de kirlendiğinde hortumla yıkadığın o sahte çimdir?

Dikdörtgen havuzun iki yanında şezlonglar dizili, su mavi ve davetkar. Güzel saksı çiçekleri yüzme alanına renk katıyor, sanki her şey bir dergi çekimi için sahnelenmiş gibi.

Çimlere adımımızı atar atmaz, bunun çok gerçek olduğunu anlıyorum.

Adriano'nun parmakları yine benimkileri sıkıca kavıyor ve beni diğer evlere doğru giden bir yola götürüyor.

Kahretsin. Ailesi!

Anında sinirlerim gerilir ve vücudumun her yerine ince bir ter tabakası yayılır. Elini daha sıkı tutarım ve bu onu aniden durdurur.

Endişeli bir bakışla bana, "Ne oldu?" diye soruyor.

Kahretsin, ne kadar da anlayışlı.

"Ailenin evine mi gidiyoruz?"

Başını salladı, elimi bıraktı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine sıkıca çekti. "Endişelenecek bir şey yok."

Yine yürümeye başlıyoruz ve üç adım attıktan sonra inatçı bir eşek gibi duruyorum. "Bekle. Benim hakkımda ne düşünecekler?"

"Seni sevecekler."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Bir saniye düşün. Seninle on milyon dolarlık çılgın bir anlaşmaya vardım, sonra da ertesi gün seninle evlendim. Kahretsin, beni para peşinde koşan bir kadın sanacaklar."

Arkamı dönüp malikaneye geri dönmeye kararlı bir şekilde ilerlerken, Adriano'nun kolu beni sıkıca sararak beni göğsüne çekiyor.

İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemi sıkıştırıyor, sonra gözlerimi esir alıyor. "Öyle düşünmeyecekler. Onlara her şeyi anlattım bile. Başka seçeneğin olmadığını biliyorlar." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Hatta annem, sana büyük bir travma yaşatmadığımdan emin olmak için sana çok düşkün davranacak."

Ellerimi göğüs kaslarına koyuyorum, sonra neye dokunduğumu fark edip hızla geri çekiliyorum.

Evet, Adriano görüldüğü kadar kaslı.

"Ailelerle olan geçmişim pek de iyi sayılmaz," itiraf ediyorum.

Kendi ailem beni neredeyse nefret ediyor.

"O geçmişte kaldı." Kolunu boynuma dolayarak, son eve doğru yürürken beni kendine sıkıca sarar.

Elinde bir sepet dolusu gül olan, vahşi altın kahverengi bukleleri olan bir kadın evin yanından çıkıyor.

Lüks bir kır evi reklamından çıkmış bir manken gibi görünüyor.

"Anne," diye sesleniyor Adriano, kadın başını bizim yönümüze çeviriyor.

Şaşkınlıktan nefesim kesilir, "Olamaz, o senin annen olmak için çok genç."

"Değil mi? Elli yaşlarının sonlarında birine göre harika görünüyor."

Vay canına. Onun cilt bakım rutininin tüm sırlarını öğrenmek istiyorum.

Bu düşünce bir anlık ve endişem tarafından çabucak bastırılıyor. Ona yaklaştığımızda Adriano, "Bu Laurie," diyor.

Annesinin gözleri kıyafetlerime kaydıkten sonra yüzüme odaklandı. "Merhaba, Laurie." Sesi o kadar tatlıydı ki, Adriano'nun onun oğlu olduğuna inanmak zordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sesinde en ufak bir yargılama ya da zenginlerin tipik snobluğu yok.

"Merhaba Bayan Rizzo," diye cevap veriyorum ve başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için dudaklarımı sıkıştırıp ayak parmaklarımın ucunda sallanmaya başlıyorum, sonra da süveterimin eteğiyle oynamaya başlıyorum.

Tanrım, sanki erkek arkadaşımın ailesiyle ilk kez tanışan bir genç gibi hissediyorum.

Dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. “Gergin olma.” Adriano ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor, sonra soruyor: “Oğlum sana her şeyi güzelce anlattı mı ve kendini evinde hissettirdi mi, yoksa seni bir mağara adamı gibi omzuna attı ve ne olup bittiğini hiç anlamadın mı?”

Bir kahkaha patlaması kaçırıyorum. “İkisi de biraz. Beni havaya kaldırıp etrafa savurmayı seviyor.”

Kadın, oğluna sert bir bakış atar. “Ona travma yaşatmamamı söylemiştim, şimdi de onu nasıl hırpaladığını mı dinleyeceğim?”

“Üzgünüm anne. Bazıları kaçınılmazdı.”

“Tabii,” diye mırıldanıyorum.

“Bana Tori diyebilirsin tatlım,” derken elimi tutar ve beni Adriano’dan uzaklaştırır. “Benimle gel de oğlum seni korkutmadan konuşalım.”

“Onu babama tanıtmak istiyorum,” diye bağırır Adriano, Tori beni evin arkasına götürürken.

“O bekleyebilir!” diye cevaplar Tori. “Zavallı kadının akıl sağlığı önce gelir.”

Sanırım ona aşık olacağım.

17. Bölüm

Laurie

Tori'nin bana gerçekten ilgi göstermesi ve iyiliğimi önemsiyor gibi görünmesi beni çok etkiliyor, içimde uyandırdığı duyguları sindirmekte zorlanıyorum.

Sevimli çiçek desenli yastıkların bulunduğu, hoş bir ferforje bahçede duruyoruz.

"Otur," diyor bana, eve bir göz atıp, "Gia, lütfen bize yaptığın limonatadan biraz getir," diye soruyor.

Adriano'nun bana Gia'dan bahsettiğini hatırlayarak omzumun üzerinden bakıyorum ve arka kapının yanında duran bir kadın görüyorum. Otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyor ve bana meraklı bir bakış attıktan sonra başını sallayıp mutfığa giriyor.

Tori gül sepetini masanın üzerine koyar ve biz otururken bana rahatlatıcı bir gülümseme atar.

"Hemen konuya gireceğim."

Olamaz. İşte başlıyoruz.

"Ben de bir zamanlar senin yerindeydim, tek fark, ben kiminle evlendiğimi ve Cosa Nostra'yı biliyordum." Masadan uzanıp omzumu sıkıyor. "Şu anda ne kadar bunalmış hissettiğini tahmin edebiliyorum, ama bizimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Bu mülkteki kimse sana zarar vermeyecek. Tamam mı?"

Sözlerindeki samimiyeti duymak benim için çok önemliydi ve rahat bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Laurie." Gözleri Adriano'nunkinden daha açık kahverengiydi ve beni incelerken sordu, "Kilisede silahlı çatışma olduğunu duydum. Nasılsın?"

Sandalyede geriye yaslanıp dürüstçe cevap veriyorum, “Ne yapacağımı bilemiyorum. Çok garip, yoğun bir gün oldu.”

“Elbette.” Sandalyesini yaklaştırıp elini koluma koyuyor, dokunuşu o kadar rahatlatıcı ki içimdeki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. “Eğer konuşmak istersen ben buradayım, soracağın bir şey varsa sormaktan çekinme.”

Tori’ye uzun bir süre bakıyorum, ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onu bana daha da yaklaştırıyor ve beni kucaklıyor. “Biliyorum tatlım. Şu anda zor ama söz veriyorum, her şey düzelecek.”

Sonra beni daha önce hiç kucaklanmadığım gibi kucakladı, avucuyla saçlarımı nazikçe okşadı ve bir anda içimde bir şeyler kırıldı.

Hayatım boyunca ihmal edilmiş biri olarak, tanıyalı sadece iki dakika olan bir kadının kollarında tutarken tüm bunlar bir anda üzerime çöküyor.

İlk hıçkırık ağzımdan döküldüğünde, gerisi de sıcak ve hızlı bir şekilde takip etti ve farkına bile varmadan, kollarında içimden gelen tüm duygularla çirkin bir şekilde ağlıyordum.

Bugün olanlar yüzünden değil, bu tamamen yabancı birinin, kendi annemin hayatım boyunca bana gösterdiği ilgiden daha fazlasını, sadece birkaç dakika içinde bana gösterdiği için.

Yüksek sesle konuştuğumun farkında olmadan, "Lütfen bu gerçek olsun" diye fısıldıyorum.

"Ne demek istiyorsun tatlım?" Tori geri çekilir ve başparmaklarıyla yanaklarımı siler.

"Gerçekten bu kadar mı iyisin, yoksa hepsi bir rol mü, ve ben gardımı indirdiğimde bu durum başıma bela olacak mı?"

Yüzüne yine o güzel gülümseme geri dönüyor. “Bu gerçek.” Gözleri benimkilere bakıyor. “Ama tüm bunların gerçek olmasını istemen, bana hayatının kötü geçtiğini gösteriyor.”

“Kimse beni umursamadı,” kendimi toparlamaya çalışırken burnumu çekiyorum.

Yüzünde empati dolu bir ifade beliriyor ve kolumu tekrar sıkıyor. “Ben de bunu biraz bilirim. Hayat bazen çok yalnız olabilir, ama kocamla evlendiğimden beri sadece sevgiyi tanıdım. Eminim Adriano ile senin için de aynı olacak.”

Tori’nin yanında bu kadar çabuk rahat hissetmem beni korkutmalıydı, ama korkutmadı. Aksine, bana cesaret verdi ve “Peki ya

mafya ve cinayetler ne olacak?"

"Bunu birazdan konuşuruz." Tori arkasına yaslanıp başını sallıyor, sonra tamamen unuttuğum Gia iki bardak limonata ile ortaya çıkıyor.

"İyi günler, Laurie," diyor, yüzünde dostça bir ifadeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba, Gia." Ona gülümsüyorum. "Ben de."

"Cuma günü görüşürüz, o zaman ana evde işlerin nasıl yapılmasını istediğini konuşabiliriz." Bunun üzerine, aceleyle eve geri döner.

Tori limonatasından uzun bir yudum alır, sonra şöyle der: "Cinayetler." Derin bir nefes alır. "Bununla yaşamayı öğrendiğim yol, Cosa Nostra'nın sürekli savaş halinde olduğunu kabul etmek oldu. Adamlarımız masum insanları öldürmezler ve ben de onların dünyayı gerçekten kötü insanlardan arındırdıklarını bilerek vicdanımı rahatlatırım." Anladığımdan emin olmak için gözlerime bakar ve ben başımı sallayınca devam eder: "Aile insan ve organ kaçakçılığı yapmaz, uyuşturucu dağıtmaz. Aslında tüm bu iğrenç şeyleri mümkün olduğunca New York'tan uzak tutarlar."

Oh. Kulağa hoş geliyor.

Gülümsemesi geri döndü. "Yani, aileden biri birini öldürürse, bu hepimizi korumak ya da birimize yapılan korkunç bir şeyin intikamını almak içindir." Başını eğdi. "Her pazar, senin evlendiğin kilisede ayine katılıyorum. Antonio, herkes çıkarken oradan geçip masum birini öldürebilirdi. Ya da beni." Kaşlarını çatıyor. "Bugün seni öldürebilirdi, ama Adriano, kendini ve sevdiklerini korumak için onun icabına baktı."

Daha önce kimse bana kendimi güvende hissettirmemişti ve belki de bu yüzden Tori'nin açıklaması bana mantıklı geliyor.

Eğer Adriano gerçekten sadece sevdiklerini korumak için öldürüyorsa, eğer aile gerçekten masum insanları değil canavarları avlıyorsa, o zaman belki ben de Tori gibi bunu kabul edebilirim.

"Bu yardımcı oldu mu?" diye sordu.

"Evet." Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Aniden, kıkırdamaya başlıyor. “Adriano sana bakıp duruyor. İçeri gidelim de diğerleriyle tanışasın.”

Omzumun üzerinden bakıyorum ama arka kapıda onu göremiyorum. “Hayır, o şurada.” Tori solumu işaret ediyor, orada açık sürgülü

kapıların oturma odasına açıldığı yeri işaret ediyor ve Adriano'nun kanepede oturmuş gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum.

Limonatalarımızı alıp ayağa kalkarken, “Ne zaman bir şey konuşmak istersen ben buradayım. Tamam mı?” dedi.

“Teşekkür ederim.” Bir rüyanın gerçeğe dönüştüğü gibi görünen yepyeni kayıinvalidemi gülümsüyorum. “Gerçekten minnettarım ve seninle konuşmak kendimi daha iyi hissettiriyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Sürgülü kapılara vardığımızda gözlerim diğer üç adama takılıyor. Tori sırtımı okşuyor ve her birini işaret ediyor. “Bu Adriano’nun babası Angelo, diğer ikisi ise Tiny ve Big Ricky.”

“Küçük Ricky’nin babası mı?” diye soruyorum.

“Evet,” diye cevaplar Big Ricky derin bir nefes alarak, sonra başparmağıyla yanındaki devasa adamı gösterir. “Ama bu herif oğluma bir beyzbol takımı için nasıl yemek yenileceğini öğretti.”

Angelo bana doğru yürürken Tiny gururla sırtıyor.

Tanrım, Adriano babasının tıpatıp aynısı, babası da oğlu kadar korkutucu görünüyor.

Neredeyse bir adım geri atmak üzereyken, Tori'nin eli tekrar sırtımı okşamaya başlıyor. “Sorun yok. Sadece korkutucu görünüyorlar.” Sonra kocasına sert bir bakış atıyor. “Laurie'yi korkudan öldürmeden önce gülümse.”

Anında ağzı yukarı kıvrılırken, Tiny ve Big Ricky kıkırdar. “Merhaba Laurie,” der Angelo, elini bana uzatarak.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra elini sıkıyorum. “Merhaba, Bay Rizzo.”

“Angelo,” diye beni düzeltir. “Aileye hoş geldin.”

Adriano ayağa kalkar ve ben ne yaptığımı düşünmeden ona doğru ilerlerim. Kollarını bana doladığında, gerçekten kendimi güvende hissedirim ve iki elimle ona sarılırım.

“Ee, bu pisliğin sana düzenlediği boktan düğün nasıldı?” diye sorar Big Ricky.

"Kafana bir tokat atacağım," diye mırıldanır Tori.

Tiny'nin beni incelediğini fark ettim, sonra şöyle dedi: "Güzelliğe her zaman gözün vardır, Adriano."

Bu iltifat yüzümü kızartıyor ve Adriano beni daha sıkı sarıp göğsüne yarı yarıya ezmeden önce yumuşak bir homurtu duyuyorum. "Biliyorum. Gözlerini gördün mü?"

Tiny ayağa kalkar ve sanki incelediği bir sanat eseriymişim gibi bana bakmak için yaklaşır.

"Hiç de garip değil," diye fısıldıyorum.

"Yeter artık, çocuklar." Tori'nin sesi otoriterdir ve erkekler biraz gerginleşir. "Uslu durun."

"Gözlerin çok güzel, Laurie," diyor Tiny, sonra kaşlarını kaldırıyor. "Hey, isimleri kafiyeli. Laurie ve Tori."

"Baba gibi oğul," diye mırıldanır Big Ricky, sonra gözlerini bana dikip emreder, "Bize kendinden bahset."

Kahretsin.

"Ah... Ohio, Findlay'de doğup büyüdüm." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum çünkü o kadar gerginim ki başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Adriano beni kurtarmak için araya girer. "Bu hafta sonu hepiniz karımı daha yakından tanıyabilirsiniz. Barbekü yapıp Remo, Augusto, Georgi ve eşlerini davet edebiliriz."

"Bu çok iyi bir fikir. Her şeyi ayarlarım," diyor Tori.

Yardım etmeyi teklif etmeli miyim?

Düşüncemi tamamlayamadan Adriano beni kapıdan dışarı itiyor. "Görüşürüz millet."

"Düğün gecenizin tadını çıkarın," diyor Big Ricky, sesinde alaycı bir tonla.

"Kapa ," duyuyorum duyuyorumTinymırıldandığını
duyuyorum yürürken yürürken yürürken yürürken.

"Laurie'yi böyle utandırmayın."

"Sakın başlama, siz ikiniz," diye tersler Angelo. "Peki, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"O çok güzel," der Tori coşkuyla. "İyi arkadaş olacağımızı biliyorum. Ne kadar sevimli bir kız."

"Evlendiğimde, karımı Adriano'nun seçmesine izin vereceğim. O oğlun gerçekten güzelliği iyi ayırt ediyor," der Big Ricky.

"Sen evlenmek için çok yaşılsın," der Tiny alaycı bir şekilde, ardından herkes kahkahalara boğulur.

Evin yan tarafında dolaşırken pek bir şey duyamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şaşkınlıktan dilim tutuluyor. Hepsinin bu kadar normal olmasını beklemiyordum ve Tori gerginliğini gidermeme çok yardımcı oldu.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Adriano.

Sorusunu geçiştirerek başımı eğip yüzüne bakıyorum ve "Annemi seviyorum," diyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim, ama bu soruma cevap olmuyor."

Birden duruyorum. Eskiden böyle bir soruyu geçiştirdiğimde kimse fark etmezdi.

Adriano'ya baktığımda, kaşlarını çatmaya başlar ve önüme geçer.

"Laurie?"

"Sadece tuhaf geliyor." Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Ne? Ailem mi?"

"Oh hayır!" Hızla başımı sallıyorum. "Onlarla tanışmak beklediğimden çok daha iyi geçti."

Kolumu tutar ve gözlerime bakmak için eğilir. "Neyin tuhaf, *mia piccola farfalla*."

Omuz silkerim ve geçmişime girmek istemediğim için, "Hiçbir şey." derim.

"Bunu söylediğimi unut."

Adriano'nun yüzü ciddileşti ve bu, kalbimin önce bir an durup sonra daha hızlı atmasına neden oldu.

"Hemen söyle bana."

Omuzlarımı çökertip kollarımı kendime doluyorum ve gözlerimi indiriyorum, çünkü o bakışla gerçekten çok korkutucu oluyor.

Bunun ailesiyle ilgili olduğunu düşünmesini istemediğim için, "Annenle tanışmak çok hoştu. Beni kucakladı bile. Erkekler de oldukça iyi görünüyor. Tiny ile Big Ricky'nin atışmalarını seviyorum." derim.

"Sorudan kaçmayı bırak, Laurie," diye homurdanır. "Garip olan ne?"

Omuzlarım çöküyor ve yıpranmış ayakkabılarımı izliyorum. "Sorundan kaçmaya çalıştığımı fark etmen garipti. Genelde insanlar çok çabuk konudan saparlar." Elimi ona doğru sallıyorum. "Ama sen bir köpeğin kemiğe yapışması gibi buna takılıp kaldın."

"Daha önce kimse buna dikkat etmediği için benim fark etmem garip mi geliyor?"

"Belki de tuhaf, kullanmak için yanlış bir kelimeydi." Bahçeye göz gezdiriyorum. "Ama evet, daha önce kimse bana bu kadar dikkat etmemişti ve... ben buna alışkın değilim."

Çenemi tuttu ve bana bakmamı sağladıktan sonra şöyle dedi: "Alışsın, *mia piccola farfalla*. Gelecekte hatırlaman için söylüyorum, sana bir soru sorarsam cevap ver. Beni iki kez sormaya zorlama. Bu benim en büyük sinir bozucu şeyimdir."

"Bunun üzerinde çalışacağım."

Parmakları hareket etti ve boynumun arkasına doladı, sonra tamamen eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde bana gülümsüyor. "Birbirimizi tanıyoruz ve bir saat öncesine göre sana karşı daha da meraklandım."

Benden rahatsız olmadığını bana temin ediyor.

Bu farkındalık içime inanılmaz bir sertlikle çakılıyor.

"Tanrım, eski sevgilini ve kız kardeşini öldüreceğim," diye aniden homurdanıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Sana hissettirdikleri her kötü şeyi telafi edeceğim."

Adriano başımın yanına öpücükler konduruyor ve söyledikleri ve bana gösterdiği sevgi beni o kadar etkiliyor ki, kollarında eriyip gidiyorum.

Tüm kalbimle umuyorum ki işler hep böyle olsun, çünkü Adriano'ya aşık olursam, Austin gibi soğuk ve acımasız davranırsa bu beni mahveder gibi hissediyorum.

Bölüm 18

Adriano

Dün gece, Laurie duş alırken, Rosie'ye Mitchell's Construction ve karımın eskiden çıktığı o pislik hakkında her şeyi araştırmasını söyledim.

Bu pisliklerle biraz oynamayı ve onları iflas ettirip ortadan kaldırmayı planlıyorum.

Oturma odasındaki kanepede otururken Christiano'yu aradım.

"Aramanı çok daha erken bekliyordum," diye cevapladı.

"Meşguldüm. Duydun sanırım?"

"Castellano'yu öldürdüğünü mü, yoksa evlendiğini mi?" "İkisini de," diye mırıldandım.

"Castellano'ya ne oldu?" diye sordu.

"Kiliseyi terk ederken o pislik bana saldırdı. Bir ayaklanma hakkında bir şeyler söyledi."

"Rosie ayaklanma konusunda hiçbir şey yakalayamadı. Belki de onu öldüreceğini bildiği için seni kızdırmak için saçmalıyordu," diyor Christiano.

"Sanmıyorum." Omuzlarımı silkiyorum ve ekliyorum, "İçgüdülerim bana onun saçmalamadığını söylüyor."

"Öyleyse Rosie'ye daha fazla araştırma yaptırırım. Bu işe karışan aileler, Rosie'yi bildikleri için yüz yüze görüşüyor ve konuşmalarını teknolojiden uzak tutuyor olabilirler."

"Muhtemelen. Biz de öyle yapardık."

"Tamam. Bir toplantı düzenleyeceğim, böylece hepimiz bir araya gelip bu sorunu nasıl çözeceğimize karar verebiliriz."

"Bana birkaç gün mühlet verebilir misin? Karımın yerleşmesini halletmek istiyorum."

Kıkırdadı. "Angelo amca, onun izinden gittiğin için gurur duyuyor olmalı. Babamın duyduğunu biliyorum. Umarım karın seni mutlu eder kardeşim. Bunu hak ediyorsun."

Gülümseyerek cevap verdim, "Teşekkürler, Christiano."

Telefonu kapattık ve Laurie'nin uyanmasını beklerken, birkaç e-postayı hızlıca yanıtlayıp adamlarımla durum kontrolü yaptım, ama konsantre olmakta zorlanıyordum.

Annemin kişisel alışveriş danışmanının kıyafetler, mücevherler ve Pierre'in Laurie'nin hoşuna gidebileceğini düşündüğü diğer şeyleri getirmesi için ayarlamalar yaptım. Ama o ancak öğleden sonra ikide buraya gelebilecek.

Aklım tamamen Laurie ile dolu ve yatağın diğer ucunda nasıl uyuduğunu hatırlayınca gözlerim kısılıyor.

Sadece ona bakıp yumuşak nefesini dinlemekle yetiniyordum, ama sabırlı biri olarak bilinmem. Evli olduğumuz gerçeğini ve artık hayatının bu olduğunu daha çabuk kabullenmesi gerekiyor.

*Geceleri onu kollarımda
istiyorum. Bana gülümsemesini
istiyorum.*

Bana tüm sırlarını anlatırken bana dokunmasını istiyorum.

Onu soyup vücudunu tatmak istiyorum.

*Onun içine derinlemesine girmek ve onu orgazma ulaştırırken her
iniltiyi yutmak istiyorum.*

Sertleşmeye başlıyorum ve kafamı sallayarak sikimi düzeltip, bu düşünceleri kafamdan atmak için işimi düşünüyorum.

Siktir. Remo'ya söylemeyi unuttum!

Bir iç çekerek kardeşimin numarasını çevirip tuşa basıyorum, telefonun çalmasını dinliyorum.

"Selam, ne haber?" diye soruyor.

"Hafta sonuna kadar işe gelmeyeceğim. Küçük Ricky nakliye deposuna gidecek, o yüzden kulübün işlerini senin halletmeni istiyorum."

"Tamam. Sonunda dinlenmek için biraz izin mi alıyorsun?"

"Hayır, dün evlendim."

"Ne dedin?"

"Evlendim." Laurie'nin merdivenlerden inerken ayak seslerini duyuyorum. "Annem bu hafta sonu barbekü düzenleyecek. O zaman karımla tanışırsın."

Remo bir an sessiz kalır. "Neden bunu şimdi duyuyorum lan?"

"Zorla evlendim. Her şey çok hızlı gelişti." Remo kahkahayı bastı.

"Biraz hızlı," diye homurdanır Laurie. "Bunu bir daha söyleyebilirsin."

Ağzımın köşesi yukarı kalkar ve kanepeden kalkıp, "Neyse, kulübe iyi bak," diyerek onu mutfığa kadar takip ederim.

"Tamam. Hafta sonu görüşürüz."

Telefonu kapatıp mutfak adasına otururum, o kahvesini hazırlarken kelebeğime bakarım.

"Vay canına, gözlerinin enseme yakıp kavurduğunu hissedebiliyorum."

"Beni dava et," diye mırıldanıyorum, sonra ona hatırlatıyorum, "Sen benim, istediğim kadar sana bakabilirim."

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. "Kahve ister misin?"

Başımı sallıyorum. "İstemem. Teşekkürler."

Laurie kahvesini hazırlayıp bir yudum aldıktan sonra sorar, "Peki şimdi ne olacak?"

"Gel, o seksi kıçını yanıma otur."

Oturmasını bekledim, sonra tabureyi tutup bana dönmesini sağladım. Onu tam önüme, dizlerini bacaklarımın arasına aldığımda, "Birbirimizi daha iyi tanıyabilmek için sana bazı sorular soracağız," dedim.

"Her zaman bu kadar yoğun musun?" diye ilk soruyu o sorar.

"Evet. Hayatın boyunca çaresizce istediğin ama asla elde edemediğin bir şey var mı?"

"Vay canına, doğrudan boğazıma sarıl da ne yapayım." Fincanını mutfak tezgahına koydu ve bir anlığına ona baktı. "Sanırım hep bir yere ait olmak istemişimdir." Ağzının köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrıldı, ama hemen yüzünü toparlayarak gerçek duygularını sakladı. "Çoğu insan gibi ben de aynı şeyleri istiyorum. Güvenlik. Mutluluk. Sağlık."

Dün, benim çok sert davrandığım için içine kapanmışken, kendime yumruk atmak istedim, bu yüzden ona emir yağdırmak yerine ses tonumu yumuşak tutmaya odaklanıyorum. "Benimleyken böyle davranma."

Laurie'nin gözleri benimkilere kayar ve tanımlayamadığım bir duygu yüzünde dalgalanır, sonra şöyle der: "Benim varlığımdan gerçekten mutlu olan birini istiyorum."

Elimi kaldırıp parmaklarımı çenesinin kıvrımına dokunduruyorum ve ona yaklaşıyorum. "Artık buna sahipsin." Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken,

beni duyduğundan emin oldum. “Senin var olmandan ve sadece fantezilerimin bir ürünü olarak kalmamanından dolayı çok mutluyum.”

Yüzündeki ifade yumuşar ve başını yana eğdi. “Ya da belki de sen sadece benim hayal ürünümsün ve bu çılgın rüyadan uyandığımda, sen gitmiş olacaksın.”

Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Laurie benden hiç de hoşlanmıyor değil. Beni ve ona sunabileceğim her şeyi istiyor, ama sadece bununla barışması gerekiyor.

“Tamam,” diyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. “Eğer bu senin fantezinse, şimdi ne yapmalıyım?”

Gözleri ağızıma indi, sonra da kupa'ya kayd. "Sıra bende..."

Beni öpmemi istiyor.

Birden ayağa kalkıyorum, onu tezgahın üzerine kaldırıyorum, bacaklarını açıyorum ve arasına giriyorum, sonra başının arkasından tutuyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Dudaklarını yalayıp dilinin hissine kendimi kaptırırken, onun fantezisini gerçekleştirmek bu lanet gezegendeki en kolay şey.

Kadınım sadece ilgilenilmek ve fark edildiğini hissetmek istiyor.

Lanet olsun, onun nefes kesici her santimini görüyorum.

Telefonum çalar, o anı bozar ve sinirli bir homurtu çıkararak, ağzını bırakıp cihazı cebimden çıkarırım.

Augusto'nun adını görünce içimden inliyorum.

İşte başlıyoruz.

Ekranı kaydırıyorum. "Selam."

"Sen evli misin lan?!"

"Ben de tam seni arayacaktım."

"Lanet olsun, Adriano. Remo'nun saçmaladığını sanmıştım. Ben senin en iyi arkadaşınım. Bunu neden kardeşinden duydum?"

"Tekrar söylüyorum. Seni aramak üzereydim," diye mırıldanıyorum.

Telefonum, gelen mesajlar ve bekleyen aramalarla titremeye başlıyor.

"Remo'yu öldüreceğim. O pislik herkese mi anlattı?" "Evet. Aile grubu sohbetinde herkese duyurdu."

"O küçük pislik." Başparmağımı Laurie'nin alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, gözlerim kızarmış yüzüne kayıyor. "Şu anda karıma ilgi göstermekle meşgulüm, ama bu hafta sonu barbekü yapacağız. Annem sana detayları gönderecek."

"Tamam. Ama seni gördüğümde sana yumruk atacağım." "Adil."

Telefonumu sessize alıp mutfak tezgahına bıraktım, sonra Laurie'nin yüzünü çerçeveye alıp dudaklarına tekrar hafifçe dokundum. Bu sefer öpüşmeyi yavaş tuttum, nefesimin onunkiyle karışmasının tadını çıkarırken ağzının her santimini ezberledim.

Başımı kaldırdığımda, o transa geçmiş durumda; donuk bakışları beni gülümsetiyor.

İşte böyle olmalı.

Ellerimi kalçalarının iki yanına dayadım ve yüz yüze gelerek sordum, "Normal şartlar altında tanışmış olsaydık, benden hoşlanır mıydın?"

"Hı." Sersemlikten çıkarken gözlerini kırptırıyor.

Soruyu tekrarladığımda, adadan atlamadan önce geri çekilmem için göğsüme itiyor. "Sıra bende. Her zaman hile mi yaparsın?"

"Sorun bu mu?"

"Hayır. Cevabı zaten biliyorum." Sanki beni inceliyormuş gibi baştan aşağı süzerken kollarını göğsünde kavuşturur, sonra çenesini kaldırıp sorar, "En büyük korkun nedir?"

"Sadece iki tane var. Ailemi kaybetmek ve onları korumak için çok geç kalmak." Onunla daha fazlasını paylaşmak istediğimden, "Birkaç ay önce, en iyi arkadaşlarımdan birini neredeyse kaybediyordum. Kaçırılıp işkence gördü ve onu bulduğumuzda, ikinci kattaki bir balkondan sarkmış, düşüp ölecekti."

Küçük Simi'yi kucağında tuttuğu kısmını atlıyorum. Dört yaşındaki bir çocuğun böyle bir tehlike altında olduğunu görmek beni bile korkutmuştu.

Laurie dudaklarını aralarken yüzü soldu. "Tanrım."

"O gün hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Onu zamanında güvenli bir yere çekmeyi başardık, ama o korkunç bir an için onu kaybedeceğimi sandım."

"O iyi mi?" diye sordu, yüzünde içten bir endişeyle.

“Georgi gayet iyi, bunun için çok minnettarım.” Rahat bir nefes alır. “Oh, bunu duymak güzel.”

Laurie’nin kalbinin ne kadar büyük olduğunu, arkadaşlarımdan birine ilgi gösterebildiğini görünce, ona daha da aşık oluyorum.

“Şimdi cevap soruma soruma Eğer yapmış olmuş tanışmış normal tanışmış olsaydık, benden hoşlanır mıydın?”

Yüzünde çarpıcı bir gülümseme yayılır, hem utangaç hem de çekingen, ama içine biraz flört de katılmış. “Bilmek istemez miydin?”

“Hmm... bakın şimdi kim hile yapıyor.”

Yanakları pembeye dönmeye başlayınca, bardağı alıp lavaboya götürdü. “Belki, belki de değil.”

Bana doğru yürürken onu izleyip sırtıyırım. “Bu bir cevap değil.”

Durur ve omzumu tutar, sonra parmak uçlarına yükselir ve kulağıma fısıldar, “Evet.” Hızla uzaklaşır, mutfaktan çıkar ve ben de onu bırakırım.

Şimdilik.

Telefonumu elime alıp ekrana bakıyorum, sonra tüm mesajları ve cevapsız aramaları görünce derin bir nefes alıyorum.

Remo ile paylaştığım sohbeti açtım. **Adriano:**

Senden intikamımı alacağım. Remo:

Elinden geleni yap.

Remo: Tüm bu ilginin tadını çıkar.

Uygulamaya girip Rosie'ye mesaj atıyorum.

Adriano: Remo’nun adını bir ilana yaz, evde işlere yardım edecek iri bir erkek aradığını söyle.

Rosie: LMAO! Öldüm. Çikolatam boğazıma takıldı az kalsın. Hemen hallederim.

Rosie: Bu arada, tebrikler. Çok güzel bir çiftsiniz, size sadece sevgi ve mutluluk diliyorum. Düğün gününüzden bazı anıları saklayabilmeniz için, düzeltebildiğim fotoğrafları göndereceğim. Ama hepsi siyah beyaz.

Adriano: Teşekkürler, Rosie. Küçük Ricky de birkaç tane çekebildi.

Aniden Laurie mutfığa geri döner. “Bir sorum daha var. Seni ne sinirlendirir?”

“Seni sahnede striptiz yapmaya hazırlanırken görmek.”

Bana ciddi bir bakış atarak, “Ve?” der.

"Gürültülü ve durmak bilmeyen her şey. Gürültüye karşı hassasım."

Bana yaklaşıp. "Peki bir kulüp sahibi olmanın iyi bir fikir olacağını düşündün, neden?"

"Ailemizin reisi olarak babamın yerini aldığım da kulübü miras aldım. Ama ofisim ses geçirmez."

"Oh." Laurie yanıma yaklaşıp ve yüzümü inceler. "Başka ne var?"

"Her zamanki şeyler. Görmezden gelinmek ve hafife alınmak. İnsanların dinlememesi. Kendimi tekrar etmek zorunda kalmak. Her şey için beklemek zorunda kalmak. Genel olarak insanlar."

Burnundan bir ses çıkarır. "Bu çok fazla. Bence benim için bir liste yazmalısın."

"Korkmuş ya da endişeli olduğunda seni ne rahatlatır?" diye soruyorum, telefonumu cebime geri koyarken.

"Benim aşk dilim dokunmaktır." Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Sanki annen biliyormuş gibi. Sürekli bana dokunuyordu ve bu gerçekten yardımcı oldu."

"Bu onun da aşk dillerinden biri. O ve hizmet etmek."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, başparmağımla yumuşak tenini okşuyorum.

Laurie'nin dokunmamdan hoşlandığını görebiliyorum, "Senin aşk dilin ne?" diye soruyor.

"Ben bir problem çözücüyüm ve aşırı koruyucuyum." Onu kendime doğru çekiyorum. "İşim bazen çok zorlu oluyor, bu yüzden zor bir günün ardından eve geldiğimde saklanma ya da korkma. Rahatlamama ve kendimi daha iyi hissetmeme yardım etmen için yanında olmanı istiyorum." Elini kaldırıp avucunu göğsüme bastırıyorum. "Her zaman yanımda olmanı, bana bolca sevgi ve ilgi göstermeni istiyorum." Eğiliyorum. "O yüzden bana dokunmaktan asla çekinme."

"Vay canına, gerçekten çok ikna edicisin. Bu kadar iyi olabilmen için çok fazla kızla çıkmış olmalısın." Başımı sallıyorum, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü çok seksisin. Kadınlar sana atlıyor olmalı, özellikle de kulüpte."

Sırıtarak soruyorum, "Beni seksi mi buluyorsun?"

Laurie ne dediğinin farkına varır ve hızla başka yere bakar. “Dikkat dağıtacak kadar yakışıklı olduğunu biliyorsun.”

“Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.” O daha da uzaklaşınca, çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum ve yüzü kızardığında kıkırdıyorum. Sesimi alçaltıyorum. “Çok utangaç mısın?”

“Oh, sus.” Göz teması kurmak zorunda kalmamak için ağzıma bakıyor.

“Hayır, pek fazla kızla çıkmadım. Kısmen çoğu kadın beni sinir ettiği için, kısmen de çok meşgul olduğum için.”

Sonunda bakışları benimkilere yükselir, dudaklarında bir gülümseme belirir. Bir an tereddüt eder, sonra itiraf eder: “Normal şartlar altında tanışmış olsaydık, göz açıp kapayıncaya kadar sana sırılsıklam aşık olurdum.”

Tanrım.

“Tek duyduğum, bunun sadece zaman meselesi olduğu. Belki yüz kez daha göz kırpmak?”

Dudaklarından bir kahkaha fışkırır. “Yavaş göz kırpmalar.” “Buna uyabilirim.”

Cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum, çıkarıp baktığımda Georgi'den gelen bir arama olduğunu görüyorum. “Bunu cevaplayayım.”

“Tabii.”

Geri çekilmeye çalıştığında, onu yerinde tutmak için kalçasını kavradım. “Kalkma.” Ekranı kaydırdım. “Selam kardeşim.”

“Ne oluyor lan? Sana beni araman için tam bir saat verdim. Saniyesine kadar.”

“Karımla vakit geçiriyorum.” “Kiminle evlendin sen?”

“Laurie.” Gözlerine bakıyorum. “Gördüğüm en güzel kadın.”

“Tanrım, bu çok şey ifade ediyor.”

“Onu kaçırmamak için acele etmem gerekti. Bu yüzden düşün bu kadar çabuk oldu.”

“Annen bu hafta sonu için davetiye gönderdi. Kızlarımla birlikte geleceğim.”

“Güzel. Bence Laurie ve Nina iyi anlaşacaklar.”

“Göreceğiz,” diyor. “Karının tadını çıkar.”

"Oh, kesinlikle tadını çıkaracağım." Georgi kıkırdayarak telefonu kapatırken, ben eğilip Laurie'nin dudaklarını ısıırıyorum.

Geri çekilemeden, parmakları gömleğimi kavrar ve vücudunu benimkine daha sert bir şekilde bastırır, ben de daveti kabul edip öpücüğü derinleştiririm.

Bu sefer onun için çok hızlı davrandığımdan endişelenmiyorum, çünkü kelebeğimin beni istediğinden eminim.

Bölüm 19

Laurie

Adriano'nun dudakları benimkilere çarptığı anda, içimdeki her şey kontrolden çıkar. Öpücük sert, tutkulu ve beni korkutması gereken bir şekilde inanılmaz derecede ezicidir, ama bunun yerine kendimi tamamen ona kaptırırım.

Vücudu benimkine sertçe bastırıyor, beni duvara çarpana kadar geriye itiyor ve bu, içimden bir karıncalanma hissi geçiriyor.

Adriano'nun iriliği, sıcaklığı ve kaba gücü beni tamamen yutuyor, kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken karnım kasılıyor ve midemde kelebekler çılgınca uçuşuyor.

Etrafımızdaki her şey yok oluyor, geriye sadece Adriano ve beni öpüşündeki o açlık kalıyor.

Daha önce hiçbir erkeğe karşı bu kadar güçlü bir arzu hissetmemiştim, bana vermeye hazır olduğu her şeye ve her şeye çaresizce açım.

Tanrım, sanki ruhumu ateşe veriyor ve varlığından haberdar olmadığım yanlarımı uyandırıyor, sanki sadece o onlara ulaşma yeteneğine sahipmiş gibi.

Kalçalarımı kavradıktan sonra ellerini yukarı doğru kaydırarak göğüslerimin altını avuçladı.

Oh, evet.

Kollarımı boynuna doladım, ona o kadar kapılmış durumdayım ki hiçbir tehlike sinyali duymuyorum ve göğüslerimi sertçe okşadığında, başparmaklarıyla zaten sertleşmiş meme uçlarımı okşadığında, yoğun bir karıncalanma hissi adeta içimden geçiyor.

Böylesine her şeyi yutan bir tutkuyla dokunulmanın verdiği hazdan titriyorum.

Adriano'nun ağzına inleyince, elleri kot pantolonuma uzanıyor ve fermuarı aşağı çekmeden önce düğmeyi açıyor. Her şey üç saniyeden az bir sürede oluyor. Elini külotumun içine sokmak için acele ederken kumaş aşağı itiliyor ve ben parmak uçlarımda yükselirken,

sanki ben onun şimdiye kadar tattığı en güzel şeymişim gibi ağzımı ısırmaya ve yalamaya başlıyor.

Parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirirken inliyor ve öpüşmeyi kesiyor, sesi inanılmaz derecede derin bir tonda, "Tanrım, sırılsıklamsın," diyor. Klitorisimi okşuyor ve sırılsıklam girişime dalıyor. "Her damla benim için olsa iyi olur."

Tamamen onun büyüüne kapılmış bir şekilde başımı sallıyorum ve başımı duvara yaslıyorum, kollarım hâlâ boynuna dolanmış durumda.

Parmağını içime sonuna kadar sokup iç duvarlarımı okşarken, ağzı yine benimkini ele geçiriyor. Ne yaptığımı fark etmeden bacağıma kaldırıp onun bacağının arkasına doluyorum, kendimi daha da açmak için.

"Brava ragazza."

Parmağını sıkıca kavradım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, her nefesimde kokusu içimi dolduruyordu.

Tanrım. Bu adam benim sonum olacak. Nasıl gerçek olabilir ki?

O klitorisimi okşayıp parmağını içime sokmaya başladığında, onun sert nefeslerini duyuyorum, benimkiler ise düzensizleşiyor.

"Lanet olsun, *benim küçük kelebeğim*. Sana dokunabildiğim için bile kendimden geçiyorum." Sesi şehvetle doluydu, bu da ona karşı daha da çaresiz hissetmeme neden oldu. "Ne kadar da ipeksi ve ıslaksın. Beni ne kadar istediğini kokusundan alabiliyorum."

Tanrım, tanrım.

İçimde hiç olmadığı kadar hızlı bir orgazm oluşuyor ve tüm çekingenliğimi kaybederek kalçalarımı sallıyorum, kendimi onun parmaklarına ve avucuna sürtüyorum, lanet bir sürtük gibi inliyorum.

"Tanrım, evet," diye karanlık bir sesle homurdanıyor. "Bana parmaklanmayı nasıl sevdiğini göster."

"Lanet olsun." Giderek yaklaşırken, daha hızlı hareket ediyorum ve Adriano'nun ritmi tam da ihtiyacım olan şeyle uyumlu. "Evet. Oh, Tanrım. Evet."

Beni boynumdan kavırıyor ve yüzümü boynundan çekiyor, sonra sıkı çizgilerle bana bakıyor, bir avcı gibi görünüyor, bu da beni elinin üzerinde patlatıyor.

"Bellissima," diye inliyor, sesi saf bir sahiplenme duygusu taşıyor.

Görünüşe göre bana karşı tepkimden zevk alıyor, dudaklarımdan çıkan her titrek nefesi ve vücudumun sarsılmasını tadını çıkarıyor.

Duvara yaslanıp nefesimi toparlamaya çalışırken avucumu alnıma bastırıyorum. Elini külotumdan çektiğinde ancak o zaman bacağımı indirmeyi düşünüyorum.

Sonra Adriano orta parmağını ağızına alıyor ve gözlerim dudakları ile elinin arkasındaki siyah mürekkep arasında gidip geliyor.

Evet, diz çökmek üzereyim çünkü bu çok seksi ve bacaklarım uyuşmuş durumda.

Az önce dünyamı en iyi şekilde sallayan adam, parmaklarındaki her damla tahrikimi yalıyor, sonra külotumu düzeltip kot pantolonumu ayarlıyor, fermuarı çekip düğmeyi ilikliyor.

Adriano bir adım geri çekilir ve vahşi, aç bir bakışla her santimimi süzerken, “Tadın muhteşem” der. Yavaşça başını sallar. “Senin orgazmını izlemek en sevdiğim şey oldu.”

Sonra sertleşmiş penisini düzeltir, kargo pantolonunun altından kalın hatları belirginleşir ve onun kendine dokunmasını görmek bende tarif edilemez bir etki yaratır.

Adriano, bu işe tamamen kendini adadığını açıkça belli etti.

Evet, bu hala çok yeni, ama biliyor musun? Siktir et. En kötü ne olabilir ki?

Adriano

Laurie'nin kendini bırakıp tüm ihtiyatını bir kenara attığı anı görüyorum ve ona gülümsediğimde, dizlerinin üzerine çöküp kemerimi çözmeye başlıyor.

Elimi saçlarının üzerinden geçirip onu övüyorum. “Ne kadar da iyi kız.”

Fermuarı indirip

boxerıma ulaşmak için kumaşı kenara çekiyor. Hareketsiz duruyorum, adeta bir fantezinin gerçeğe dönüşmesinden başka bir şey olmayan bu anın her saniyesini yutarcasına yaşıyorum.

Karım sikime ilk kez dokunduğu anda bacaklarım biraz güçsüzleşir ve vücudum titrer, sonra elini sikimin çevresine dolayarak beni boxerımdan kurtarır.

"Siktir," diye inliyorum ve sikime bakarken gözlerinin belirsizlikle nasıl büyüdüğünü görünce, karanlık bir şekilde kıkırdıyorum, "Eğer şimdi durursan, seni soyup çıplak bırakıp, prezervatifsiz sikeceğim."

"Hayır, sadece büyüklüğünden biraz korkmuşum." Beni tabandan ucuna kadar okşadıktan sonra başparmağını ön sıvının üzerinde gezdirdi. "Yatağın yanındaki çekmecedeki prezervatiflerin boyutundan kalın olduğunu tahmin etmiştim, ama bu kadar uzun olacağını beklemiyordum."

Yine kıkırdamam, ama o beni ıslak ve sıcak ağzına aldığı anda bu kıkırdama iniltiye dönüşüyor. Anlık bir zevk dalgası vücudumu sararken, ayakta kalabilmek için diğer elimi duvara dayıyorum.

"Siktir. Tanrım." Bir avuç dolusu saçını kavradım. "Kıkırdama."

Sikim ağzındayken, Laurie'nin gözleri yüzüme doğru fırlar ve ben tüm kontrolümü kaybederim. Kalçalarım hareket eder ve kontrolsüzce itişirim, boğulma sesleri havayı doldurur ve gözlerinde yaşlar parlar.

O da kıcımlı kavrır ve beni sıkıca tutar, yanaklarını içe çeker ve ben resmen biterim.

Her damla kan sikimde toplanıyor, tüm beyin aktivitesi duruyor ve inanılmaz bir zevk omurgamdan aşağı akıyor. "Laurie," orgazmım gelirken adını lanet bir dua gibi inliyorum ve tam da bundan daha iyisi olamaz diye düşünürken, o yutuyor.

Her damlayı.

Karım, sanki susuzluktan ölüyormuş gibi boşalmamı yiyor ve ben sakinleşmeye başladığımda, beni tabandan ucuna kadar temizliyor.

Siktir et takıntıyı.

Laurie benim yaşam gücüm oluyor. Ruhumun kalp atışı.

Parmaklarımı saçlarından çekmek zorunda kalıyorum ve elini tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sonra sikimi saklayıp pantolonumun fermuarını çekiyorum.

Nefesim hâlâ çok ağır ve karıma baktığımda, gözlerinde hevesli bir ifadeyle beni izliyor.

Nasıl olur da iyi bir oral seks

?

Boynunun arkasını kavrayıp ona doğru eğiliyorum. "Sen benim Yüzünde bir gülümseme yayılıyor ve bana zevk vermiş olmaktan ne kadar mutlu olduğunu görünce, onu kucaklıyorum ve yüzünün yanlarına ve başına öpücükler yağdır

Yüzünde bir gülümseme yayılıyor ve bana zevk verdiği için ne kadar mutlu olduğunu görünce, onu kucaklıyorum ve yüzünün yanını ve başını öpücüklerle kaplıyorum.

"Bugün için ve seni zorladığım bu evliliği en iyi hale getirmek için bu kadar çaba gösterdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ah, doğru." Alnını omzuma dayıyor. "Bütün bunları biraz unutmuşum." Biraz geri çekilip, uzun bir süre bana bakıyor. "Beni nerede olduğumu ve olan biten her şeyi unutmamı sağlayan tuhaf bir yeteneğin var."

Ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Süper güçlerimden biri."

Laurie yine sanki bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bana bakıyor. "Muhtemelen bir ara bundan pişman olacağım, ama neyse. Hadi yapalım şunu, Adriano."

Yüzümde zafer dolu bir gülümseme yayılır ve onu kendime doğru çekerken, nefesim şişmiş dudaklarını ısıtır ve "Hazır ol, Laurie. Seni müthiş bir yolculuk bekliyor." derim.

O cevap veremeden, ağzını ele geçirip onu sahipleniyorum.

Bir kez daha, her şey kaybolur ve geriye sadece biz kalırız. Tam ellerim açgözlülükle kalçalarını, yanlarını ve göğüslerini okşamaya başlarken, Küçük Ricky seslenir: "Neredesin?"

İsteksizce karımın ağzını bırakıp, "Oturma odasında bekle," diye bağıriyorum.

"Anladım," diye cevaplar.

Laurie şişmiş dudaklarını yalarken, gözlerindeki tam anlamıyla tatmin olmuş ifadeyi içime çekiyorum.

Aşağıya bakıp, giysilerimi düzeltmeden önce onun örtülü olduğundan emin oluyorum, sonra elini tutup mutfaktan çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimizde, Laurie parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıca sarar.

Küçük Ricky, Pierre'e ve ona her zaman eşlik eden iki muhafızına işaret eder. "Kalmamı ister misin?"

"Hayır, bir grup adam hazırla. Bir saat kadar sonra dışarı çıkıp ortalığı birbirine katacağız."

Küçük Ricky sırtıyor, çünkü her zaman aksiyona hazırdır.

Pierre, Laurie'ye parlak bir gülümsemeye yaklaşır, diğer elini tutar ve elinin arkasına bir öpücük kondurur. "Bayan Rizzo.

Bu koca ahmağın kalbini çelen kadınla tanışmak büyük bir onur." Bir adım geri çekilir ve onu baştan aşağı süzer. "Ama kızım, o kıyafet yakılmalı!"

Pierre, Laurie'nin giydiğı kot pantolon ve gömleğe kişisel olarak alınmış gibi görünür, sonra yanağına hafifçe vurur. "Merak etme, çarpık moda anlayışını düzelteceğim ve seni kısa sürede hak ettiğın kraliçe gibi göstereceğim."

Laurie bir an Pierre'e bakıyor, ağzını açıp kapatıyor, sonra nihayet söylemeyi başarıyor. "Tamam mı?"

Elini tutup beni ondan uzaklaştırarak, onu giysilerin sıralandığı yere götürüyor. Stilistimize her zaman eşlik eden iki korumaya bir göz atıyorum, çünkü Laurie'ye gösterilecek her şey milyonlar değerinde.

Geriye yaslanıp kanepenin sırtlığına oturuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, karımı izlemenin keyfini çıkarabilmek için rahat bir pozisyon alıyorum.

Pierre, askıları birbiri ardına raylar üzerinde kaydırırken, Laurie tamamen şaşkın görünüyor.

"Pierre," diye bağıriyorum, bu ses üzerine başını bana doğru çeviriyor. "Yavaşla. Karımı bunaltıyorsun."

"Oh, lanet olsun." Laurie'ye bakıyor, sonra dudaklarını büküyor.

"Üzgünüm, bebeğim.

Derin bir nefes alalım ve baştan başlayalım."

Laurie kıkırdar, sonra Pierre ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Şu anda ne oluyor?"

"Ah, ne aptalım." Pierre gözlerini devirdi. "Ben Rizzo ailesinin kişisel alışveriş danışmanı ve stilistiyim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sadece son moda trendlerine göz atmak isterseniz, beni arayın, hemen gelirim. Yirmi dört saat hizmetinizdeyim. Buna özel bir etkinliğe hazırlanmanıza yardım etmek ve gardırop felaketleriyle başa çıkmak da dahil. Saç ve makyaj işlerini ise kocam yapıyor."

"Vay canına," diye fısıldar Laurie, ve hâlâ garip görünmeye devam edip ağzının içini çiğnemeye başladığında, kanepeden kalkıp yanına yürürüm.

Onu korumak için kolumu omzuna doladım ve ona hızlıca sarıldım. O bana bakarken, "Kısacası, ne istersen seç. Gardırobunu baştan aşağı yenileyeceğiz," dedim.

“Aman Tanrım!” Elleri ağzını kapatmak için havaya uçar. “Ciddi misin?”

"Ben her zaman ciddiğim." Ellerini yüzünden çekip ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "Şimdi rahatla, *mia piccola farfalla*. Her saniyenin tadını çıkarmanı istiyorum."

Kalkıp kulağıma eğilir ve fısıldar, “Bir dakika izin verir misin?”

"Tabii ki." Pierre'e bakıyorum. "Mücevherleri hazırla. Bir saat sonra gitmem gereken bir yer var ve önce bunu halletmek istiyorum."

O başını sallayıp zırhlı mücevher seyahat çantalarının olduğu yere koşarken, ben Laurie’yi mutfağa geri götürdüm. Yalnız kaldığımız anda, kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı.

Ben de ona sarılıp saçlarına öpücükler konduruyorum. “İyi misin?”

"Her şey çok hızlı geliyor. Ben... Ben biraz zaman geçmesini isterdim... bilirsin. Bir anda orgazmdan alışverişe geçmek..." Bana daha sıkı sarılır, yüzünü boynuma bastırır.

"Her şeyin arka arkaya olmasını planlamamıştım. Üzgünüm, *mia piccola farfalla*."

“Oh hayır,” gözlerime hızla bakar, “şikayet etmiyorum. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim. Sadece hayatımın en iyi orgazmını yaşadığım gerçeğini, öpücükleri ve oral seksi sindirmek istiyorum. Anlıyor musun?” Kollarını çeker ve omuzları çöker. “Her şeyi mahvediyorum.”

“Hey.” Çenesini tutuyorum ve başımı sallıyorum. “Anlıyorum.” Alnına bir öpücük kondurup onu göğsüme çekiyorum. “Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman al.”

Laurie kollarını aramıza dolayarak başını çenemin altına soktuğunda, içimi saran güçlü duygu yüzünden sanki ayaklarımın altındaki yer titriyor gibi hissettim.

Ölümcül bir aşk tüm varlığımı ele geçirirken, kollarım karımı saran çelik kelepçelere dönüşüyor.

Küçük kelebeğimin üzerimdeki gücü beni dehşete düşürmesi gerekirken, aksine ona bağlılığımı yemin etmemi sağlıyor.

O, benim için yaratılmış tek varlık. Benim ruh ikizim.

Gerçek aşkım.

Laurie yeterince zaman geçirdikten sonra uzaklaşmaya başladığında, onu göğsüme hapsedirim ve sesim, az önce bende uyandırdığı güçlü duygudan dolayı kısılır. "Hayır. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

İstediğimi vererek, tekrar bana sokulur ve kollarını belime dolayarak sarılır. Parmakları yavaşça sırtımda yukarı aşağı gezmeye başlar ve benden memnuniyet dolu bir iç çekiş koparır.

Duygularımı tekrar kontrol altına aldığımı hissettiğimde onu serbest bırakıyorum. Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve aramızda oluşan yoğun bağ, aramızdaki havada titreşiyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

O başını sallar ve derin bir nefes alır, sonra oturma odasına geri döneriz.

"Teşekkürler, Pierre," der, dostça bir gülümsemeyle, kalbimin şu anda kaldırılabileceğinden daha da güzelleşir.

"Bu şovu başlatmaya hazır mıyız?" Pierre heyecanla ellerini ovuşturur, sonra bana bakar. Ben başımı sallayınca, vitrini işaret eder.

Laurie, "Vay canına," diye haykırır.

"Senin için mükemmel nişan yüzüğünü seçelim," derim, seçkiye bakarken. Anında gözüm bir tanesine takılır ve onu elime alırım.

Bu, Laurie'nin kızarmasını hatırlatıyor bana.

"Yüzükte 20,14 karatlık yastık kesim bir merkez taşı, montürü çevreleyen 4,3 karatlık canlı pembe elmaslar bulunuyor ve platin bandı İtalya'da el işçiliği ile yapılmış," diye bilgi veriyor Pierre.

Laurie'nin sol elini tutup yüzüğü parmağına takıyorum. Şanslıyım ki, yüzük parmağına çok gevşek durmuyor.

"Her zamanki gibi muhteşem bir zevkiniz var, Bay

Rizzo." "Beğendin mi?" diye soruyorum Laurie'ye.

O, boğuk bir ses çıkarır ve gözlerimi yüzüne çevirdiğimde, onun şoktan aklını kaçırmış olduğunu görürüm. "Tabii ki beğendim." Elmasa bakıp, sonra yutkunur, "Çok büyük. Kaybedeceğim. Kazara çizmeden önce çıkar şunu."

"Hayır." Çenesini kavrayıp, aralık dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Karım için sadece en iyisi."

"Adriano," diye fısıldadı. "Bu ne kadar?"

Omuz silkerim, sonra Pierre'e bakarım. O gülümser ve cevaplar: "Dört buçuk."

"Tanrım!" Laurie'nin sol eli, sanki hareket etmeye korkuyormuş gibi donmuş kalır.

Parmaklarını tutuyorum ve başparmağımla elmasın üzerinde gezdiriyorum. "Beyninin kısa devre yaptığını neredeyse görebiliyorum, ama daha atlatman gereken çok şey var."

Laurie başını sallamaya başlar ve derin nefesler alır.

Gözlerini gözlerime dikerek ekliyorum, "Artık bir şeyin fiyatını sorma ve onu bozacağından endişelenme. Sadece bunun tadını çıkar."

Karım yüzüğe tekrar bakar, sonra diğer erkekleri umursamadan boynuma sarılır ve beni deli gibi öper.

Bölüm 20

Adriano

Laurie'nin kıyafet seçimini yapmasına yardım etmesi için annemden gelmesini istemek zorunda kaldım, böylece bir saat kadar dışarı çıkabilecektim.

Laurie bana o lanet ailenin ona yaptıklarından bahsettiğinden beri, planımı hayata geçirebilmek için sabırsızlıkla bir fırsat kolluyordum.

İlk olarak, onları dehşete düşürmek. İkincisi, iflas ettirmek. Üçüncüsü, birbirlerini parçalamalarını izlemek. Dördüncüsü, hepsini tek tek öldürmek.

Little Ricky bizi Mitchell's Construction'a götürürken Rosie'yi aradım.

"Naber, Bay Huysuz?" O da kıkırdadı. "Yoksa o güzel karın huysuzluğunu mu iyileştirdi?"

Somurtarak mırıldanıyorum, "Her şey hazır mı?"

"Evet. Ne zaman dersen, banka hesaplarını kurduğum paravan şirketlere aktarırım. Ondan sonra Augusto senin için parayı aklayabilir."

"Güzel." Little Ricky kulübün önünden geçip inşaat şirketinin ofisinin önünde durmadan önce kulübün girişine bir göz atıyorum. "İçeri girip dinleme cihazlarını yerleştireceğiz."

"İşiniz bittiğinde haber verin, ben de dinleme cihazlarını etkinleştireyim, böylece siz ayrıldıktan sonra neler olduğunu dinleyebiliriz. Ayrıca telefonunuza da göz atın. Polis gönderilirse sizi ararım."

"Teşekkürler." Kapıyı iterek açtım ve SUV'den inerken, "Hadi yapalım şunu," diye homurdandım.

Özel dikilmiş takım elbiselerimden birini giymiş olarak kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldığımda kapının açılması hiç de sürpriz olmadı.

Ofise girerken adamlarım arkamdan içeri akın ederler ve onlar binaya yayılıp masaları devirip, bilgisayarları kablolarından koparıp, beyzbol sopalarıyla cam duvarları parçalarken, ben doğrudan Heather Mitchell'e yönelirim. Ofisinin cam duvarının arkasından, dehşete kapılmış bakışları benimkilere kilitlenir ve bizim

, histerik bir şekilde çığlık atarak masasının altına düşüyor.

O pislighin aldattighi en iyi arkadaşı olduğunu düşündüğüm diğerkadın, Amanda, başka bir masanın yanında dehşet içinde donakalır. Ona bir bakış atıp Köşk Ricky'ye, "Onu getir," diye emrederim.

O arkadaşı yakalarken, ben ofise giriyorum ve eğilip Heather'ın kolunu yakaladığımda, o lanet olası kafasını koparırcasına çığlık atıyor, elinde tuttuğutelefon elinden düşüyor.

Dokuz, bir, bir yerine sadece altı, iki,  tuşlarına basabildiğini fark ettim.

Kurtulmaya çalışırken, onu kolayca ayağakaldırıyorum. Onu duvara itip ön kolumu boğazına bastırdığımda, nefes alışıkestik kesik kesik oluyor ve gözyaşları maskarasını yüzünden aşığıya akıtıyor.

"Kadınımı hırsız gibi gösterip, sokaklarda kalacağını bilerek onu kovduğunda hoşuna gitti mi?" diye homurdandım.

Heather şiddetle titriyor, gözleri korkuyla doluyor. "N-ne?"

"Sen, Amanda ve Austin, Laurie'nin onu ve kardeş dediğino pislighi yakalayacağını planlarken gülüyor muydunuz?" Bunun Laurie yüzünden olduğunu fark edince gözleri büyür, sonra ben tıslarım, "Umarım buna değmiştir, karımı köşk düşürmek ve zorbalık yapmak, nk seni mahvedeceğim. Telefonun her çaldığında, arabanın arkasında farlar gördüğünde, gece yarısı kapının dışında ayak sesleri duyduğnda, benim olup olmadığımı merak edeceksin. Geceleri yatakta uzandığında, bu gece kafana bir kurşun sıkmaya geleceğim mi diye endişelenmeni istiyorum. Artık korkuya dayanamayıp kaçtığında, hemen arkanda olacağım, seni öldürene kadar peşinde olacağım."

Kendini ıslatırken kokusunu alabiliyorum ve daha fazlasını kaldıramayacak kadar zayıf olduğunu bildiğim için onu bırakıyorum ve duvarın aşığısına kayarak ayaklarımın dibinde korkuyla kıvrılmasını izliyorum.

Arkamı döndüğümde, adamlarımın bilgisayarları ve camları parçalama sesleri havayı dolduruyor.

Amanda korkuyla sıçrar, ben onun önünde durduğmda dehşete kapılmış bakışları bana kilitlenir. İğrenerek onu baştan aşığı süzerim. "Aynı şey senin için de geçerli. Umarım o pislighin sikini sürmek hayatına değmiştir."

Adamlarıma oradan çıkmaları için elimi havaya kaldırırken, o yüksek sesle hıçkırmaya başlar, nefes alışları sadece hırıltılardan ibarettir.

Kapıya doğru ilerlerken Rosie'ye kısa bir mesaj gönderiyorum, adamlarımdan bazıları önümde giderek yolun açık olduğundan emin oluyorlar.

"Her şey yolunda patron," diye seslenir Tony.

Adriano: Çıkıyoruz.

Rosie: Acil durum çağrılarını engelleyeceğim. Kimse olaydan şikayetçi olmadı. Tehlike geçti.

Kaldırıma çıkıp, SUV'ye doğru ilerleyip binmeden önce yolu baştan sona gözden geçiriyorum.

Küçük Ricky aceleyle arabaya biniyor, sonra "Sırada inşaat sahası var," diyor.

Mülkümdeki tüm güvenlik kameralarını gösteren uygulamaya giriş yapıp oturma odasının görüntüsünü buluyorum. Nefes kesici güzellikteki karım, vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran ipek bir elbiseyle daireler çizip gösteriş yaparken annemin gülümsediğini görünce ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Ama sonra elbisenin eteği giydiği topuklu ayakkabının kayışına takılıyor ve kumaşı kurtarmak için eğildiğinde ön tarafını görüyorum.

Annemin numarasını çevirip cevap vermesini bekledim.

"Merhaba, *beddu mio*. Endişelenmeyi bırak. Her şey yolunda."

"Biliyorum. Seni izliyordum. Laurie ile hızlıca konuşmama izin ver."

Bir saniye sonra karım "Merhaba" der.

"O elbiseyle nefes kesici görünüyorsun, ama eğildiğinde önünü gördüm, yani bu kesinlikle olmaz. Aldığın her ne olursa olsun benim olanı örtmesini sağla, yoksa göğüslerine bakıp duran zavallı bir pisliği öldürürüm."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Tamam. Dekoltesi açık bluzlar ya da elbiseler giymeyeceğim. Anladım." Sonra fısıldadı, "Elbisenin içini gördün mü? Yani, her şeyi?"

"Sadece dekolten, bu gece yüzümü oraya gömmek niyetindeyim."

"Tanrım, ben tam burada duruyorum," diye şikayet eder Little Ricky. "Mesajlaşmaya geç de o saçmalıkları duymak zorunda kalmayayım."

Laurie onu duymuş olmalı ki kıkırdıyor. "Neyse, gitmem gerek."

"Laurie," diye sesleniyorum, o telefonu kapatmadan.

"Evet?"

Ona aşk ilanı etmek için, özellikle de telefonla, henüz çok erken olduğunu düşünerek, "Sen benim için her şeydin," diye mırıldanıyorum.

Telefonu kapatıp güvenlik kameralarını izlemeye dönmeden önce birkaç saniye nefes alıp verişini dinledim.

Laurie'yi mutfakta, annemin telefonunu göğsüne bastırmış halde buldum ve çenesinin titremesini izledim.

Gözlerini kaldırıp, gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırparken, "Ağlama. Ağlama. Ağlama," diye fısıldıyor. Elini alnına götürüp, kendi kendine fısıldamaya devam ediyor: "Dün o adamla evlendin. Ona aşık olmak için henüz çok erken." Dudakları, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli gülümsemeye dönüşüyor. "Kahretsin, çok geç."

"Tebrikler," diyor Küçük Ricky gülererek. "Ve siteye yaklaşıyoruz."

Parmak uçlarıma bir öpücük kondurup Laurie'nin üzerine dokunduktan sonra ekranı kilitleyip telefonu cebime koyuyorum.

Little Ricky, ofis parkı için temeli atılan bir mülkün yanında SUV'yi durdurduğunda, kapımı açmasını bekliyorum.

Ben arabadan inerken, adamlarım araçlarında kalır; onlar sadece güç gösterisi için buradadır.

Beni merakla izleyen bir grup erkeğe doğru yürürken, Austin Doyle ile bir saniye göz göze geliyorum, sonra da kayınbiraderine bakıyorum.

Jason Mitchell kim olduğumu biliyor olmalı çünkü yüzünde korku belirliyor. Gruptan ayrılıyor.

"Birkaç dakika önce ofisinize uğradım," derim, onu durumdan haberdar etmek için.

"Kahretsin, Bay Rizzo. Karım az önce arayıp haber verdi.

"Bu, Heather ve Amanda'ya saldıran pislik mi?" diye sorar Austin agresif bir şekilde.

Jason başını kayınbiraderine çevirir ve onu geriye iterek, "Kapa çeneni!" diye bağırır.

Jason dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, "Nedenini söyledi mi?" diye soruyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Hafta başında istifa eden Bayan Barnes ile ilgili bir sorun olduğunu söyledi. Ağlamasından pek bir şey anlayamadım."

Yılların tecrübesiyle, Laurie'ye gerçekte ne olduğunu hiç bilmediğini anlayabiliyorum.

Öfke sesimi karartırken, "Karın ve kayınbiraderin, sapkın eğlenceleri uğruna Laurie'nin hayatını mahvettiler," diye homurdanırım.

Jason'ın yüzünde şaşkınlık belirirken, Austin alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım. Laurie işe yaramazdı. Mesele şuydu ki..."

"Austin!" diye bağırır Jason, o pisliğin sözünü keser.

Arkamdan uzanıp silahımı tutuyorum. "Hayır, ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Bırak da bitirsin."

"Lütfen, Bay Rizzo," diye yalvarır Jason. "O sadece kim olduğunuzu bilmeyen bir öfkeli adam."

"Siktir et onu," der Austin, bana elini sallayarak, sonra Jason'ın kolunu tutar ve ona, "Bak dostum, Laurie ne saçmalarsa saçmalasın, hepsi yalan. Kaçmadan önce o binleri senden çaldı."

Jason, Austin'in yüzüne bir tokat atar. "Kapa çeneni dedim!" Bana işaret eder. "Bu Adriano Rizzo. Lanet olası Cosa Nostra." Öfkesini dizginler ve parmağını kaldırır. "Tek kelime daha etme. Seni burada öldürür, aptal."

Austin'in yüzü soldu ve başını salladı. "Hayır."

"Evet!" diye bağırır Jason. "Şimdi biraz saygı göster." Dikkatini tekrar bana çevirir. "Ne yaptılar?"

Austin'in gözlerine bakıyorum ve o bir adım geri atıyor. "Laurie'yi gecenin bir yarısı kapı dışarı ettin ve Heather'ın maaşını kesmek için onu hırsızlıkla suçlayacağını bilerek onu evsiz bıraktın."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanır Jason. "Bay Rizzo, annemin mezarı üzerine yemin ederim ki, hiçbir fikrim yoktu. Bana, işyerinden yirmi bin dolar çalıp kaçtığı söylendi."

"Hmm..." Jason ve Austin'e birer bakış attıktan sonra, yoğun bir şekilde çalışan diğer adamlara baktım. "Seni iflas ettirmeyi düşünüyordum."

“Kahretsin. Lütfen, Bay Rizzo,” diye yalvarır Jason. “Bu şirketi dedem kurdu. Heather’dan ayrılacağım ve onunla ve Austin’le ilişkilerimi keseceğim, ama bu şirket batarsa masum insanlar işlerini kaybedecek.”

Doğru.

Jason’ın gözlerine bakıp uzun bir süre ona dik dik baktım. “Ev senin adına kayıtlı. Karını evden at. Eğer ona ve Austin’e herhangi bir şekilde yardım ettiğini öğrenirsem, seni de öldürürüm.”

Jason, Austin’e bakarken yüzü sertleşir. “Siktir git. Kovuldun. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum.”

“Ne?” diye haykırır aptal. “Bana bunu yapamazsın!”

“Jason, işine dönebilirsin. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.”

Yüzünde yoğun bir rahatlama belirir. “Teşekkür ederim Bay Rizzo, ve ne kadar değerli varsa bilmem ama özür dilerim. Laurie geri dönmek isterse dönebilir.”

“Karımın çalışmasına gerek yok.” Şokun her iki adamı da vurduğunu izlerken, Jason benden uzaklaşmak için koşmaya başlar.

Austin bana yalvaran bir bakış atar, ama bunun samimi olmadığını görebiliyorum. “Ben de üzgünüm.”

Alaycı bir şekilde yaklaşıyorum, sonra başımı eğip ona uzun uzun ve sertçe bakıyorum.

“Dinle, Laurie sana bir sürü...”

Onu boğazından yakaladım ve parmaklarımı o kadar sert bastırdım ki, öğürmeye başladı. Onu kendime doğru çekip silahımı çıkardım ve namluyu kafasına dayadım, sonra hırlayarak, “O cümleyi bitirmeye cesaretin var mı?” dedim.

Boğazını sıktığım halde konuşmaya çalışırken yüzünde korku belirir. “Özür dilerim!”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş halde, “Kız kardeşine söylediğim gibi. Arkanda farlar gördüğünde ya da evinin dışında bir ses duyduğunda, benim olup olmadığımı merak edeceksin.” Sesim daha da alçaldı. “O kadar çok korkup aklını kaçırarak gibi hissettiğinde, karıma ne yaptığını hatırlamanı ve bir gün intikam için geleceğimi bilmeni istiyorum.” Başımı eğip namluyu şakağına daha sert bastırıyorum. “O zaman, ben gözlerinin arasına bir kurşun sıkarken sen ağlayıp yalvaracaksın.”

Austin altını ıslatacak gibi görünüyor ve silahı kafasından çekip uzaklaştırdığım anda korkudan irkiliyor,

nefes alış ı boğuk hırıltılardan ibaret. Bu pislik Laurie ile yatmış.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez tepki verip Glock'umun kabzasıyla suratına vuruyorum, ardından dizimi kaldırıp hayalarına indiriyorum.

Onu bıraktığımda, dizlerinin üzerine çöküyor, testislerini tutarken sönmüş bir balon gibi bir ses çıkarıyor.

Ona bakıyorum, bir nefes daha almasını istemiyorum ve parmaklarım Glock'umun kabzasını sıkıyor.

"Patron," Little Ricky dikkatimi çekmek için mırıldanır, çünkü bu piç kurusunun beynini patlatmama saniyeler kaldığını görebilir.

Başımı çevirip, ölümüne sadık dostuma bakıyorum. "Adamlara onu gezintiye çıkarsınlar."

"Bekle," Austin yerden kalkmaya çalışırken inliyor.

Little Ricky yüksek sesle ısıık çalar ve Tony bize doğru koşarak gelir. "Onu al ve biraz hırpalayın."

"Özür dilerim. Lütfen," der Austin, Tony Sam ve Benny'ye o pisl iğ i almaları için işaret verirken, yalvarmayı çabucak öğrenir.

Arkamı dönüp SUV'ye doğru yürürken, Glock'umu belime sıkıştırıp ceketimi onu örtecek şekilde düzel ttim.

Arka koltuğa oturup telefonumu çıkardım ve Rosie'yi aradım. "Naber, tatlım?"

Burnumdan bir ses çıkarırım. "Hayır."

"Evet, evet. Neye ihtiyacın var?"

"Jason Mitchell'in banka hesaplarını ve işlerini bırak, ama Heather, Amanda ve Austin'inkileri boşalt. Ayrıca, telefonlarına da gir. Birbirlerine ne dediklerini bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Jason'ı gözleml e. O üç pislikten birine yardım edecek bir şey yaparsa, hemen haberim olsun."

"Tamam." Sonra mırıldandı, "Ugh, Enzo yine burada."

Yemin ederim, Christiano'nun küçük kardeşi ve Rosie beni içkiye sürükleyecekler. Neden bir çift olmadıklarını Tanrı bilir.

Derin bir nefes alıp burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Siz ikiniz ne zaman birbirinizi sevmediğiniz gibi davranmayı bırakıp evleneceksiniz?"

"N... ne... yapam... y... a... m... a... z... m... i... m..."

Telefon görüşmesi biter ve Little Ricky arabaya binip motoru çalıştırırken başımı sallarım.

"Bugünlük bu kadar mı?" diye soruyor. "Evet, hadi eve gidelim."

Telefonum çalar, aşağıya bakınca Laurie'nin adını görür ve hızlıca kaydırırım. "Evet, *mia piccola farfalla*."

"Ben... ben..." O kekelediğinde içimdeki her şey buz gibi olur. "Özür dilerim." Bir hıçkırık patlar ve korku kalbimi sarar.

"Laurie, ne oldu?"

Little Ricky hızlanır, ama ona yol vermesini işaret ettiğimde gaza basar.

"Sana ihtiyacım var," diye zorlukla söylüyor. "Lütfen."

"Yakında eve gelirim." Sadece titrek nefeslerini duyabildiğimde, "Laurie? Konuş benimle," diyorum.

"Ö-özür dilerim," diye hıçkırıyor ve telefonu kapatıyor.

Hemen güvenlik kamerası görüntülerini açıyorum ve annemi oturma odasında Pierre ile konuşurken görüyorum. Ekranları kaydırıyorum ve sonunda Laurie'yi yatağın ayak ucunda yerde otururken buluyorum, yüzünü kolunun kıvrımına gömmüş, deli gibi ağlıyor.

Yoğun bir endişe dalgası daha kaplıyor beni, annemin numarasını çeviriyorum ve cevap verdiğinde, "Laurie'ye ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Annemin omzunun üzerinden birine baktığını görüyorum. "Bir mesaj aldı ve izin isteyip çıktı. Neden sordun?"

"Bana bir iyilik yap ve Pierre'i gönder. Eve geliyorum ve onunla baş başa kalmak istiyorum."

"Tamam. Ama önce ona bir bakayım." "Hayır. Onu rahatsız etme anne. Hemen oraya geliyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve ben sabırsızlıkla herkesin gitmesini izlemekle, Laurie'nin omuzlarının sarsılmasını izlemek arasında gidip geliyorum. O, telefonunda benim göremediğim bir şeyi okurken hıçkırıklarla titriyor.

Yemin ederim ki, eğer Heather Laurie'yi tehdit ettiyse, onu işkenceyle öldüreceğim ilk kadın olacak.

Bölüm 21

Laurie

İnanamıyorum.

Mesajı tekrar okurken, içimi parçalayan bu acıya dayanamıyorum.

"Laurie!" Adriano'nun sesini duyuyorum.

Yatağa tutunarak ayağa kalkıyorum, korkunç hıçkırıklar içimi parçalarken gözyaşlarım daha da hızlanıyor.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silmeye çalışıyorum ama durmak bilmiyorlar ve bir adım atamadan Adriano kapıyı güm diye açıyor.

Bana doğru koşarken yüzünde ölümcül bir ifade var.

Tam da o korkunç korku, dayanılmaz kalp ağrısıyla iç içe geçtiği anda, bedeni benimkine çarpar ve kolları beni sıkıca sararak sağlam göğsüne çekiyor.

Yüzündeki ifadenin endişe olduğunu ve ona ihtiyacım olduğunu söylediğimde koşarak geldiğini anladığım anda, boğazımdan kırık bir hıçkırık kopar ve aralıklı olarak ağlamaya başlarım.

Parmaklarım ceketine yapışırken, yüzümü çenesinin altındaki sıcak alana bastırıyorum.

Nefes alamıyorum, hıçkırıklar boğazımı tıkıyor.

Bütün vücudum titriyor, ağlamalar içimi parçalıyor, sanki kaburgalarım eziliyormuş gibi hissediyorum.

"Laurie," diye homurdanıyor Adriano. "Kimi öldürüyorum?"

Dayanılmaz bir acı dalgası daha vurduğunda ona daha sıkı sarılıyorum, ona olabildiğince yakın olmak için çaresizce.

"Şşş..." Sevgiyle mırıldanıyor, bir eliyle başımın arkasını tutarken, diğer eliyle belimi o kadar sıkı sarıyor ki neredeyse acıtıyor. "Ben buradayım, *amore mio*."

Yatağa oturduğunu ve beni kucağına aldığını zar zor fark ediyorum, sonra sanki beni kucakladığı en değerli şeymişim gibi beni sarmalıyor.

Tek odaklanabildiğim şey, kalbimin acısı ve ben parçalanırken onun beni bir arada tutması.

“Sorun yok, *mia piccola farfalla*. Hepsini dışarı çıkar.”

Konuşmaya çalışıyorum ama içimden bir hıçkırık daha geçiyor, bu yüzden ben sadece ona sarılıyorum, o da şimdiye kadar hissettiğim en şiddetli acıyı atlatmam için beni teselli ediyor.

Yavaş yavaş, şokun ve kalp ağrısının keskin acısı, göğsümü ağır ve karanlık hissettiren donuk, derin bir acıya dönüşüyor.

Adriano biraz geriye yaslanıyor, başını eğip yüzümü görebilmek için yanağımı avuçluyor. “Daha iyi misin?”

Gözlerine baktığımda ne kadar endişeli olduğunu gördüğümde, onu aradıktan sonra, bana ihtiyacı olduğu için aceleyle eve geldiği gerçeği içime işliyor.

Geldi.

Beni kucakladı.

Benim için endişeleniyor.

Adriano beni gerçekten önemsiyor.

Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe siliyor. “Ne oldu, *mia piccola farfalla*?”

Göğsümde keder kabarıyor, sesim boğuluyor ve “Elise öldü” diyorum. Yüzüm yine çöküyor. “O benim en iyi arkadaşımdı. Aralık ayında ziyarete gelecekti.” Yoğun şok tekrar vuruyor ve daha fazla konuşamadan, telefonumun Adriano'nun yanında durduğunu fark ediyorum. Telefonu alıp ekran kilidini açıyorum ve Elise'nin annesinin sosyal medyadan bana gönderdiği mesajı açıyorum.

“Anevrizma,” diye okur Adriano. “Üzgünüm, *amore mio*.” Telefonumu alır ve tekrar yerine koyar, sonra beni tekrar kucaklar. “Bunun ne kadar acı verici olduğunu ancak tahmin edebilirim, ama en azından çabuk olmuş gibi görünüyor.”

Bu sözler bana pek bir teselli olmuyor, tabii teselli oluyorsa. Salı gecesi onunla konuştuğumda hiçbir belirti yoktu. Sesi gayet iyiydi.

Bunun son konuşmamız olacağını bilseydim, onu ne kadar sevdiğimi söyledim.

“Elise beni gerçekten önemseyen tek kişiydi,” diye hıçkırarak, tekrar ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

“Hayır, tek kişi değilsin.” Yanaklarımı şefkatle avuçlayıp gözlerimin derinliklerine bakıyor. “Sen benim her şeyimsin dediğimde ciddiydim. Senin için elimden geleni yaparım, o yüzden şu anda neye ihtiyacın olduğunu söyle ki sana verebileyim.”

“Sadece sen,” diye boğuk bir sesle fısıldıyorum, yüzüne bakarken, bana hayatımın fırsatını sunan, beni kendisiyle evlenmeye zorlayan ve beni evine taşıyan bu adamın şu anda sahip olduğum tek şey olduğunu fark ediyorum.

Alnıma bir öpücük kondurur, sonra da dudaklarıma. “Elise’in cenazesine katılmak ister misin?”

“Gidemem. O Belçika’da yaşıyor... yaşıyordu.” Keder içimi kaplarken içimden bir hıçkırık kopar.

“Biliyorum. Bu yüzden soruyorum, uçuş için gerekli ayarlamaları yapabilmem için.”

Başımı sallıyorum, çenem titriyor. “Pasaportum yok.”

“Sorun değil.” Gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. “Geçimimi kaçakçılıkla sağlıyorum. Seni Belçika’ya sokup çıkarmak çok kolay olacak.”

Göğsümde ufak bir umut tohumunun filizlendiğini hissediyorum. “Lütfen. En azından ona veda edebilirim.”

“Tamam.” Adriano alnıma bir öpücük daha konduruyor. “Her şeyi bana bırak.”

“Teşekkür ederim.” Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken, kendime dikkatli olmamı ve kalbime sıkı sıkı sarılmamı söylemeye çalışıyorum, ama mecazi anlamda, o zaten Adriano’nun avucunda.

Adriano

Laurie’nin biraz rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacı olacağını düşünerek geç bir öğle yemeği için domates çorbası ve kızarmış peynir hazırladım.

Her şeyi mutfak adasına yerleştirdikten sonra, karımın yanına oturup elimi sırtına koyuyorum. “Ye, *mia piccola farfalla*. Kendini biraz daha iyi hissetmene yardımcı olur.”

Laurie yemeğe bakıyor, sonra bana savunmasız bir gülümseme atıyor. “Teşekkür ederim.” Bir lokma almasını izliyorum. “Lezzetli.” Bir an duruyor, sonra ekliyor: “Yemekleri sıfırdan yapabilmeni çok seviyorum. Bir ara ben de öğrenmek isterim.”

Başımı sallıyorum ve o yemeğe devam ederken dikkatimi çorbama ve kızarmış peynirime veriyorum.

Yemek yerken, gözlerimi Laurie’den ayıramıyorum. Lanet olasıca savunmasız görünüyor ve bu, ona karşı delice koruyucu hissetmeme neden oluyor

Eve geldiğimde, o kollarımda öyle ağladığında, kalbim neredeyse durdu.

"Keşke bu acıyı senin yerine ben taşıyabilsem de sen taşımak zorunda kalmasan," diyorum.

Laurie'nin kızarmış gözleri yüzümde dolaştı ve bana anlayamadığım bir bakış attı. Bana uzanarak parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar beni sıkıca kavradı.

Bu küçük hareket bana çok şey anlatıyor. Şu anda ayakta kalabilmek için bana ihtiyacı var.

Elise hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece grafik tasarımcı olduğunu, yirmi altı yaşında ve bekar olduğunu ve Laurie'nin onunla dört yıldır arkadaş olduğunu biliyordum.

Arkadaşlarımdan herhangi birini kaybetmek beni mahvederdi, bu yüzden Laurie'nin ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyorum.

"Buradayım, *mia piccola farfalla*," diye fısıldıyorum. "Bu konuda yalnız değilsin."

Bana uzun bir süre bakıyor ve bir damla gözyaşı düştüğünde, öne eğilip onu dudaklarımla yakalıyorum, sonra da dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Laurie'nin kolu birden yukarı fırlar ve ensemini kavrar, cennet mavisi gözleriyle gözlerimin derinliklerine bakar. "Teşekkür ederim, Adriano."

"Önemli değil."

İpeksi saçlarının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve bizi birbirimize yaklaştıran güçlü bağımızı hissederek, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattığında başının arkasını avuçlarımla sarıyorum.

Yavaşça dudaklarını ısıyorum, öpücüğüm şefkatli çünkü kelebeğimin buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Onu daha da yakınımda hissetmek istediğimden, kalçalarını kavrayıp tabureden kaldırarak tekrar kucağıma oturtuyorum. Onu bedenimle sarmaladığımda, kalbim biraz huzur buluyor.

Onu etrafına ördüğüm transa girdiğini hissediyorum ve elimi saçlarının üzerinden geçiriyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilim tembel vuruşlarla ağzının içini dolaşıyor.

Onun kederinin en şiddetli kısmı hafifleyene kadar onu burada tutmak istiyorum.

Yemin ederim, Laurie'yi gördüğümde beri zamanın hiçbir anlamı kalmadı. Günler. Haftalar. Aylar. Yıllar. Sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor. Sanki bir şekilde doğduğum günden beri oradaymış ve öldüğümde de yanımda olacakmış gibi.

Sonunda biraz geri çekilip nefeslerimiz birbirine karıştığında, gözlerinin açılmasını izliyorum. Bir an için sadece hayranlık dolu rüya gibi bir bakış var, ama sonra yavaşça keder geri sızıyor.

Alnındaki saçları geriye doğru itip fısıldıyorum, "Ye, *mia piccola farfalla*. Gücüne ihtiyacın var."

O tekrar oturur ve geç öğle yemeğimizi bitirirken, düşüncelerim bugün erken saatlerde korku salmış olduğum o pisliklere yönelir.

Laurie'ye Heather, Amanda ve Austin için planladıklarımı anlatmayı düşünüyordum, ama bu iş cenaze töreninden sonraya kalacak.

Yemeği bitirince, mutfak tezgahını temizler ve kirli kaseleri ve tabakları bulaşık makinesine yerleştiririm.

Kahretsin, anneme barbeküyü gelecek hafta sonuna ertelemesi gerektiğini söylemem lazım.

Telefonumu çıkarıp ona kısa bir mesaj atıyorum ve Laurie'nin bir arkadaşını kaybettiğini ve Belçika'ya gideceğimizi kısaca açıklıyorum.

Annemin mesajı okuduğunu izliyorum ve cevap vermediğinde, buraya geleceğini anlıyorum.

Laurie kalkıp kapıya doğru yürür. Benim göremediğim bir şey görür ve mutfaktan dışarı koşar.

Hemen peşinden koştum ve oturma odasına girdiğimde, kollarını giysilerle doldurmaya çalışıyordu.

"Bırak şunu." Yanına yaklaşıp elindeki yığını alıyorum.

Gözlerinde endişe beliriyor. "Ama... Her şeyi ortalıkta bırakamam ki."

"Evet, bırakabilirsin. Sonra hallederiz." Giysileri kanepenin arkasına asıyorum ve başka bir şey söyleyemeden annem, hemen arkasında Tiny ile birlikte odaya koşarak giriyor. O her zaman annemi bir gölge gibi takip eder.

Onun çenesini kaldırıyorum ve o da empatik bir bakışla karşılık veriyor.

“Ah, tatlım,” diye mırıldanır annem, doğrudan karıma doğru ilerler. “Kaybın için çok üzıldüm!”

Laurie annemin kucaklayıcı sarılmasının içine çekilir ve bir saniye sonra, sanki hayatı buna bağılmış gibi anneme sarılırken, yeni hıçkırıklar patlar.

“Biliyorum... biliyorum tatlım,” annem Laurie'nin sırtını okşarken teselli edici sözler söylemeye devam ediyor. “İstediğin kadar ağla. Ben buradayım.”

Annemi hiç bu kadar sevmemiştim. Laurie'yi bir gün hariç tüm hayatı boyunca tanıyor ve ona şimdiden kızıymış gibi davranıyor.

Annemin gözleri benimkilere değdiğinde, dudaklarımla “Seni seviyorum” diyorum.

Bana gülümsüyor, sonra Laurie'ye fısıldıyor: “Ben yanıdayım tatlım. Her şey yoluna girecek.”

Giysi yığınlarına göz gezdiriyorum ve Laurie'nin en azından bir süre idare edecek kadar giysisi olduğuna dair içimde bir parça memnuniyet hissediyorum. Belçika'dan döndükten sonra Pierre'i tekrar çağıracağım.

Hayatımdaki en önemli iki kadına bakarken, gözlerim Laurie'nin yüzük parmağına takılıyor.

Elmaslar ona çok yakışıyor.

Annem ve Laurie, birbirlerine sokulmuş ve sürekli dokunarak fısıldaşırken, ben Rosie'yi arıyorum.

“Hasar kontrol merkezi. Durum ne kadar kötü?”

“Biliyor musun?” diye soruyorum.

“Bu tamamen neyi kastettiğine bağlı. Austin şu anda acil serviste dikiş atılıyor ve çenesi tel ile sabitleniyor. Kadınlar Amanda'nın evinde saklanıyor. Hiçbiri banka hesaplarının boşaldığını fark etmedi. Ah, bir de o ayaklanma meselesiyle ilgili haber yok. Karşıt ailelerden hiçbiri telefonlarda ya da mesajlarda bir şey söylemiyor.”

“Bilgilendirme için teşekkürler, ama aramamın sebebi bu değil. Laurie'nin arkadaşı vefat etti. Belçika'ya gitmek için jeti hazırlatman ve Laurie'yi pasaportsuz olarak ülkeye sokup çıkarmak için her zamanki bağlantılara rüşvet vermen gerekiyor.”

“Hemen halledeceğim. Cenazenin ne zaman olacağını bana bildir, lütfen ona başsağlığı dileklerini ilet.”

“Öyle yapacağım. Teşekkürler, Rosie.”

“Ağabeyim için her şeyi yaparım.”

Rosie tek çocuktur, ama doğduğu günden beri ona küçük kız kardeşim gibi davrandım.

Telefonu kapattıktan sonra arkamı döndüm, ama Laurie ve annemden iz yoktu. Mutfağa doğru yürüdüm ve onları ocağın başında buldum; annem papatya çayı demliyordu.

Başını annemin omzuna dayamış, anne ve kız gibi görünüyorlar.

Tiny ada mutfağın yanında oturuyor ve ona doğru bir adım attığım anda biri omzuma dokunuyor. Dönüp babamı görünce onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

Ceviz rengi gözleriyle gözlerime bakıyor ve "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İyiyim." Boynumun arkasını ovuşturup içimden bir nefes veriyorum.

Babam bana uzun uzun ve dikkatle bakıyor, onu rahatlatmak için pazısını sıkıyorum. “Gerçekten iyiyim. Sadece Laurie için endişeleniyorum.”

Başını kanepelere doğru salladı ve yan yana oturduktan sonra, “Konuşacak pek vaktimiz olmadı,” dedi.

"Evet."

Her zamanki gibi derin bir konuşma yapmak üzereyken babam dizime hafifçe vurur. “Demek bu kadın senin için doğru kişi?”

Ses tonum kararlı, hiç şüphe yok. "Evet."

Yumuşak bir kahkaha atar. “İtiraf etmeliyim ki, onu bu kadar çabuk kapmış olmandan etkilendim. Keşke Remo da senden bir ders alsaydı.”

“Valentina’nın zamana ihtiyacı vardı,” diye kardeşimi savunuyorum. “Remo’ya kalsaydı, çoktan evlenmişlerdi.”

“Haklısın.” Bir an sessiz kalır, sonra şöyle der: “Bana gelinimden bahset. Onu bu kadar çılgına çeviren neydi?”

"Her şey." Kanepeye yaslanıp, rüzgarda yaprakları hışırdayan meşe ağacına bakıyorum. "Sanki ruhumun diğer yarısını nihayet bulmuşum gibi hissediyorum. Sanki o hep oradaymış gibi." Sesim yumuşuyor. "Güzelliği, gözleri, gülümsemesi ve gözyaşları..."

Derin bir nefes alıyorum. “O, sahip olmak zorunda olduğum bir sanat eseri, asla doyurulamayacak kadar derin bir arzu.”

Babam her kelimeyi anlar gibi başını salladı. “Anlıyorum. O anlık takıntı her şeyi ele geçirir ve kalbini sonsuza dek ele geçiren bir kadına karşı tüm kontrolünü yitirirsin.”

“Evet.”

Annem ve Laurie oturma odasına geri dönerler ve karım babamı gördüğünde şaşkınlıkla dudaklarını aralar.

“Merhaba Bay Rizzo,” diye selamlar, ses tonu saygıyla doludur.

“Angelo.” Ayağa kalkar ve Laurie’ye doğru yürüyüp ona yanlamasına sarılır; bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. “Arkadaşın için çok üzüldüm. Hayat en iyi zamanlarda bile acımasız olabilir.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve titrek bir nefes verdi.

Babam başını yana eğip gözlerine bakıyor ve ciddi bir ifadeyle şöyle diyor: “Artık bu ailenin bir parçasısın, Laurie. Zor zamanlarda birbirimize destek oluruz ve işler kötüye gittiğinde, film gecesi ve patlamış mısır vakti gelir.”

“Siz hangi filmi izleyeceğiniz konusunda tartışırken ben atıştırmalıkları hazırlayayım.” Ayağa kalkarım ve Laurie’nin yanından geçerken parmaklarımı onun parmaklarına değdiririm, sonra onu annemle babamın yanına bırakırım.

“Big Ricky nerede?” diye sorar Tiny. “O romantik piç, hangi filmi seçeceğimize karışmak isteyecektir.”

“Buradayım,” diye mırıldandığını duyuyorum Big Ricky’nin.

“Babam yemek var mı diye sordu?” diye sorar Little Ricky.

Kiler kapısını açarken gülümsüyorum ve cips, kraker ve mısır taneleri paketlerini çıkarmaya başlarken, Little Ricky yardım etmeye geliyor.

“Olanları duydum,” diye fısıldıyor. “Patron hanım nasıl?”

“O çok üzgün.” Her şeyi tezgahın üzerine bıraktık ve ben mısırları patlatırken, Küçük Ricky’ye seyahat planlarımızdan bahsettik ki bize eşlik edecek bir grup adam hazırlayabilsin.

Bölüm 22

Laurie

Duygularım çok karışık, bir yandan Elise'in yasını tutarken, diğer yandan etrafımdaki bu kadar desteğin varlığıyla kendimi son derece şanslı hissediyorum.

Bana bir anne tavuğu gibi şefkat gösteren Tori'den bana hızlıca sarılan Angelo'ya kadar, sanki beni evlat edinmeye karar vermiş gibiler, bu da kırık kalbime yatıştırıcı bir merhem oluyor.

"Hayır, *The Lake House*'u milyonlarca kez izledik," diye şikayet ediyor Tiny. "Bir değişiklik olsun diye aksiyonlu bir şey seç."

"Aksiyon mu, hadi oradan," diyor Big Ricky, Adriano'nun devasa televizyonundaki film seçkisini karıştırırken. "My Best Friend's Wedding'e ne dersiniz?"

"Ugh," diye inliyor Angelo. "Bizi o filmle işkence etme."

"Hadi ama," diye homurdanıyor Big Ricky. "Beni öldürüyorsunuz. The Notebook'a ne dersiniz?"

"Bunu bir daha koyarsan seni bu kase patlamış mısırla boğarım," diyor Adriano aniden ve başım onun yönüne doğru dönüyor.

Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış. Dövmeleri ve ön kolundan aşağı uzanan damarları görünce içimde kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Arkasını döndüğünde pantolonunun arkasına sıkıştırılmış silahı gördüğümde, dün olduğu gibi tepki vermiyorum.

O anda artık ondan korkmadığımı fark ettim.

O ve Küçük Ricky sehpayı atıştırmalıklarla donatırken, benim yüzümden burada bulunan herkese göz gezdiriyorum.

Tori yanımda oturuyor, Angelo ise onun solunda, parmağındaki güzel alyans ve nişan yüzüğünü başparmağıyla okşuyor.

Kendi elime bakıyorum, altın alyansın üzerinde mükemmel bir kıvrımla yazılmış A & L harflerini görüyorum, sonra da

devasa elması inceledim.

Diğer mücevherler. Pahalı ama kesinlikle çok güzel kıyafetler ve aksesuarlar.

Kucaklamalar ve öpücükler, ve bana gösterdiği tüm ilgi.

Daha önce paylaştığımız o ateşli an. Adriano'nun bana hissettirdiklerini, ereksiyonunun büyüklüğünü ya da boğazıma boşalırken ne kadar ateşli görüldüğünü sindirecek hiç vaktim olmadı.

Ama Adriano hayatımı alt üst ettiğinden beri olan her şeyin içinde en çok öne çıkan şey, bana ulaşmak için yatak odasının kapısından gürültüyle içeri dalmasıydı. Beni nasıl kucakladığı, Elise'i kaybetmenin şokuyla başa çıkabilmem için bana güvenli bir yer sağladığı.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. İnsanların beni teselli etmek için yanıma koşması.

"Çoğu insanın hayatı boktan."

Austin, ona ailem hakkında içimi döktüğümde böyle demişti.

"Evet, yine de o hesap tablosunu hazırlaman gerekiyor."

Ağır bir kavanoz ayak başparmağıma düştüğünde ve tırnağımın altında kan birikmeye başladığında Heather'ın cevabı buydu. Tanrım, sanki tırnağım yavaşça kopuyormuş gibi hissettim.

"Hayır, işten izin alamam."

Okuldan, şiddetli kusma nedeniyle annemi aradıklarında annemin verdiği cevap buydu.

"Bir iş çıktı. Başka bir zaman için plan yaparız."

Babam, beni defalarca kez hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Git kendini meşgul et."

"Şu anda sana ayıracak vaktim yok."

"Kendin hallet."

"Umurumda değil."

Adriano, koltuk kolu ile aramdaki boşluğa sıkışarak beni tuttu ve rahat bir pozisyon alırken beni yanına çekti.

Başını eğdi, endişeli bakışları benimkilerle buluştu, sonra kulağıma fısıldadı: "Bu kadar derin düşüncelere dalmışsın, ne düşünüyorsun?"

"Her şeyi... Geçmiş," diye cevap veriyorum, diğerleri duymasın diye alçak sesle. "Ailen bana çok iyi davranıyor."

"Çünkü artık sen de bizden birisin." Kollarını omuzlarıma daha sıkı doladı ve ben yanağımı göğsüne dayayıp elimi karın kaslarına koyduğumda, kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Kocam.

Çıkmayı düşündüğüm bir adam değil.

Erkek arkadaşım değil.

Kocam.

Angelo da Tori'yi kendisiyle evlenmeye zorlamıştı ve ikisi hâlâ birbirlerine çok aşık ve sadık görünüyorlar.

Başımı geriye eğiyorum ve Adriano'nun hala bana bakarken başparmağıyla pazımı okşadığını görüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve televizyonda bir film başlarken, kocama sıırılsıklam aşık oluyorum.

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor; bu öpücük vücudumda karıncalanmaya neden oluyor, sonra kalbimin etrafında toplanıyor ve onu şok ederek canlandırıyor, böylece kalbim sadece bu adam için atıyor.

Adriano'nun gözleri şefkatle doluyor, bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Tiny kahkahayı patlatıyor ve bu ses dikkatimi odanın geri kalanına çekiyor.

Kocamın göğsüne sokulurken, Sandra Bullock'un oynadığı *The Lost City*'yi izlediğimizi fark ettim.

Austin, kanepede uyurken arka planda ses olması için her zaman sevdiği bir belgesele geçmek için uzaktan kumandayı çalmadan önce sadece filmin başını izleyebildim.

Tori bir kase patlamış mısır alır ve bize uzatır. Adriano bir avuç alır, sonra bana, "Yardım et. Diğer kolum şu anda meşgul," der.

Bir tanesini alıp ona yedirirken dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

"Ne kadar sevimli," diyor Big Ricky, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bizi izlerken.

"Sen seçtiğin filmi izle," diye Angelo ona homurdanır.

"Ekşi ruh halini tatlandırmak için biraz şeker yesen nasıl olur?" diye karşılık verir Big Ricky.

"Susun. İzlemeye çalışıyoruz," der Tori onları susturmaya çalışır, ama işe yaramaz çünkü erkekler film boyunca tartışmaya devam ederler.

Ekranlarda jeneriği akarken, artık benim ailem olan bu grup insanın arasında kendimi evimde hissediyorum.

Son dört gündür, kendimi iyi hissetmekle gözlerimden yaşlar akıtmak arasında gidip geliyorum.

Little Ricky bizi Elise'in cenaze töreninin yapılacağı kiliseye götürürken, pencereden Elise'in doğup büyüdüğü yabancı manzaraya bakıyorum.

Tanrım, burası bambaşka bir dünya.

Eski dükkanların arasına sıkışmış, sokak kenarındaki masaları kalabalık olan küçük kafelerin önünden geçiyoruz. Sonra manzara, pencerelerinin altında çiçeklikler bulunan ve kaldırımlarda bisikletlerin sıralandığı dar tuğla binalara dönüşüyor.

Burası çok güzel.

Adriano saçlarıma bir öpücük konduruyor, sonra "Nasılsın?" diye soruyor.

Başımı çevirip ona bakarak, "İyiyim," diye cevap veriyorum.

Amerika'dan Belçika'ya olan uçuş lüks bir deneyimdi. Adriano bir ekip dolusu adam getirmiş ve bana Marco ile Paulie'nin korumalarım olduğu söylendi.

Dışarı çıktığımda yanımda olmalarına alışmam gerekecek. Küçük Ricky SUV'yi durdurur ve diğer tüm siyah araçların önümüze ve arkamıza park ettiğini fark ederim. Adamlar arabadan inerler, Küçük Ricky SUV'den inmeden önce etrafa bakınıyorlar.

O Adriano'nun kapısını açarken, Marco da benimkini açıyor. Aracın arkasına dolaştığımda, giydiğim yepyeni siyah elbisemi avuç içlerimle okşuyorum.

Adriano ceketinin düğmelerini ilikler, sonra bana elini uzatır ve ben elini tuttuğumda beni kiliseye götürür.

Koridordan ilerlerken, korumalarımızdan bazıları dağılıp yerlerini buluyor.

"Laurie!" Bir kadının seslendiğini duyuyorum ve sağa bakınca bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Ben Hilde, Elise'in annesi."

"Oh!" Kızının dokunulmaktan hoşlanmama eğilimini paylaşp paylaşmadığını düşünmeden, bir adım öne çıkıp ona hızlıca sarıldım. "Başın sağ olsun

. Elise harika bir insandı.”

Geri çekildiğimde, Hilde'nin yüzü buruşuyor ve buruşuk bir mendili burnuna bastırıyor. “Senden o kadar çok bahsetti ki, sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Seninle şahsen tanışmak çok güzel, keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Elise seni ziyaret etmeyi çok dört gözle bekliyordu.”

“Ben de.” Yine ona uzanıp kolunu yukarı aşağı okşuyorum.

Adriano'ya sert bir bakış attı, sonra sordu: “Bu erkek arkadaşın mı? Onunla ayrıldığınızı sanıyordum.”

“Oh hayır!” Elini sıkıyorum, umarım bu durum onu rahatsız etmemiştir. “Bu benim kocam. Adriano Rizzo.”

Hilde'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Elise evlendiğinden bahsetmemiştii.”

“Ona söyleme fırsatım olmadı.”

Bir adam Hilde'nin omzunu tutar ve kulağına bir şeyler fısıldar, sonra bana hızlıca gülümser. “Tören başlamak üzere. Kahve içerken daha fazla konuşuruz.”

Hilde adamın peşinden öne doğru ilerlerken, Adriano beni boş bir koltuğa yönlendirir. Oturduğunda, vücudu benimkine yaslanır.

“Kusura bakma,” diye fısıldıyorum.

O başını salladı. “Endişelenme, *mia piccola farfalla*.”

Tören başlarken Elise hakkında güzel sözler söyleniyor ve ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, Adriano cebinden küçük bir paket mendil çıkarıyor. Bir tane alıp bana uzatıyor, sonra kolunu omuzlarıma doluyor.

Benim için getirmeyi akıl ettiği mendillere bakıyorum.

Ne kadar basit bir hareket, ama Tanrım, inanılmaz derecede etkileyici.

Elise'nin ailesindeki erkekler tabutunu kaldırıp koridordan yukarı taşırken, ben mücadeleyi kaybedip cilalı ahşaba bakarken Adriano'ya sarılıyorum.

Herkes ayağa kalkıyor ve ben çoğu kişinin gitmesini bekledikten sonra ayağa kalkıp, güzel çiçek aranjmanlarının arasında duran Elise'nin büyük fotoğrafının bulunduğu ön tarafa yürüyorum.

Gözlerine bakıyorum ve her görüşüm bulanıklaştığında, ona bakmaya devam edebilmek için gözlerimi kırıyorum.

Hayatımın çok büyük bir parçasıydın, Elise. Tanrım, bu çok adaletsiz. Elimi kaldırıp parmaklarımı onun yanağına dokunduruyorum. En iyi arkadaşım olduğun ve beni bu kadar önemsendiğin için teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken titrek bir nefes veriyorum ve arkamı döndüğümde Adriano tam arkamda duruyor.

İleri adım atıp beni göğsüne çekiyor.

"Yakında mezarlığa doğru yola çıkacaklar," diye fısıldadı Küçük Ricky.

"Hâlâ gitmek istiyor musun?" diye soruyor Adriano.

Başımı sallıyorum ve kollarıma sarılıyorum, pahalı takım elbisesinin ceketine gözyaşlarımı döküyorum.

"Şşş..." Eli sırtımı yukarı aşağı okşadıktan sonra başımın arkasına yerleşti. "Ben buradayım, *amore mio*. İstediyin kadar zaman al."

Yüzümü çevirip yanağımı ona dayıyorum ve gözyaşlarım kuruyana kadar Elise'in fotoğrafına bakıyorum.

Adriano'dan uzaklaşıp koridordan aceleyle ilerliyorum, bir daha asla yüz yüze göremeyeceğim Elise'in gülümseyen yüzünden kaçıyorum.

Adriano

Laurie her geçen gün daha iyiye gidiyor gibi görünüyor.

Böyle bir kayıp yaşamış olmasından nefret ediyorum, ama lanet olsun, bana bu kadar sarılmasına bayılıyorum. Ne zaman yanına yaklaşısam, bana dokunmak zorunda hissediyor.

Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için işten beklediğimden biraz daha uzun süre izin aldım, bu iyi bir fikirdi çünkü birbirimizi çok iyi tanımaya başladık.

Saatimi takarken saate baktım ve barbekü için insanların yakında gelmesi gerektiğini fark ettim. Yalan söylemeyeceğim, Laurie'yi Remo, Georgi ve Augusto ile tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Aşağı indiğimde Laurie'yi kanepede oturmuş, meşe ağacına bakarken dizinin dakikada bir kilometre hızla titrediğini gördüm.

"Gergin olma," diyorum ona, üzerine eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Tekrar doğrulduğumda, arabaların garaj yoluna girdiğini gösteren motor sesleri duyuyorum.

Laurie yerinden sıçrar, gözleri benden ön kapıya kayar. Çenesini tutarak bana bakmasını sağlarım. "Endişelenmeyi bırak."

"Elimde değil," diye mırıldanır. "Ya benden hoşlanmazlarsa?"

"Beğenecekler."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Bunu bilemezsin."

Elini tutup onu malikanenin arkasına çekerim ve verandaya çıktığımızda Yuki'nin "Aman Tanrım, seni çok uzun zamandır görmemiştim" dediğini duyarım.

"Doğru, asırlar demek dün demek," diye kıkırdar Nina. "İstediğim saksıyı getirdin mi?"

"Kahretsin, unutmuşum. Yarın getiririm."

Laurie elimi daha sıkı tutar ve bana biraz daha yaklaşır, gözleri barbekü alanına doğru yürüyen iki kadına kilitlenmiştir.

Havuzun önünden geçerken Georgi'nin "Augusto, o burada!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Georgi çiçek tarhının üzerinden atlayıp bana doğru gelirken soluma bakıyorum. "Seni piç kurusu!" Sonra kucaklanıyorum.

Beni bıraktığında, Augusto bana kardeşçe bir kucaklama verip sırtıma iki kez vurdu. "Evlendiğin için tebrikler."

Laurie'nin elinde hafif bir titreme hissediyorum ve ona bakıyorum. Gerginliğinin onu ele geçirdiğini görünce, kolumu omzuna doluyorum. "Bu Laurie, karım." Sesim lanet olası bir gururla doludur. "Bunlar Georgi ve Augusto, en iyi arkadaşlarım."

"Memnun oldum," diyor Laurie.

Georgi ve Augusto cevap veremeden, Yuki ve Nina da yüzlerinde dostça gülümsemelerle onlara katılır.

Nina çok kötü şeyler yaşamıştı ve Georgi onu eve getirdiğinde onun hakkında şüphelerim vardı, ama o Georgi için iyi oldu ve son birkaç ayda ailenin bir parçası haline geldi ve kendine geldi.

Yuki o kadar uzun süredir aramızda ki, onsuz bir zamanı hatırlamak zor. İlk yanıt veren o olur ve elini Laurie'ye uzatır. "Ben Yuki. Bu adamla evliyim." Başparmağıyla Augusto'yu gösterir.

Nina da Laurie'nin elini sıkarak, "Ben Nina, Georgi'nin partneriyim," diyor.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," diye yanıtlıyor Laurie, eli hâlâ titriyor.

Kelebeğim, insanların ona bok gibi davranmasına o kadar alışmış ki, muhtemelen Nina ve Yuki'nin onu görmezden gelmesine hazırlıklı olmaya çalışıyor.

Ama tam o anda Yuki, kolunu Laurie'nin koluna takar ve bana sırtarak gülümser. "Karını çalışıyoruz."

Laurie bana bir bakış attı ve yüzümdeki gülümsemeyi görünce biraz rahatlamış gibi göründü; Yuki ve Nina onunla birlikte babamın ve Big Ricky'nin ızgarayı çoktan yakmaya başladığı barbekü alanına doğru yürüdüler.

"Ee," diyor Georgi omzuma hafifçe vurarak. "Evlendin."

"Evet." Gülümsemem genişliyor. "O muhteşem bir kadın."

Augusto başını yana eğip bana kaşlarını çatarak bakar, sonra gülümsemeye başlar. "Tanrım, o kadar aşık olmuşsun ki, ne yapacağını bilemiyorsun."

Georgi kıkırdar, sonra şöyle der: "Senin adına sevindim kardeşim. Sonsuza kadar bekar kalacağından endişeleniyordum."

"Bunu söyleyen de evli bile olmayan herif," diye homurdanıyorum.

Ağzında gizemli bir gülümseme belirir, ama ona bunu sormadan, Remo evin diğer tarafından bağırır, "Yengem nerede?"

Arka girişi kullanıp annemlerin evine park etmiş olmalı.

"Diğerlerinin yanına gidelim," derim ve Remo ile Laurie'nin tanışmasını kaçırmamak için aceleyle yola çıkarım.

Tam zamanında yetişiyorum ve Remo'nun "Sen, kardeşimi diz çöktüren kadın olmalısın" dediğini duyuyorum.

Laurie'nin boynuna bir kızarıklık yayılır ve yanaklarına yerleşir, o cevap veremedi Remo onu kucaklar. "Aileye hoş geldin Laurie, Adriano'dan sağ çıkabilmen için bol şans."

"Bu üç saniye fazla sürdü, Remo," diye tersliyorum.

Kıkırdayarak karımı bırakır, sonra elimi sıkmaya gelir. "Tebrikler. Umarım o da seni Valentina'nın beni mutlu ettiği kadar mutlu eder."

"Övmekle bir yere varamazsın," der Valentina aniden arkamdan.

"Şimdi ne yaptı?" Annem, Remo'nun nişanlısının yanında, eti masaya taşıırken sorar.

"Telefonu durmadan çalışıyor, kendilerini ev işlerinde her şeyi yapmaya hazır büyük adamlar olarak tanıtan erkekler arıyor ve gözlerini asitle yıkamak isteyeceğin kadar sapkın şeyler sıralıyorlar. Bu adamlarla uğraşmaktan yoruldu ve aramaları ve mesajları ben halletmem için telefonunu bana bıraktı."

Georgi ve Big Ricky kahkahalara boğulurken, geri kalanımız kıkırdıyoruz.

"Neden Rosie'den halletmesini istemedin?" diye sordu annem.

"Kahretsin, aklıma gelmemişti," diye cevapladı Remo.

Ben fırlatıyorum kollarımı kollarımı kollarımı
omzunaomzuna ve sırt ona gülümsedi. "İntikam acıdır."

"Sen miydin!" Neredeyse nefes nefese kalır.

"Bu sadece daha komik hale getiriyor." Big Ricky kahkahalarla ikiye katlanır

Remo'yu bırakıp, her şeyi

. Onu yanıma çekerim, sonra tüm gruba şöyle derim, "Bugün geldiğiniz için teşekkürler, böylece hepinizi karımla tanıştırabildim." Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Tamamen takıntılı olmaktan delicesine aşık olmaya, o benim kalbimin sahibi." Laurie'nin dudakları aralanıyor, yüzünde şaşkınlık dalgalanıyor. Ruhumun en karanlık derinliklerinden gelen bu duyguyla, hayatımdaki en önemli insanların önünde nihayet itiraf ediyorum: "Seni seviyorum, *mia piccola farfalla*."

"Aman Tanrım, ona küçük kelebeğim demesi ne kadar tatlı," diye mırıldanır Valentina, ardından Remo'nun göğsüne bir şaplak atar. "Kardeşinden bir ders al."

Remo kolunu onun omzuna dolayarak onu kendine doğru çeker. "*Ti amo, mia furia*."

Remo, Valentina'yı öfkesi olarak adlandırarak onu eritirken, ben eğilip Laurie'nin dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Bölüm 23

Laurie

Herkes yemek yedikten ve erkeklerin yaktığı kamp ateşinin etrafında oturduktan sonra, çeşitli sohbetler havayı doldurur.

Adriano'nun beni sevdiğini söylediğini düşünmeden edemiyorum.

Ona her baktığımda midem kıpır kıpır oluyor ve gözlerimiz her buluştuğunda kelebekler çığına dönüyor.

"Oh evet!" diyor Yuki. "Seni *Yukhaejang'a* götürmeliyiz. Skylar'ın yeri." Kaşlarımı çatığımda, hemen açıklıyor. "Georgi'nin annesi. O bir şef."

"Sizinle öğle yemeğine çıkmayı çok isterim," diyorum, Yuki ve Nina ile ilk tanıştığım zamankinden çok daha iyi hissederek.

Çok dostça davrandılar ve benimle arkadaş olmak için ellerinden geleni yaptılar.

"Ve *La Torrisi*," diyor Nina. "Oradaki yemekler de aynı derecede lezzetli. Georgi'nin restoranı."

Bir kol boynumun önünden sarılır, sonra Adriano, "O restoranlar akşam yemeği için. Öğle yemeği için *Piccola Sicilia*'ya git," der.

"O restoranın sahibi kim?" diye sordu Nina.

"Benim," diye cevaplıyor, sonra başımın üstüne bir öpücük kondurup Tori ve Valentina'nın masaya tatlı koydukları yere doğru yürüyor.

"Tori teyze, meşhur cannolilerini mi yaptın?" diye sorar Augusto.

"Elbette yaptım."

Bir saniye sonra herkes masaya koşarak birer tane kaparken, Adriano iki tane alıp kaçır, birini bana getirir, diğerini ise kendisi yer.

"Teşekkür ederim." O otururken ona gülümsüyorum ve pastaya dişlerimi batırıp kremsi tatlılık dilime değdiğinde inliyorum.

Adriano ağızma bakarken koyu bakışlarında bir ateş parlıyor ve yüzündeki arzuyu görmek karnımı sıkı sıkıya kasıyor.

Tanrım. Ailemiz ve arkadaşlarımızla çevriliyken bana öyle bakamaz.

Hâlâ alev alev yanan şenlik ateşine bakarken bir ısırik daha alıyorum, ama gözlerinin üzerimde yandığını hissedince, ona tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Daha hızlı ye." Sesi, sadece düşük bir hırıltıdan ibaret ve bu, bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yaratıyor.

Kahretsin. Hazır mıyım?

Bu soruyu sormak için biraz geç kaldın! Geçen hafta ona oral seks yaptın, hatırladın mı?

Sadece bir ısırik daha alıp geri kalanını ona uzatıyorum. Parçayı tek seferde yiyor, sonra öne eğilip başparmağını ağzımın köşesine sürüyor ve kremsi dolguyu emiyor.

Bunu o kadar seksi buluyorum ki nefesim hızlanmaya başlıyor.

"Eve gidiyoruz," diyor Remo. "Giana bir saat sonra çocukları bırakacak."

"Biz de," diyor Nina. "Raya bize bakıcılık yapma nezaketini gösterdi."

Herkes vedalaşmak için ayağa kalkıyor ve Nina ile Yuki bana sarıldıklarında, umarım yakında onlarla tekrar görüşebilirim diye içimden geçiriyorum. Daha önce telefon numaralarımızı almıştık, bakalım ne olacak.

"Öğle yemeği için seni ararız," diyor

Yuki. "Çok sevinirim."

Çiftler tek tek ayrılır, sonra Adriano elimi tutar. "Bugün için teşekkürler, çocuklar."

"Bizim için bir zevkti." Tori mutlu bir şekilde gülümser, sonra Angelo onu kucağına çeker ve "İyi geceler" der.

Adriano, patikaya doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve ben, bu gece seks yapıp yapmayacağımızı düşünmemeye çalışırken, bahçedeki ışıklara ve her şeyin ne kadar büyüğü görüldüğüne bakıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Havuzun yanından geçerken soruyor. "Ah..."

Herkesin ne kadar nazik olduğunu."

"Yuki ve Nina ile iyi anlaşıyorsun gibi görünüyor," diyor.

"Onları çok seviyorum. Öğle yemeği için plan yapmak üzere arayacaklarını söylediler."

"Bunu duymak güzel." Adriano eve girdikten sonra cam kapıları kapatıyor ve ben daha da gerginleşmeye başlıyorum.

Ellerimi kollarımda yukarı aşağı ovuşturuyorum, sonra arkamı dönüp merdivenlere doğru yürüyorum. Arkamda sesini duyunca, sanki her an üzerime atlayacakmış gibi hissediyorum, bu da omurgamdan bir ürperti geçmesine, kalp atışlarımın hızlanmasına ve midemin deli gibi dönmesine neden oluyor.

Nefes al. Sadece nefes al.

Yatak odamıza girdiğimizde, dolaba doğru yürüdüm ve "Duş almak ister misin?" diye sordum.

"Tabii." Sesinin ne kadar alçak ve derin olmasından dolayı içim titriyor.

Her zamanki pijamalarımı alıyorum ama Adriano göğsünü sırtıma dayıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Nefesini kulağımda hissedene kadar başını eğiyor, sesi tam anlamıyla seks dolu. "Giysi yok. Bu gece yok."

Tanrım.

Karnım gerilir ve tüylerim diken diken olur.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yalayıp, "Tamam," diye fısıldıyorum.

Onun vücudu ile rafların arasından çıkıp banyoya doğru yürüdüm, kapıyı kapattım ve derin nefesler aldım.

Tanrım, tıraş olmam lazım!

Muslukları açmak için ileri atılıyorum ve su ısınırken hızlıca dişlerimi fırçalayıp saçlarımın ıslanmaması için topluyorum.

Acele etsem de kendimi iki kez yıkıyorum ve her yerimi tıraş ettiğimden emin oluyorum. Muslukları tekrar kapattıktan sonra vücudumu kurulamakla meşgulken, bir şeyin farkına varınca kaşlarım kalkıyor.

Çıplak mı çıkacağım?

Başımı sallıyorum ve losyonumu alıp biraz sürüyorum, sonra göğsüme kuru bir havlu sarıyorum ve gevşememesi için bir köşesini üst kısmına sıkıştırıyorum.

Derin bir nefes alıp saçlarımı çözüyorum ve fırçayı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Gerginlik, heyecanla karışıyor ve kapının önünde durup, açmadan önce bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

Adriano, yatağın kenarında oturduğu yerden başını kaldırıyor ve gözleri yavaşça üzerimde dolaşırken ayağa kalkıyor.

Yaklaşırken, gerginliğimden boğazımı yutkunuyorum, midem gergin bir top gibi.

Kalçamı kavrar ve omzuma bir öpücük kondurur, ama sonra hiçbir şey söylemeden banyoya doğru yönelir ve kapıyı açık bırakır.

Arkamı dönüp, gömleğinin düğmelerini açmasını izliyorum. Onu izlememi mi istiyor?

Benim için sorun değil.

Rahat davranmaya çalışıyorum ve omzumu kapı pervazına dayıyorum. O kömür rengi gömleğini çıkarırken, zeytin tonundaki teninin her yerine yayılmış siyah mürekkebi içime çekiyorum.

"Dövmelerin bir anlamı var mı?" diye soruyorum.

Başını sallar ve parmaklarını şeytanın üzerinde gezdirir. "Bu babam için." Geyiği okşadığında dudaklarım yukarı kıvrılır. "Ve bu da annemi temsil ediyor. Ona hep küçük geyiğim derdi."

Kemerini çözerken, "Kargalar beş aileyi temsil ediyor," diyor.

Fermuarını indirirken soruyorum, "Peki sol elindeki kafatası ve yazı ne anlama geliyor?"

"Yine, kafatası babam için, yıldız ise vaftiz babam için. Ben sadece onlara diz çökerim."

Bunun, başkalarının ona diz çökmesi gerektiği anlamına geldiğini sanmıştım, ama onun yorumunu çok daha fazla beğendim.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor, sonra pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı sıyrıyor. Dik durduğunda nefes alamıyorum.

Çıplak Adriano... VAY ANASINI!

Tamamen kaslardan oluşuyor ve uyluklarına yaslanmış erkekliğinin tüm ihtişamını görünce, ona nasıl oral seks yapabildiğimi merak ediyorum.

Henüz sertleşmemiş bile!

Muslukları açıyor, suyun sıcaklığını kontrol etmiyor ve sadece düşün altına giriyor. Yarı buğulu camın arkasından,

kendini yıkarken vücudunun sert hatlarını seçebiliyorum, manzara resmen erotik.

Ona bakarken kendimi tamamen kaybedince bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum ve camdan aşağı akan damlaların bıraktığı izlerin arasından onu net bir şekilde görebiliyorum.

Adriano muslukları kapattığında trans halimden çıkıyorum ve dönüp, onunla ilk kez seks yapmak üzere olduğum yatağa bakıyorum.

Sakin ol. Olabilecek en kötü şey, üstüne çıkması, boşalması ve her şeyin bitmesi.

Neredeyse burnumdan soluyacaktım.

Hayır, bu belki diğer erkekler için geçerli olabilir, ama Adriano için değil. Sadece öpücükleri bile sana dini bir deneyim yaşayacağını söylemeye yetiyor.

Ya berbat olursam?

O dişlerini fırçalayıp banyoda dolaşırken, elimi dönen karnıma bastırıyorum. Aniden tüm sesler kesiliyor ve vücudum beklentiyle dolarken tüylerim diken diken oluyor.

Parmakları omuz kemiğime dokunduğunda, yaklaştığını duymadığım için irkildim.

"İyi misin?" diye sorarken sesi derin ve samimi.

"Sadece çok gerginim, çok heyecanlıyım ve berbat edeceğimden biraz endişeliyim," diye her şeyi ona patlatıyorum, sonra ağzımı kapatıyorum.

Hayır, yapmadın!

Parmak uçlarını omuzlarımdan ve boynumdan gezdirerek önüme geçiriyor. Gözleri neredeyse siyah ve o kadar yoğun ki, onu görünce kalbim bir an duruyor.

"Gergin olmana gerek yok ve bunu becerememenin imkanı yok." Şimdi sesinde hafif bir hırıltı var, bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Bana hazır mısın?"

Tanrım, umarım öyledir.

Sözcük ağzımdan çıkarken biraz titriyor. "Evet."

Adriano parmak uçlarını dekolteme doğru kaydırmaya devam ediyor ve havluyu çekince havlu çözülüyor ve ayaklarımın etrafına düşüyor.

İki adım geri çekiliyor, sonra kaşlarını sıkıca çatıyor ve bakışları vücudumun her santimini tararken, yüzünde bir anlık sert bir ifade beliriyor

yüzünde parıldıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor, sesi tamamen hayranlık dolu. "Şu haline bak." Gözleri benimkilere kayıyor ve içindeki şaşkınlığı gördüğümde, biraz duygulanmaya başlıyorum. "O kadar muhteşemsin ki, Laurie. Benim olduğun için çok şanslıyım."

İleri adım atarak, parmak eklemleriyle meme ucuma dokunur ve sertleşmesini izler. Bu hafif dokunuş vücudumda kıvılcımlar saçar ve içim arzuyla kasılır.

Aramızda yaklaşık 23 santim mesafe kaldığını anlıyorum, çünkü ereksiyonu karnıma değiyor.

Gözlerimiz yeniden buluşuyor ve bir kalp atışı geçiyor, sonra ikimiz de aynı anda harekete geçiyoruz. Ellerimi göğsüne bastırıp yüzümü yukarı doğru kaldırıyorum; dudakları dudaklarıma değdiğinde, sanki tüm vücudumda havai fişekler patlıyor gibi hissediyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor.

Adriano'nun dili o kadar ateşli bir şekilde ağzıma giriyor ki, parmaklarımı onun karın kaslarına doğru kaydırırken inliyorum, sert kaslarının hissini içime çekiyorum.

Hissettiğim tüm gerginlik yok oluyor ve beklentim tavan yapıyor.

Bir kolunu belime dolayan Adriano hızlı hareket eder ve bir saniye sonra sırtım yatağa çarpar ve popom yatağın kenarına sürüklenir. Adriano dizlerinin üzerine çöker, bacaklarımı omuzlarına atar ve ne olacağını bilen ben gerginleşirim.

Austin bunu sadece bir kez yaptı ve bundan kesinlikle nefret etti, dişlerini fırçalarken bir olay çıkardı. O gün utançtan neredeyse ölüyordum.

"Dur!" Oturup başımı sallıyorum. "Bunu atlayabiliriz." Adriano bana bakarken gözlerini kısıyor. "Neden?"

"Şey... boş ver." Uzaklaşmaya başlıyorum ama Adriano beni kendine doğru çekiyor. "İğrenç." diye itiraf ederken yanaklarım kızarıyor.

"Senin için mi? Hoşuna gitmiyor mu?"

"Ugh... lütfen. Bu konuşma beni öldürüyor."

"Cevap ver, Laurie," diye emreder, sesi sertleşir.

"Sadece bir kez yaptırdım ve adam çıldırdı, o yüzden bunun tekrarlanması istemem."

Bir saniye sonra, popom havaya kalkıyor ve sırt üstü düşerken, Adriano beni açıklığımdan klitorisime kadar yalıyor. Göğsünden

o kadar büyük bir tatminle doluydu ki, kaşlarım havaya kalktı.

Hoşuna mı gidiyor?

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve tekrar beni yaladığı yere baktığımda gözlerimiz buluşuyor.

Açgözlü bir ifadeyle, beni emmeye ve dilini kullanarak sikmeye başlıyor; şehvetin yarattığı bir trans beni sarmalarken tüm düşüncelerim aniden duruyor.

Tanrım. Çok, çok iyi.

Bir anda saçlarını kavradım, vücudumdaki her kas gerildi ve o beni tam da doğru şekilde yalarken parmağını içime ittiğinde, doruğa ulaştım.

Başım geriye düşer, zevk karnımdan ve içimden fışkırırken nefesim dudaklarımdan patlar. Parmağını sıkıca kavrarım, inlemelerim çok yüksek seslidir.

Adriano ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıp yatağın üstüne taşıyor, sonra uzanıyor, vücudu sol tarafımı kısmen örtüyor.

Uh... vay canına.

Birkaç nefes alıyorum ve ona bunun onun için de iyi olup olmadığını sormadan, o şöyle diyor: "Tadın lanet olasıca bağımlılık yapıyor, *mia piccola farfalla*." Parmakları boynumun yanından aşağıya doğru kayıyor ve sağ göğsüme ulaştığında eğilip meme ucumu ağzına alıyor. Dişleriyle beni çekiştirip başını tekrar kaldırıyor ve "Mükemmel vücudunun her bir santimini yalayacağım ve emeceğim" diye homurdanıyor.

Vücudu benimkini kapladığında, cildi çok daha sıcak olduğundan çok iyi hissettiriyor. O göğüslerimi yalarken, parmaklarım saçlarında kayboluyor.

Avuç içleri kalçalarım ve yanlarımda yukarı aşağı dolaşıyor, sonra aniden nefesimi kesen yoğun bir öpücükle ağzımı ele geçiriyor.

Adriano bana inanılmaz derecede arzulandığımı ve sevildiğimi hissettiriyor, göğsümde duygular kabarıyor ve gözlerimin arkası yanıyor.

Bölüm 24

Adriano

Laurie nihayet altımda çıplak dururken, içimdeki bir şey paramparça oluyor.

Onu öperken, bu an şehvetle ya da sadece boşalmak için onu sikmekle ilgili değil. Çok daha fazlası. Bu çaresizlik ve onu her yönden benim yapmak, onunla birleşip sonunda tek bir varlık olabilmek için takıntılı bir ihtiyaç.

Sikim onun içine girmek için can atıyor ama direniyorum, elimi saçlarına sokup ipeksi telleri avuçluyorum. Onu her öptüğümde olduğu gibi, içimdeki karanlık sakinleşiyor.

Dudaklarım ve dilimle kelebeğimi taparcasına öpüyorum, onun mükemmel tadından daha da sarhoş oluyorum.

Laurie'nin elleri omuzlarımda ve sırtımda dolaşıyor, dokunuşu o kadar muhteşem ki, ağzına inleyerek inliyorum.

Öpüşmeyi yavaşlatıp başımı bir santim kaldırıyorum ve o bana sevmeye değermişim gibi baktığında, kalan son kontrolüm de yok oluyor.

Gözlerimi onun mavi gözlerine kilitleyerek, bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve sikimi girişine yerleştiriyorum. "Seni çıplak alacağım. Aramızda hiçbir şey istemiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor, tüm dikkatini bana vermiş.

Üst bedenimi sağ koluma dayıyorum ve ona doğru ittiğimde, Laurie ellerini boynumun iki yanına koyuyor.

Birkaç saniye hareketsiz kalıyorum, tüm dünyamın etrafında döndüğü eksen haline gelen bu kadına sadece bakıyorum.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve dirençle karşılaşıyorum, girebilmem için etrafımı yeterince genişletene kadar ona doğru sallanıyorum.

Daha derine girmeden önce onun alışması gerektiğini bildiğimden, yarısına kadar girip duruyorum.

Ama lanet olsun.

Onun boğazını kavradım, o kadar harika hissettiriyordu ki içimden bir nefes titreyerek çıktı. Aralanmış dudaklarını öperken, ağzım

cildine dokunur, sonra çenesini hafifçe ısırırım.

"Vay anasını," diye nefes nefese kalıyor Laurie. "Bunu bir daha yaparsan, beyin orgazmı yaşayacağım."

Çenesine sırtarak burnumu kulağına sürtüyorum ve hırlayarak, "Sikimi sarmış halin çok iyi hissettiriyor," diyorum.

Laurie boynumu çeker ve ben de onun beni tamamen üzerine çekmesine izin veririm, vücudunu baştan ayağa kaplarım.

Yumuşaklığını ve göğüslerinin göğsümün altında ezildiğini hissedince, daha derine giriyorum, ama o gerildiğinde duruyorum.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Sonuna kadar gir."

Onu sonuna kadar dolduruyorum, pelvisim klitorisine sürtünüyor ve karımın içine ilk kez girmenin heyecanı ile titrerken, yüzünde bir anlık acı belirliyor.

"Ne kadar acıyor?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "İyiyim." O, yaşadığı acıya rağmen nefes almaya devam ediyor.

. "Hareket edebilirsin."

Başımı sallıyorum, gözlerim onun güzel yüzünde dolaşıyor, sonra onu nazikçe öpüyorum. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, karıma bakıyorum, beni o kadar sıkı sarmış ki, bu his aklımdan alıyor ve hayatımı değiştiriyor.

"Laurie," adını sanki bir dua gibi söylüyorum çünkü o olmadan benim bir geleceğim yok. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor."

Gözleri yaşlarla doluyor ve bir damla saç çizgisine yuvarlanırken, "Beni çok özel, korunmuş ve önemsenmiş hissettiriyorsun," diyor. Elini yüzüme kaldırıyor, parmak uçlarını şakaklarımdan çeneme doğru gezdiriyor. "Seni seviyorum." Yüzünde kırılmalı bir ifade belirliyor. "Lütfen beni sevmekten asla vazgeçme."

Sadece biz ve aşkımızın olduğu kendi küçük dünyamız yaratılırken, yemin ederim: "Bu asla olmayacak, *mia piccola farfalla*. Sen beni hiç kimsenin sahip olamayacağı şekilde sahipleniyorsun. Kalbim, bedenim ve ruhum, öleceğimiz güne kadar ben senim."

Onu şefkatle öperken, ucuna kadar çekip sonra yavaşça tekrar içeri giriyorum, şimdiden hissettiğim yoğun zevkin tadını çıkarıyorum.

Laurie'nin elleri omuzlarımla okşuyor ve dillerimiz birbirini tadarken, dudaklarımız birbirine yapışırken, karımla sevişmeye başlıyorum.

Laurie

Adriano'nun güçlü vücudunun benim üzerimde yuvarlanış şekli, sanki zevk dalgaları tekrar tekrar üzerime çarpıyormuş gibi hissettiriyor.

Hayatımda hiç bu anki kadar erotik ve duygusal bir şey hissetmemiştim.

Sanki içimdeki en derinlere uzanıyor, kırık parçaları onarıyor, her endişemi yatıştırıyor ve beni gerçekte olduğum gibi görüyor gibi, beni sahiplendiğini hissedebiliyorum.

Sadece sevmek isteyen bir kadın.

Onun karanlık bakışlarına dalarken bir damla gözyaşı daha saçlarıma süzülüyor. Seks yaparken göz teması kurmak bile daha önce hiç yapmadığım bir şey ve bu çok büyük bir fark yaratıyor.

"Adriano," diye fısıldıyorum, sesim o kadar hayranlıkla dolu ki, sanki Tanrı'nın huzurunda olduğuma yemin edebilirsin.

Çenesi sıkılır, sonra sanki içindeki bir anahtar açılır ve vahşi bir ifade yüz hatlarını acımasız çizgilere dönüştürürken, benden uzaklaşır. Bacaklarımın arasına diz çökerek, kalçamı kaslı uyluklarına doğru çeker, sonra bana o kadar sert bir şekilde girer ki, nefesim bir anda kesilir.

"Bacaklarını bana dolan," diye emrediyor, sesi sert.

Söyleneni yapmaya zar zor vaktim oluyor.

Adriano göğüs kafesimin yanlarını kavrar ve içime sertçe girmeye başlar.

Ayak bileklerim daha sıkı sarılır ve sırtım kavislenir; o beni o kadar sert sikiyor ki, tutunacak bir şey bulmak için çaresizce yorganı kavrarım, kendi adımları bile unuturum.

Tüm bu sürtünme karnımda yoğun bir karıncalanma hissi yaratıyor ve bu his beni o kadar çılgına çeviriyor ki, nefes almam bile zorlaşıyor ve çığlık atıyorum.

"Karşı koyma," diye homurdanıyor.

"Çok yoğun," diye nefes nefese söylüyorum, vücudumdaki her kas gergin ve titriyor.

Adriano çenemi kavrar ve bana bakmamı zorlar. "Boşal!"

Onun emriyle anında oluyor ve orgazm beni paramparça ederken bedenimden çıktığıma yemin edebilirim. Kendimi ağlarken ve hıçkırırken duyuyorum. Adriano'nun bedeninin benimkine tekrar tekrar çarptığını görüyorum, beni sertçe tutuyor ve penisi iç duvarlarımı paramparça ediyor.

Bu dünya dışı bir şey.

Her itişte ecstasy beni sürekli vururken, hıçkırıklarım inlemelere dönüşüyor.

Adriano bir kolunu sırtımın altına geçirip beni yukarı çekiyor, göğüslerim göğsüne çarpıyor, sonra ağız benimkini yutuyor, gözlerimin içine bakarken öpücüğü resmen müstehcen.

Tanrım.

O anda beyin orgazmı yaşıyorum ve tekrar boşalmaya başladığımda, nefesleri içime titriyor ve yüzü şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeye dönüşüyor.

Adriano kendini içime derinlemesine gömüyor ve beni acı verecek kadar sıkı kavrayana kadar penisinin nasıl şiştiğini hissediyorum.

Kocam içime boşalırken, kendi zevkim hâlâ içimde dalgalanırken, canımı kurtarmak için ona sıkıca sarılıyorum.

Çevremizin farkına varana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Adriano alnını alnıma bastırırken nefes alışsı sertleşiyor, eli bir avuç dolusu saçımı kavıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, nefes almakta zorlanırken. "Bu akıl almazdı." Tekrar nefes alıyorum. "Sanki... Kahretsin, bana beyin orgazmı yaşattın."

Saçımı bırakıp elini boğazıma dolarken sırtıyor, sonra yavaşça içime girmeye başlıyor ve ikimiz de inliyoruz.

Ona karşı eriyorum, hissettiğim zevk sanki çok iyi bir masaj gibi.

"Birkaç dakika dinlen," diyor ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyor.

"Neden sadece birkaç dakika?"

"Bütün gece seni sikmeyi planlıyorum, *mia piccola farfalla*." Kafamın yanına bir öpücük konduruyor. "Spermim seni doldurup bacaklarının arasından akana kadar. Bitirdiğimde, önümüzdeki bir hafta boyunca beni içinde hissedeceksin." İtişleri daha da yoğunlaşırken kolu beni daha sıkı sarıyor

. "Ve beni hissetmeyi bıraktığında bana söyle, böylece vücuduna kime ait olduğunu hatırlatayım."

Adriano'nun sözleri o kadar tahrik edici ki, çenesini tutup ağzımı ağzına yapıştırıyorum, mükemmel bir uyum içinde hareket etmeye başlarken onu deli gibi öpüyorum.

Adriano

Günlerce karımı taparcasına sevdikten sonra işe dönmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bir sürü önemli iş var.

Anne ve Laurie, yarın Pierre'in geleceği ve Laurie'nin istediği her şey için yer açmaları gerektiği için giyinme odasını yeniden düzenlemeye karar verdiler.

Rosie burayı ele geçirmeden önce bir şirketin bulunduğu binaya yaklaşıırken, devasa çelik kapıya doğru ilerliyorum ve kapı açılıp içeri girmeme izin vermeden önce avuç içi izimi ve retinamı taratıyorum.

Rosie bize fikirlerini anlattıktan sonra, hepimiz projeye milyonlarca dolar yatırdık ve o da burayı kendi kişisel kalesine dönüştürdü. Dürüst olmak gerekirse, babası hackleme ve bilişim konusunda çok iyiydi, ama Rosie bir dahi. On bir yaşında, elektronik sistemleri olan evlerdeki ışıklarla nasıl oynanacağını öğrendi; sanki o lanet yer hayaletliymiş gibi ışıkları açıp kapatıyordu.

Zemin katın tamamı patlamaya hazır. Tek bir komutla bina dümdüz çöküyor ve içindeki herkesi çelik ve molozların altında gömüyor.

Her zaman güvenlik kameralarıyla donatılmış yer altı otoparkından gireriz ve ileride Christiano'nun Remo ve Enzo ile konuştuğunu görünce, diğer erkek gruplarına göz atarım.

Augusto, Georgi'nin omzuna bir yumruk attıktan sonra onu kardeşçe kucakladı ve ben de doğruca onlara doğru yöneldim. "Neyi kaçırdım?"

"Georgi, Nina'ya evlenme teklif edecek," diye cevaplar Augusto.

Demek barbeküde gördüğüm o gizemli bakışın sebebi buydu.

Bir saniye sonra, barbekü partisinde olmayan tüm erkeklerden iyi dilekler yağmuruna tutuluyorum, ta ki Christiano bana bir fırsat verip "Toplantıyı başlatalım" diyene kadar.

Aniden bir duvar hareket eder ve herkesin başı, Rosie'nin masanın başında durduğu son teknoloji ürünü bir toplantı odası ortaya çıkarken oraya döner.

"Tanrım, bunu ne zaman hazırladın Rosie?" Georgi'nin babası Renzo amca sorar ve ardından alçak sesle ısılık çalar.

"Hepiniz, benim küçük projem için fon sağlayan Christiano ve Enzo'ya teşekkür edebilirsiniz." Bize gülümsüyor. "Girin beyler. Kısa sürede ele almamız gereken çok şey var."

Arka duvarı kaplayan, düşmanla ilgili bilgilerin yer aldığı ekranlara bakıyorum. Odanın yanları, altın rengi ortam aydınlatmasıyla aydınlatılmış siyah taşlarla kaplı.

Eski mafya babaları masanın sağ tarafında otururken, şimdiki mafya babaları sol tarafta yer alıyor.

Raya, Remo, Enzo ve diğer ikinci patronlar duvar kenarındaki koltuklara otururlar.

Christiano masanın başına otururken Rosie ona gülümser ve altın bir tokmak uzatır. "Sıra sende patron. Ama çabuk ol."

Küçük tokmağa bakmadan önce ona şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. *Capo dei capi'miz* tokmağı ses bloğuna vurdu, sonra şöyle dedi: "Öncelikle. Harika bir iş çıkardın, Rosie." Bakışları hepimizin üzerine geldi. "Bir süredir, bize karşı çıkmak için yeterli desteği toplamaya çalışan üç aile olduğu konusunda fısıltılar dolaşıyor."

Tokmağı masaya bırakıp deri koltuğa yaslanır. "Rosie size son gelişmeleri anlatacak."

"Tamam." Uzaktan kumandasındaki bir düğmeye basar ve ana ekranda fotoğraflar kaymaya başlar. "Castellanos, Bellandi ve Mancini aileleri haftada en az iki kez bir araya geliyorlar. Adriano, Anthony'yi öldürdükten sonra Rinaldi ve Bianchi aileleri de bu gruba katıldı." Bana bir bakış atar. "Senden pek hoşlanmadıklarını sanıyorum."

Birkaç adam kıkırdar.

“Her neyse, aileler Orlando Mancini’ye ait bir depoda buluştuklarında Raffaele, uzun menzilli bir dinleme cihazıyla yeterince yaklaşmayı başardı.”

Augusto’nun en güvendiği adamlarından birini Rosie’ye verdiğini duyduğumda sevindim. Dışarıda dünyanın pislikleriyle iş yapmak ona göre değil ve Raffaele, onun yerine ikinci patron olarak hareket edebiliyor.

Düğmeye tekrar basıyor ve kayıтта boğuk sesler duyulmaya başlarken hoparlörlerden parazit sesleri geliyor.

“*Castellanos’ları ortadan kaldırdığında sınırı aştı,*” diyor bir adam; sözleri mesafenin etkisiyle boğuk çıkıyor. “*Şu anda New York’taki her aile onu izliyor.*”

Bir sandalye beton üzerinde sürtünüyor.

“*İyi,*” diye mırıldanıyor başka bir ses. “*Korku insanları pervasız yapar. Rizzo bize diğerlerini birleştirmek için mükemmel bir bahane sundu.*”

Üçüncü bir ses araya girmeden önce, hafif ayak sesleri duyuluyor. “*Ruslar çoktan dinlemeye başladı. Chicago da ilgileniyor. Küçük çeteler kaybeden tarafta olduklarını anladıklarında, bizim arkamıza geçecekler.*”

“*Peki ya öyle yaptıklarında?*” Bu sefer sesi tanıyorum ve başımı kaldırıyorum.

“Siktir!” Babam bağırır, gözleri benimkilere kilitlenir.

“Bu adamın sesi neden tanıdık geliyor?” diye sorar Remo.

Sandalyeyi geriye itip ayağa fırladım ve odadan koşarken şunu duydum: “*Cosa Nostra’yı kendimize alacağız. Artık işleri eski kanın yönetmesine izin vermeyeceğiz. Artık sıramızı beklemeyeceğiz. Rizzo’yu ve ona sadık olan herkesi ortadan kaldıracacağız.*”

“Kim o?” diye sordu Rosie.

“Marco!” Babam arkamdan gelirken bağırır.

O pislik Laurie ve annemle birlikte. Tanrım.

Sabırsızlıkla metal kapının açılması için düğmeye basıyorum ve mümkün olduğunca çabuk altından geçmek için eğiliyorum.

Küçük Ricky beni gördüğünde, endişe anında yüzünü gerginleştirir. “Ne oldu?”

“Marco lanet olası bir hain. Eve. Hemen!”

Babam ve Büyük Ricky G-Wagon'a koşarken, ben SUV'nin arka koltuğuna atlıyorum ve Küçük Ricky direksiyonun başına geçiyor.

Hızla uzaklaşırken lastikler toz kaldırıyor ve Laurie'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için malikanenin güvenlik kamerası görüntülerini açıyorum.

Onu ve annemi ana yatak odasında görüyorum. Tiny pufun üzerinde oturmuş, ayakkabıları toplamasına yardım ediyor ve Marco pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyor.

Paulie'yi ararken onu mutfakta, buzdolabından birkaç şişe su alırken buluyorum.

Normalde kırk beş dakika süren yolculuk otuz dakikaya iniyor ve Küçük Ricky mülkümüzün kapısından içeri girerken, gözümün önü kararmış durumda.

Bölüm 25

Laurie

"Bunlarla nasıl yürüyebiliyorsun ki?" Tiny, Tori'ye Pierre'in geçen sefer buraya geldiğinde bana giymem için zorladığı bir çift gümüş renkli 12 cm topuklu ayakkabıyı uzatırken soruyor.

Sanırım bunları bir daha asla giymeyeceğim.

"Dikkatli bir şekilde," diye cevap veriyorum, bu da onları güldürüyor.

Koridordan gelen sert ayak seslerini duyunca omzumun üzerinden bir göz atıyorum.

Paulie, yatağın diğer tarafındaki şezlongda oturduğu yerden kalkar, yüzünde bir kaş çatma belirir. "Ne oldu patron?"

Ben yerden kalkar kalkmaz, Paulie belindeki kılıftan silahını çıkarır, tavırları son derece tetiktir.

Aniden Marco bana doğru atılır, kolunu belime dolayarak beni sertçe göğsüne doğru çeker. Tam o anda gözlerim, silahını bana doğrultmuş olan Adriano'ya takılır.

Vücudumda yoğun bir karıncalanma hissi yayıldı, ama o hızla nişanını ayarladı ve namlunun soğuk ucu şakağıma dayandığı anda silahını Marco'ya doğrulttu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Dudaklarım açıldı ama boğazımda takılan ses çıkmadı, vücudum ise aniden korkudan titremeye başladı.

Şu anda ne oluyor?!

Adriano'nun yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi, gözlerindeki ifade ölümcül bir havaya bürünmüştü ve "Seni lanet olası hain" diye homurdandı.

"Lanet olsun dostum," diye Marco hayal kırıklığıyla bağırır. "Nasıl öğrendin?"

"Ne önemi var ki?" diye soruyor Angelo, Adriano'nun yanında dururken. "Onu gözetle."

"Her zaman," diye cevaplar Tiny. Gözümün ucuyla, Tori'yi devasa vücudunun arkasında tutarken, silahını Marco'ya doğrulttuğunu görüyorum.

Adriano bir adım öne çıkıp bize yaklaşıncı Marco bağıırır: "Kıpırdama lan, yoksa o değeri karının beynini bu lanet odaya saçacağım!"

Tanrım!!!

Namlu cildime daha sert bastırıyor ve titreyerek nefes alıp çok yavaşça veriyorum.

Sakin ol. Kendini kaybedersen mantıklı düşünemezsin.

Aniden pencereye doğru sürükleniyorum ve bu, benden korku dolu bir çığlık koparıyor. Bugün öleceğim gün olduğunu düşünerek Adriano'ya bakarken kalbim göğüs kafesine şiddetle çarpıyor.

En azından zamansız ölümünden önce gerçek aşkı tatmış oldum.

"Bunu iyice düşün, Marco," diyor Adriano acımasızca.

"Oh, düşündüm," Marco sert bir kahkaha attı. "Bugün burada öleceğim. Önemli olan tek şey, kaçınızı benimle birlikte götüreceğim."

Adriano'nun gözleri bir saniye benimkilere dokunur ve cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum ama, durumu iyice düşünemedi, topuğumu Marco'nun ayağına sertçe vurur ve tüm gücümle dirseğimi onun yan tarafına çarparım.

Beni saran kolu, kendimi ondan kurtarabileceğim kadar gevşer.

Git! Git! Git!

Panik içinde çığlık attım, ama Marco beynimi patlatmak yerine silahını Adriano'ya doğrulttu.

"Hayır!" diye bağıırıyorum, ruhumun derinliklerinden gelen saf bir çaresizlikle ileri atılıyorum.

Bu korkunç anda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim ve havayı doldurup patlayan silah sesleriyle birlikte kendimi Adriano'nun önüne attım.

Kolumun üst kısmında bir acı hissettim ve boynumun yan tarafında bir şey yandı, ardından cildimden sıcaklık yayıldı.

"Laurie!" diye çığlık atar Tori.

Adriano'ya çarpıyorum, kolu anında beni sararken öfke yüzünü vahşi bir ifadeye büründürüyor ve midem sıkışıyor.

Şoktan mı yoksa ölmek üzere olduğumdan mı bilmiyorum, vücudumdaki tüm his kaybolur.

Tiny, Marco'yu yere devirdi ve Adriano beni o kadar sert bir şekilde arkasına itti ki, sendeleyip yatağın yanına düştüm. Yatağın kenarına yaslanıp kolumu yorgana bastırarak, korkunç sahnenin gelişmesini gözlerimi kocaman açarak izledim.

Marco dizinden ve uyluğundan vurulmuş olmasına rağmen, kuduz bir köpek gibi savaşıyor, kanı yere bulaşıyor.

Tiny'ye yeterince sert bir yumruk atmaya başladığında, kurtulup yatağın köşesinde duran silaha uzanıyor.

Adriano bir saniye içinde üzerine atılır ve yumruğunun Marco'nun yüzüne çarpma sesi mide bulandırıcıdır.

"Beni lanet olasıca ihanet ettin!" Adriano, Marco'nun kafasını şiddetle yana doğru savuran bir yumruk daha atmadan önce kükredi. "Karımı lanet olasıca bir silahla mı tehdit ettin? Benim olanı alabileceğini mi sandın?"

Marco kendini korumaya çalışır, ancak Adriano, yumruğunun Marco'nun yüzüne çarpma sesi dışında tüm odayı sessizliğe boğan bir şiddetle ona yumruk atmaya devam eder.

Tiny geri adım atar, nefes nefese kalır ve az önce yaşadığı şokun etkisiyle hıçkırarak ağlayan Tori'yi kucaklar.

Angelo, Adriano'ya doğru koşarak omzunu tuttu. "O bayıldı, evlat."

Kocam, Marco'nun kanlı yüzüne bir yumruk daha indirir. Marco ayağa kalkar, göğsü sert nefes alıp verişleriyle inip kalkmaktadır.

Dönüp gözleri bana takıldığında, yüzündeki şiddet kaybolur ve hızla korkuya benzer bir ifadeye dönüşür.

"İyi misin?" diye soruyorum, yatağı kullanarak kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve tekrar yere çöküyorum.

"Aman Tanrım, Laurie," diye nefes nefese kalır Tori, Adriano ise bana doğru koşar ve önümde diz çöker.

"Tanrım, Laurie," diye inliyor, sesi dayanılmaz bir acıyla dolu, bu da kafamı karıştırıyor.

Gözlerim vücudunu tarar ve parmak eklemlerini kaplayan kan dışında başka kan görmeyince büyük bir rahatlama hissederim.

"Siktir. Siktir. Siktir!" Adriano'nun eli kolumu sıkıca kavrar ve bu, her sinir ucumda bir acı dalgası yaratır.

Herkes olduğu yerde donup kalır, yüzlerinde dehşet dolu ifadeler vardır.

Aşağıya baktığımda bir inilti kaçıyor ağızımdan ve gömleğimde, kolumda ve yerde kanı görünce, vurulduğumun farkına varıyorum.

Adriano diğer elini boynumun yanına bastırır ve "Lanet olası ilk yardım çantasını getirin ve doktoru çağırın!" diye bağırır.

Herkes aynı anda harekete geçiyor.

Biraz sersemlemiş hissederek, onun yüzüne bakıyorum.

"İyisin." Çenesi sıkıca kapanıyor. "Konuşmayı kes."

Tori yanıma çöker ve koluma bir havlu sarar, sonra endişeli bakışları benimkilerle buluşur. "İyileşeceksin." Bir hıçkırık kopar ağızından, sonra avucunu saçlarıma üzerine gezdirir ve hala namlunun baskısını hissettiğim şakağıma öpücük kondurmak için öne eğilir. "Annem burada. Sana çok iyi bakacağım."

Gözlerim yaşlarla dolarken dudaklarım bir gülümsemeye büründü. "Anne. Bu hoşuma gitti."

"İkiniz daha sonra kaynaşabilirsiniz," diye Adriano öfkeyle bağırır. "Şu lanet çantayı ver bana."

Küçük Ricky'nin ona bir ilk yardım çantası uzattığını fark ettim, ama sonra görüşüm bulanıklaştı.

"Laurie!" Adriano öfkeyle bağırır ve boynumun yan tarafına gazlı bez bastırırken beni aniden şimdiki zamana geri getirir. "Benimle kal."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Orada tut, anne. Sıkıca bastır."

Tori dediğini yapar, sonra havluyu kolumdan çeker ve kolumdaki delikten kanın akışını gördüğümde midem bulanır ve başım daha da döner.

Adriano koluma beyaz bir bandajı sıkıca sararken, her yeni katman eklendiğinde kanım bandajın içinden sızıyor ve her şey bulanık görüntülerden kararmaya doğru gidiyor.

Sanki vücudum ağırlıksız hale gelmiş gibi hissediyorum.

"Hayır, Laurie!" Adriano'nun beni tuttuğunu hissediyorum. "Doktor nerede lan!"

"Bırak ben devralayım. Bekleyemeyiz," diyorum Big Ricky'nin endişeyle gergin bir ses tonuyla bağırıldığını duyuyorum. "Onu yatağa yatırın."

Başımdaki sersemlik hissi geçiyor ve Adriano beni kaldırırken endişeli yüzü tekrar netleşiyor.

"İyisin," diye mırıldanıyorum.

Tek umursadığım şey bu.

"Benimle konuşmaya devam et, *mia piccola farfalla*." Beni nazikçe yatağa yatırırken sert bir nefes alıyor.

Gözlerimi onun gözlerine diktiğimde, ne kadar acı çektiğini anlıyorum ve gözümden bir damla yaş süzülüp şakağıma yuvarlanırken, "Seni kaybedemezdim," diye nefes nefese söylüyorum.

Gözlerini kısa bir süre kapatıp tekrar bana baktığında, yüzünde sert ve öfkeli bir ifade beliriyor. "Bir daha asla, Laurie. Seni korumak benim işim, tersi değil."

Big Ricky elinde bir iğneyle yanıma gelir ve uzun iğneyi görünce gözlerimi kısıyorum.

"Laurie!" Her şey kararmaya başlarken Adriano'nun kükrediğini duyuyorum.

Bilinçimi kaybedip geri kazanıyorum, ara sıra bir şeyler duyabiliyorum.

"Onu kaybedemem!"

Tori kontrolsüz bir şekilde ağlıyor. "Kurtulacak mı, Big Ricky?"

"Sessiz ol!" diye bağılıyor Big Ricky. "Bırak da işime konsantre olayım."

"Seni kaybedersem hayatta kalamam," diyor Adriano, avucunu saçlarımin üzerinde gezdirirken şakağıma fısıldıyor. "Lütfen, *amore mio*. Gözlerini aç. Sana yalvarıyorum."

Adriano

Laurie'nin kaybettiği tüm kanı görünce, korkum yaşayan, nefes alan bir canavara dönüşüyor.

Boynu, köprücük kemiği ve giysileri kanla ıslanmış. Ben de onun kanıyla sıırsıklam olmuşum.

Başını kucaklayıp kirpiklerine dikkatimi vermişken, onun Marco'dan kurtulup bana doğru koştuğunu görmeye devam ediyorum.

Beni korumak için kendini kalkan olarak kullanmış.

Tanrım. Ne halt ediyordu ki?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, ama tek kokladığım kanın tatlı, metalik kokusu. "Lütfen," diye dua ediyorum, kim dinliyorsa. "Onu benden alma."

"O güçlü bir kız, evlat," diye mırıldanıyor babam omzuma hafifçe vurarak.

Big Ricky kanamayı durdurmak için iki elini yaraya bastırıyor, sonra mırıldanıyor, "Siktir, kurşun bir atardamarı sıyırmış."

Göğsümde buz gibi bir acı hissederim. Big Ricky orduda sıhhiyeciydi. Hastaneye zamanında ulaşamadığımızda kendi yaralarını ve adamlarımızın yaralarını sarmak konusunda yılların tecrübesine sahipti.

Eğer o endişeleniyorsa, durum gerçekten çok kötü demektir.

"Hayır," diye inliyorum, gözlerim karımın aşırı solgun yüzüne dönüyor.

"Tiny!" diye bağırır Big Ricky. "O negatif kan grubuna sahip kızıyı buraya getir."

Adriano, çekil. Ona yer aç."

"Onu kurtarabilir misin?" diye sorar annem, sesi titriyor.

"Evet." Laurie'nin kolunu, siyah bir tıbbi çantayı açacak kadar bırakır ve Tiny karımın yanına uzanırken çantayı yatağın üzerine ters çevirir. "Ama şimdi dikmem gerek, yoksa hastaneye varana kadar ölür."

Ölür.

Klemlere, dikiş ipliklerine, gazlı bezlere ve iğnelere bakıyorum. Tıbbi malzemeleri görmek midemi bulandırıyor çünkü bunların hiçbirisi lanet olası yatak odamızda olmamalıydı.

Bu, benim kelebeğime olmamalıydı.

"Bana havlu getir," diye bağırır Big Ricky, acımasız bir verimlilikle Tiny'nin bileğine bir iğne batırırken, Laurie'ye başka bir damar yolu açmaya hazırlanıyor.

Bir el feneri kapıp açıyor, sonra emrediyor: "Oğlum, gel de yaraya ışığı sabit tut."

Little Ricky hareket edip babasının emrini yerine getirirken, ben çaresizce durup izliyorum.

Big Ricky, Laurie'nin koluna müdahale etmeye başlayınca oda ıslak sesler ve metal çınlamalarıyla doluyor. Yalnızca boynundaki yarayı bandajla sarmış, umarım bu çok ciddi bir şey olmadığı anlamına gelir.

Babam kolunu omuzlarıma doluyor ve annem ıslak bir bezle ellerimden ve kollarımdan Laurie'nin kanını silmeye başlıyor.

Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum.

Big Ricky'nin her geçen saniye nefes alışı gittikçe zorlaştıkça, ben sadece izleyebiliyorum.

Sonra aniden elleri yine kanla kaplanıyor, bu manzara kalbimin göğsümde durmasına neden oluyor.

"Siktir! O, kelepçeyi yaraya daha derine itmeden önce bir an durur, sonra içinden homurdanır, "Yakaladım seni."

Laurie'nin bedeni, o bu odaya kıyasla çok daha kötü yerlerde de bunu daha önce yaptığını hatırlatan bir titizlikle onu tedavi etmeye çalışırken, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Ruhum bedenimden çıkıp Laurie'ye ulaşmaya çalışırken saniyeler saatler gibi geçiyor.

Lütfen, sensiz bir gün geçiremem. Benimle kal.

Sonunda kanama yavaşlayıp durur ve Big Ricky rahat bir nefes aldığı anda, kalbime umut doluyor.

Dr. Milazzo aniden odaya koşar. "Neyle karşı karşıyayız?"

"Lanet olsun, geç kaldın," diye Big Ricky ona ters çıkıyor. "Tiny'yi kontrol et."

Çok kan kaybediyor. Laurie benimle."

Gözlerim Laurie'nin solgun yüzüne kilitlenir ve karım Cosa Nostra'nın hastanesine götürülmek üzere sedyeye yatırılana kadar ona bakmaktan kendimi alamam.

Bölüm 26

Adriano

Laurie'nin elini sıkıca tutarak parmaklarını alnıma bastırıyorum ve uyanması için ona fısıldamaya devam ediyorum.

Dr. Milazzo ona daha fazla kan verdi ve Big Ricky'nin yaptığı işi kontrol ettikten sonra, tehlikeyi atlattığını söyledi.

Ama uyanmıyor ve o inanılmaz mavi gözlerini görene kadar, sanki Azrail başımızın üzerinde dolaşıyormuş gibi hissediyorum.

Onu kollarımda tuttuğum sürece, onu benden

Yatağının yanında saatlerce oturup,

Aniden parmakları kıpırdadı ve başımı o kadar hızlı kaldırdım ki, ensemden omuzlarıma doğru bir ağrı saplandı.

"Siktir," diye homurdandım, rahatsızlığı gidermek için boynumu çevirirken gözlerim kelebeğimin solgun yüzüne odaklandı.

"Ne?" diye sordu annem, battaniyeyi yere atıp ayağa fırladı.

"Hareket etti."

"Emin misin?" diye sorar babam, diğer koltukta oturmaya devam ederken.

Big Ricky özel odaya girer, sanki bir savaşa girip kaybetmiş gibi görünür. "Tiny uyuyor. İyileşecek."

"Oh, iyi," diye rahat bir nefes alır annem.

Big Ricky tüm monitörleri kontrol eder ve gördüklerinden memnun görünür.

Bu beni biraz rahatlatır.

Bana doğru gelerek cebinden bir şey çıkarır. Laurie'den çıkardığı mermiyi görünce, onunla göz göze gelmeden önce mermiyi alırım. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Sırtımı okşar. "Senin için her şeyi yaparım evlat. Ayakta duramıyorum. Tiny'nin odasında biraz uzanacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Git dinlen."

Karımın benim için aldığı mermiyi cebime koyup, parmak eklemlerine bir öpücük kondurarak yine yüzüne bakmaya devam ettim.

Onu gördüğüm andan itibaren geçen her an zihnimde canlanıyor.

Parmakları tekrar kıpırdıyor ve bu sefer kirpikleri titriyor.

"Laurie," diyorum, sesim aciliyetle dolu, birden ayağa kalkıp ona doğru eğiliyorum. "Uyan benim için, *mia piccola farfalla*. Gözlerini göreyim."

Sonunda kirpikleri kalkar ve bana masmavi gözlerini gösterir.

Çocukluğumdan beri ağlamamıştım, ama gözlerimiz buluştuğunda, bu dürtü beni alt üst etti ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondururken, lanet olası bir rahatlama gözyaşı süzüldü.

"Teşekkür ederim." Ellerimle başını kavrayıp alnımı alnına dayıyorum, az önce yaşadığım cehennemden dolayı sesim kısılmış durumda. "Beni terk etmediğin için teşekkür ederim."

"Merhaba," diye fısıldadı zayıf bir sesle. "Şşş... Buradayım."

Bunlar, hayatım boyunca duyduğum en güzel kelimeler.

"Tanrım, seni çok seviyorum," sesim çatlıyor ve titreyerek nefes alıyorum.

"Ben seni daha çok seviyorum."

Şu anda onunla tartışamam çünkü bunu bana kanıtlamak için neredeyse ölüyordu, o yüzden bu seferlik ona hak veriyorum.

Ama hayatımı ona en çok sevdiğimi göstererek geçireceğim.

Hâlâ Laurie'nin elini sıkıca tutarken, tekrar oturmak için yerimden kalkıyorum; onun uyanmış olmasının verdiği muazzam rahatlamayı sindirmek için bir an nefes almam gerekiyor.

"Merhaba tatlım," diyor annem, Laurie'nin saçlarına bir öpücük kondurarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Otobüs çarpmış gibi," diye mırıldanıyor karım.

"Sadece iyileşmeye odaklan. Tamam mı?" Annemin sesi Laurie'ye olan sevgisiyle o kadar dolu ki, kalbimi ısıtıyor.

Babam da yanımıza yaklaşır ve Laurie'nin dizine hafifçe vurur. "Evet, hepimiz sana bakacağız, sen sadece dinlen ve güçlen."

"Teşekkür ederim, Angelo."

O başını sallar. "Baba. Oğlum için kurşunu göğsüne aldığın anda bu hakkı kazandın." Annem, babamın Laurie'nin alnına öpücük kondurabilmesi için yer açar. "Artık sen benim kızsın."

Laurie'nin çenesi titremeye başlar ve gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlar. "Benim yaptığımı herkes yapardı."

"Kurşunu yiyen tek kişi sensin," diye mırıldanıyorum. "Yaptığını küçümseme, Laurie." Ayağa kalkıp ona dik dik bakıyorum. "Ve bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Bunu söz veremem." Elini elimden çekip kaldırır ve avucunu çeneme koyar. "Senin için bir milyon kurşunun önüne atlarım çünkü sensiz yaşamaya değmez."

Tanrım. Kalbim.

Annem, babam, Tiny ve Paulie Laurie'ye göz kulak olurken, ben Marco'yla ilgilenmek için oradan ayrılıyorum.

Remo hastaneye uğrayıp oraya bir ekip bırakacağını söyledi, bu da sürekli endişemi biraz hafifletti.

Big Ricky, Marco'yu sorgulamaya başlamadan önce o pisliğin ölmemesi için yaralarını sarmakla uğraştığı için bitkin düşmüştü.

Little Ricky, Georgi'nin deposunda SUV'yi durdurduğunda, kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. Hücrelerin bulunduğu alt kata inerken kimseye bakmadım.

Nadiren birini işkence ederim ve bu olduğunda Georgi her zaman kendi donanımını kullanmama izin verir.

Odaya girdiğimde, arkadaşım tek yönlü camın önünde duruyordu, yüzünde karanlık bir ifadeyle hücredeki sandalyede oturan Marco'ya bakıyordu.

Georgi bana bir bakış atıyor, sonra yanıma gelip beni kucaklıyor. "İyi misin? Laurie nasıl?"

Geri çekilip başımı sallıyorum ve endişe yüz hatlarını daha da sertleştirince, hemen "Tehlikeyi atlattı. Doktor tamamen iyileşeceğini söylüyor" diyorum.

"Tanrıya şükür." Rahat bir nefes alır.

Pencereyi işaret ettim. "Bir şey söyledi mi?"

“Hayır.” Georgi omzuma hafifçe vurdu. “Ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Sen bu işi bir an önce halletmelisin.”

Gömleğimin düğmelerini açıp omuzlarımdan sıyırdım ve bir sandalyeye attım. Hemen hastaneye dönmek istiyorum ve beyaz kumaşa kan bulaşmasını istemiyorum.

Georgi’nin tüm oyuncaklarını sakladığı çekmecelerden birini açıp, muşta alıyorum ve sağ elime takıyorum.

Gözüm alyansıma ve üzerine kazınmış baş harflerine takılıyor. Annemle babamın yüzüklerinin iç kısmında baş harfleri var, ama ben bizimkilerin tüm dünyanın görebileceği şekilde görünür olmasını istedim.

Kapıya doğru yürürken parmaklarımı esnetiyorum ve kapıyı sertçe açarak odaya giriyorum. Havalandırma deliklerinde, kokusunu aldıkları kana ulaşmak için çaresizce koşturan farelerin sesini duyuyorum.

Kolları arkadan bağlanmış halde sandalyeye çökmüş oturan Marco dışında oda boş. Georgi birini öldürdükten sonra kanın genellikle akıp gittiği bir gider var.

Belimden eğilip Marco’nun saçlarını tutup başını geriye doğru çekiyorum, böylece bana baksın. Açılabilen gözü benimkilerle buluştuğunda, peltek bir kahkaha atıyor. “Ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

“Neden?”

“Sence neden? Bana masada bir yer sözü verilmişti.”

Ses tonum aldatıcı bir şekilde sakindir: “Masada kimler var?”

Kafasına hızlı bir kurşunla işini bitireceğimi düşünmüş olmalı ki, “Paolo Bellandi, Orlando Mancini, Carmine Bianchi ve Renato Rinaldi” diye cevap verdi.

“Hepsi bu mu? Sadece bu dördü mü?”

“Evet. Diğer aileler sadece bağlılık yemini ettiler.” Saçını bırakıp yanağını okşadım. “Tamam.”

Hâlâ gözlerimi izliyor ve şöyle diyor: “Çabuk ol. Eski günlerin hatırı için.”

Bu adam benim masamda

yemek yemişti. Birlikte

gülmüştük.

“Ne kadar oldu?” Dik duruyorum. “Sekiz yıl mı?” “Evet.”

"Bana ateş ettin." Parmaklarımı tekrar esnetip kaşlarımı kaldırdım, yüzüm ciddileşti. "Laurie'ye ateş ettin. Bir arterini sıyırdın. Az kalsın ölüyordu."

Başını eğiyor, ona kurşun vermeyeceğimi çok iyi biliyor.

"Bana ihanet ettin," diyorum, sesim boş.

Ben kolumu kaldırdığımda başını salladı ve tüm gücümü kullanarak, vurulmadığı bacağının dizine yumruğumu indirdim.

Vücudu anında gerilir, kızı koltuktan kalkar, acı ığılığı odayı doldurur.

Durmuyorum, diz kapağı yana doğru çıkıncaya kadar muşta ile bacağına vurmaya devam ediyorum.

Marco ağlıyor, parçalanmış dudaklarından tükürükler akıyor.

Ama bu yetmez. O benim kelebeğimi vurdu.

Onu boğazından yakalayıp geriye doğru itiyorum ve sandalye yere çarptığında, yüzü paramparça kemik, kan ve beyin özünden ibaret hale gelene kadar yumruğumu ona vurmaya devam ediyorum.

Ölümün kendine özgü kokusunu içime çekiyorum ve Azrail'e besleneceği bir ruh verdiğim için memnuniyet duyarak ayağa kalkıyorum.

Hücreden çıkıp doğruca tuvalete gidiyorum ve ellerimdeki Marco'nun izlerini yıkıyorum. Bir bez alıp ıslatıyorum, sonra yüzümdeki, boynumdaki ve göğsümdeki kan damlalarını siliyorum.

"İyi misin?" diye sorar

Georgi. "Hmm..."

"Tamam. Christiano ve diğerlerine haber vereyim mi?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi kuruladıktan sonra arkama dönüp arkadaşıma bakıyorum. "Teşekkürler."

"Her zaman. Nina, Laurie'yi hastanede ziyaret edebilir mi diye sordu." "Çok sevinirim."

Georgi beni sandalyeye kadar takip eder ve ben gömleğimi giyerken, "Ona aldığım yüzüğü görmek ister misin?" diye sorar.

"Evet." Onun mutluluğu benim için önemli olduğu için kendimi ona odaklamaya zorluyorum.

Cebinden kadife bir kese çıkarırken onu izliyorum ve platin bir yüzüğün üzerine yerleştirilmiş kusursuz yirmi karatlık prenses kesim elması avucuna döküyor.

Ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Nina buna bayılacak, Georgi."

"Umarım. Doğru yüzüğü bulmak aylarımı aldı." Yüzüğü tekrar keseye koyar, sonra gözlerime bakar.

Onu ne kadar çok sevdiğini açıkça görebiliyorum ve artık Laurie'm olduğu için aralarındaki bağı anlıyorum.

"Senin adına mutluyum."

Beni tekrar kucaklayarak sırtımı okşadı. "Ben de senin için mutluyum."

Birbirimizi bırakıp, karıma geri dönebilmek için ayrılmadan önce Marco'nun cesedine bir göz atıyorum.

Hastaneye giden yol çok uzun geliyor ve özel odaya girip Laurie'yi gördüğümde, derimin altındaki kaşıntı beni delirtmek üzere.

Kaşıntı azaldığında, ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, antiseptik sıvı kokmasından nefret ediyorum.

Gözleri açıldı ve beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Geri dönmüşsün. Neredeydin?"

"Sadece birkaç işi hallettim," derim, ayrıntılara girmeden. Ancak o zaman annemle babama bakarım. "Teşekkürler, millet. Artık eve gidebilirsiniz."

"Emin misin?" diye soruyor annem. "Laurie'ye eşlik etmekten memnuniyet duyarız."

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," derim, annemin gitmesi için. Biraz dinlenmeleri gerekiyor.

"Tamam."

Laurie'ye veda etmelerini izledim, sonra her birine sarılıyorum.

Sonunda baş başa kaldığımızda, yatağın kenarına oturup kollarımı karımın başının iki yanına dayarım.

Ona bakarken zaman akıp gidiyor ve ben onun güzel yüzünün her bir santimini içime çekerek kendimden geçiyorum.

Sonunda Laurie uykuya dalarken gözleri kapanır ve ona daha yakın olma ihtiyacı duyarak, onu olduğu gibi değerli bir varlıkmışçası kucaklayarak dikkatlice sol tarafına uzanırım.

Bölüm 27

Laurie

Yatakta otururken, sağ kolumdaki bandaja bakıyorum.

Bunu kimseye söylemedim ve sanırım hiç söylemeyeceğim de, ama kolum yoluna çıkmasaydı kurşun Adriano'nun göğsünün ortasına isabet edebilirdi.

Bu düşünce vücuduma buz gibi bir ürperti yayıyor ve o vurulmamış olsa da bir kayıp hissi duyuyorum.

Sanki bir saniye geç kalmış olsaydım ve Marco Adriano'yu göğsünden vurmuş olsaydı diye yas tutuyormuşum gibi.

Ama bu olmadı.

Belki de Elise'in kaybının yasını tuttuğum için, "ya olsaydı" diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Adriano'ya o kadar hızlı ve derinden aşık oldum ki, onsuz yaşamak istemiyorum. Bunu daha önce denedim ve berbat bir deneyimdi.

Göğsüme duygular doluyor, minnettarlıktan sevgiye kadar her şey.

"Hey?"

Başımı kaldırdım ve hayallerimin erkeğinin, yüzünde endişeli bir ifadeyle yatağın kenarına oturduğunu görünce gözyaşlarıma boğuldum.

Kafama silah dayandığının şoku, Adriano'nun neredeyse vurulacak olması ve tüm bu korkunç olayın bedenime yüklediği gerginlik beni alt üst ediyor.

"*Amore mio*," diye sevgiyle mırıldanıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Ağlamaya başlarken avucumu göğsünün ortasına bastırıyorum, ona zarar vermek isteyen herkese karşı bir kalkan görevi görmek için kendimi ona kalıcı olarak yapıştırabilmeyi diliyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

"Seni az kalsın kaybediyordum," diye gömleğine yaslanarak hıçkırarak söylüyorum. Saçlarıma öpücükler yağıdırıyor, bana tutuşu çok nazik, ben de "Beni ciddiye bir şekilde sarıl" diye sızlanıyorum.

“Sana acı vermek istemiyorum,” diye karşı çıkıyor.

Hiç de mutlu olmayan ben, ondan uzaklaşıyorum, ama o bana doğru yaklaşıyor ve elini başımın arkasına koyarak, ruhumu besleyen sıkı bir kucaklamayla beni kendine çekiyor.

“Bana kızma,” diyor, sesi kısık. “Lütfen.” Bana daha fazla öpücükler veriyor. “Özür dilerim. Aptallık ettim. İstedğin kadar sana sarılacağım.”

“Öyle olsa iyi olur.”

Kıkırdayarak gülüyor, sonra soruyor, “Nasıl hissediyorsun?” “İyiyim. Sıkıldım.” Derin bir nefes veriyorum. “Eve gitmek istiyorum.”

“Doktor en az üç gün daha kalman gerektiğini söyledi. Çok kan kaybettin ve kolundaki yarayı gözlem altında tutmak istiyor.” Adriano biraz geri çekilir ve ellerini yanaklarıma koyarak gözyaşlarımı siler. “O yüzden beni eve götürmem için yalvarmaya kalkma. Sağlığın her şeyden önce gelir.”

“Peki,” diye mırıldanıyorum. “En azından telefonumu alabilir miyim? O zaman kitap okuyabilir ya da oyun oynayabilirim.”

“Sonra getiririm.”

Sanki içimi okuyup iyi olduğumdan emin olmak istermişçesine uzun bir süre bana bakıyor ve bu, onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

“Olan biten her şey yüzünden, sana aldığım düğün hediyesinden bahsetme fırsatı bulamadım.”

“Adriano! Bana ihtiyacım olabilecek her şeyi zaten verdin.”

Kahretsin, on milyona dokunmadım bile.

Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, gözlerinde karanlık bir şey beliriyor. “Heather’ı ziyaret ettim.”

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. “Ne?!”

“Adamlarıma orayı dağıttırdım ve altına işeyene kadar ona Tanrı korkusu aşıladım.”

Heather’ın pantolonuna işediği görüntüsü beni neredeyse güldürüyordu.

“Sonra Jason’ı ziyaret ettim. Onu iflas ettirecektim ama sana nasıl davrandıklarını bilmediğini söyledi, ben de ona merhamet ettim.”

“Oh, ne güzel.” Elimi göğsüme bastırdım. “O ofiste hiç bulunmazdı. Orası Heather’ın hüküm sürdüğü bir alandı.”

Adriano’nun yüzü acımasız bir ifadeye büründü.

“Austin’le tanıştım.” “Ugh.”

O devam etmeden önce tek söyleyebildiğim bu oldu. “Adamlarım onu fena halde hırpaladı. Son duyduğumda hastanedeydi.”

Onun için hiç üzülmeyişi fark edince, alnımda bir kırılganlık oluşur.

“Eğer bana bunu yapmamam gerektiğini söylemeye cüret edersen, sen ve ben ilk kavgamızı edeceğiz.”

“Hayır, mesele o değil.” Dudaklarımı ıslatıp soruyorum, “Onun için üzülmemem tuhaf mı?”

“Hiç de değil. Ama hissetsen çok tuhaf olurdu,” diye homurdanıyor sahiplenici kocam. “Her neyse, banka hesaplarını boşalttım, tıpkı senin başına yaptıkları gibi onları beş parasız bıraktım. Yakında onları öldüreceğim. Korku onları canlı canlı yiyip bitirirken acı çekmelerine izin veriyorum.”

Bu sefer başımı sertçe salladım. “Hayır, Adriano. Onları öldüremezsın. Bu biraz fazla olur.” Tartışmaya gireceğini anladığımda, yüzümde oluşturabileceğim en ciddi ifadeyi takındım. “Onlar senin... *bizim* dünyamızın bir parçası değiller,” diye çabucak kendimi düzelttim. “Onlar sadece kötü insanlardı ve senin onları korkudan altlarına sıçırman benim için yeterli bir ceza. Güven bana. Eğer bunu bana yapsaydın, hayatımın geri kalanını tek gözüm açık uyuyarak geçirirdim. Bırak korkuyla yaşasınlar.”

Derin bir nefes alır. “Peki, ama sadece sen istediğin için.”

“Öyle.” Sol elimi boynunun yanına koyuyorum. “Düğün hediyem için teşekkür ederim.”

Tam o sırada o eğilip beni öperken, “Laurie!” diye bir ses duyduk.

Yuki ve Nina odaya koşarak girdiklerinde o kadar şaşırdım ki, sadece onlara bakakaldım.

Adriano hızla ayağa kalkar, sonra Yuki bana sıkıca sarılır, ardından Nina da bana sarılır.

Gelmişlerdi.

Mutluluk gözyaşları akmak üzereyken burnum karıncalanıyor, ama onları geri tutuyorum.

"Geldiniz," diye düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum.

"Telefonunu getireyim. Evden başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sorar Adriano.

Başımı salladığımda, bana hızlıca bir öpücük verip arkadaşlarımın yanına bırakır.

Arkadaşlar. Çoğul.

Yuki ve Nina'ya bakarken yüzümde bir gülümseme yayılıyor. "İyi misin?" diye soruyor Nina.

"Evet. Sadece gözlem altında tutmak için beni burada tutuyorlar." Yuki kıkırdar. "Anladığım kadarıyla hastaneleri sevmiyorsun?" Başımı sallarım. "Kim sever ki?"

"Augusto bana olanları anlattığında kulaklarıma inanamadım," diyor Yuki. "Bu delilik. Marco'yu tanıımıyordum ama içimizden birinin bize böyle sırtını dönmesi çok korkutucu."

"Sanırım artık gardiyanlara asla güvenemeyeceğim," diye ekliyor Nina. Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor, bu da bende bir hikaye olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Sorgulayan bakışımı fark edince, "Bir gardiyan Simi'yi az kalsın öldürüyordu. Georgi onu kurtardı," diyor.

"Aman Tanrım!" Kızının herhangi bir tehlikeye maruz kaldığını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nina bana barbeküde Simi'nin fotoğraflarını göstermişti. O sevimli küçük kıza kimsenin zarar verebileceğine inanamıyorum.

"O günden beri Georgi, Simi'nin prensi oldu," diyor Nina, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Yuki, Nina'nın omzuna hafifçe vurur. "Ona iyi haberi ver." "Evet.

Ben de olumlu bir haber duymak isterim," diye katılıyorum.

Nina sol elini kaldırıp, yüzük parmağındaki muhteşem elması bana gösterir. "Georgi evlenme teklif etti."

Yuki bu haberi ilk kez duyuyormuş gibi çığlık atarken, ben kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum ve "Senin adına çok sevindim Nina! Bana her şeyi anlat. Romantik miydi?" diyorum.

"Mükemmeldi." Güzel yüzünde rüya gibi bir ifade belirir. "Georgi bize Central Park'ta piknik yapmak için buluşmamızı söyledi. İş nedeniyle geç kalacağını sanıyordum, Simi ise bir şişe baloncuk sıvısıyla ortalıkta koşuşturup, erkekler trompet çalmaya başladığında her yere baloncuklar üfliyordu

ki erkekler trompet çalmaya başladı. Bilirsin, Disney filmlerindeki gibi.”

Emin değilim ama yine de başımı sallıyorum.

“Güvenlik şefimiz Santino, kraliyet habercisi kılığına girmiş ve ‘*Dinleyin. Dinleyin, Prens Georgi, Prenses Simi ve Prenses Nina’nın dikkatini istiyor*’ diye bağırdı. Georgi, prens kostümüyle at üstünde geldiğinde Simi heyecandan neredeyse aklını kaçıracaktı.”

“Aman Tanrım,” diye haykırdım, tamamen kendimden geçmiştim.

“Sonra Simi’nin önünde diz çöktü ve onun babası olabilir mi diye sordu. Ben ağlarken, yani hıçkıra hıçkıra ağlarken, o evet dedi ve o benim önümde diz çöktüğünde, ben hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.”

“Ben de öyle olurdum kızım,” diyor Yuki, Nina’nın omzunu okşayarak.

“Sonra bana kraliçesi olup onunla evlenmemi isteyip istemediğimi sordu ve tabii ki evet dedim.”

“Bu çok romantik!” Sol elini sıkıp Yuki’ye bakıyorum. “Augusto sana nasıl evlenme teklif etti?”

“Etmedi. Bizimki görücü usulü bir evlilikti.”

Ağzım açık kalır. “Bu çağda hâlâ böyle şeyler mi yapılıyor?”

Yuki başını sallar ama mutlu bir şekilde gülümser. “Beni çok kötü bir durumdan kurtardı.” Omuz silkerek ekler, “Birbirimizi seviyoruz, bu yüzden her şey en iyi şekilde sonuçlandı.”

Hastane Cosa Nostra’ya ait olduğu için, kayınvalidem odaya girene kadar bir süre benimle kalırlar.

“Laurie, iyi misin?” diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak. “Çok solgun görünüyorsun.”

“İyiym anne. Sadece biraz yorgunum.”

Yorgunum ama ziyaretten de keyif alıyorum.

“Gitmeliyiz,” diyor Nina.

İkisi de bana sarılır ve gittikten sonra annem bana kaşlarını kaldırır. “Kendini fazla zorluyorsun.” Yatağı düzeltmeme yardım eder ve ben tekrar uzandığımda yanıma oturur ve parmaklarıyla saçlarımı okşar. “Gerçekten nasıl hissediyorsun, tatlım?”

“İyiym. Olanları sindirmeye çalışıyorum.”

“Bu münferit bir olaydı.” Dokunuşu o kadar rahatlatıcı ki, diğer elini tutup sıkıca kavıyorum. “Böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Ben bu ailenin bir parçası olduğumdan beri. O yüzden bu konuda endişelenmeni ya da korumalarımızdan şüphe etmeni istemiyorum. Tamam mı?”

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum ve “Sen çok iyi bir annesin” diyorum. Annem omuz silkiyor ve bunu önemsizmiş gibi göstereceğini anladığımda ekliyorum: “Tanışalı kısa sürede bana annemin hiç vermediği kadar sevgi ve destek gösterdin. İnan bana, sen harika bir annesin.”

“Teşekkür ederim, tatlım.” Yüzündeki ifade yumuşar ve parmaklarıyla saçlarımı okşamaya devam eder. “Uyu. Ben seni koruyacağım.”

Kayınvalidemin ilgisiyle kendimden geçiyorum.

Bölüm 28

Adriano

Laurie dört gün boyunca hastanede yatarken, yatak odasını boşalttırıp yeniden boyattım ve yeni halılar döşettim. Ayrıca yepyeni bir yatak ve yatak takımı aldım. Odada ona Marco'yu hatırlatacak hiçbir şeyin kalmasını istemedim.

Son iki gündür evdeyken, sadece gerçekten önemli bir işim olduğunda yanından ayrıldım. Remo, ben başka işlerle meşgulken dümeni ele alarak gerçekten büyük bir sorumluluk üstlendi.

Her şeyin normale dönmesi gerektiğini bilsem de, bu çok zor.

Laurie'den uzak olduğumda hissettiğim özlem bazen dayanılmaz oluyor, tıpkı şu anda, karışık ailelerin sorununu kökünden çözmek için yola çıkmış olduğumuz gibi.

Bu iş zaten çok fazla zaman alıyor ve sabırsız kişiliğim bunu şiddetle nefret ediyor.

Beş capo da bugün bir araya geldi. Rosie kalesinde, o pislikleri hafife almış olmama ihtimaline karşı, bölgenin temiz olduğundan ve pusuya düşürülmeyeceğimizden emin oluyor. Bundan şüpheliyim ama tedbirli olmakta fayda var.

Konvoyumuz Rosie'nin verdiği adrese kayarak durduğu anda, düşmanın şu anda toplandığı terk edilmiş fabrikaya göz attım.

"Herkese Cosa Nostra ile uğraşılmayacağını gösterme zamanı," diye homurdandım, kapımı itip SUV'den dışarı fırladım.

Silahım zaten elimdeyken, adamlarımız diğer araçlardan inerken ben ana kapıya doğru ilerliyorum.

Georgi ve Augusto hızla bana yetişir ve adamlarımızdan bazıları binanın yanlarına doğru koşarken, biz doğrudan girişe yöneliriz.

Augusto'nun sadık dostları Little Ricky ve Lorenzo, diğer adamlarımızla birlikte içeri girerler ve havada aniden silah sesleri yankılanır.

İçeri girdiğimde, birinin düşman askerlerinden birinin tam yüzüne ateş ettiğini ve başka bir askerın göğsüne iki kurşun isabet ettiğini görüyorum.

Düşman askerler siper ararken, depoyu kasıp kavuran adamların dalgasını durdurmak için yeterince hızlı ateş açmaya çalışırken, daha fazla kurşun sandıkları ve metal rafları delip geçiyor. Bunun gerçekleşme ihtimali sıfır.

Karşı tarafın dört liderini korumak için sadece bir avuç asker var ve hepsi de bizi görünce şoktan akıllarını kaçırmış gibi görünuyorlar.

"Lanet olası bir çay partisine bir ordu getirdik," diye mırıldanıyorum, Georgi'yi güldürüyorum.

Adamlarından biri, elinde otomatik tüfekte forkliftin arkasından koşarak odaya rastgele ateş açıyor, ama piçin nişan alma yeteneği sıfır ve herkes silahlarını ona doğrultuyor, aptalı kurşun yağmuruna tutuyor.

Bir diğeri üstümüzdeki ikinci katın yürüyüş yolunda beliriyor ve Küçük Ricky onu boğazından vuruyor, sonra cesedin korkuluğun üzerinden takla atıp aşağıdaki tozlu betona çakılmasını izliyoruz.

Dediğim gibi. Bu bir çay partisi. Bu pisliklerin Cosa Nostra'yı ele geçirecek bilgisi yok.

Adamlarımız depoyu hızlı ve organize bir şekilde tarar, köşeleri temizler, saklanma yerlerini kontrol eder ve buldukları her silahlı adamı infaz ederken, karşı tarafın dört lideri sırt sırta durur, yüzlerinde korku vardır.

"Küçük bir kavgayı bile idare edemiyorsunuz," diye bağılıyor Christiano arkamızdan yaklaşırken. "Nasıl olur da beni ve ailemi alt edip, bizim yerimize

Cosa Nostra'yı yönetebileceğinizi düşündünüz?"

Bianchi arka çıkışa doğru koşmaya çalışır, ama Little Ricky onun dizini vurur.

"O pisliği buraya getirin," diye emreder Christiano ve adamlarımızdan biri, Bianchi'yi yakasından tutup hızla yanımıza sürükler.

"Güç koltuğuna oturmak istiyordun, işte şimdi şansın. Kavgada bizi yenersen, kontrolü ele geçirebilirsin," der Christiano, Bianchi'yi işaret ederek, "Yaralı pisliği kimin alacağını bilmiyorum, ama

ben olmayacağım." O Mancini'ye yöneldiğinde, Augusto ve ben Bellandi ve Rinaldi'ye atılırız.

"Siktir," diye mırıldanır Georgi. "Sanırım yaralı ve zayıf olan bana kaldı."

Yumrukların kemikleri kırma sesi ve acı dolu inlemeler birkaç dakika boyunca havada yankılanır, sonra sıklığa başlarım. Silahımı Rinaldi'nin karnına saplarım, onu kurşunla doldururum, bu da diğer kafaları da aynısını yapmaya teşvik eder.

Dört düşman liderin cesetleri yerde yatarken etraflarında kan gölleri oluşur ve fabrikaya birkaç saniye sessizlik çöker.

"Cesetlerin fotoğraflarını çekin, böylece diğer ailelere uyarı gönderebiliriz," diye emreder Christiano, sonra arkasını dönüp dışarı çıkarken homurdanarak, "Ne boktan bir insan gücü israfı," der.

Ofis zeminine dağılmış cesetlere bakıyorum ve patronumu takip ederek depodan çıkarken hiçbir şey hissetmiyorum.

"Partiye geç kalma," diye bağırır Georgi, herkesin duyması için.

"Saat dokuzda, değil mi?" diye sorar Augusto şakacı bir tonla.

"Siktir git. Bir dakika bile geç kalırsan, ayak başparmağını vururum."

Hepimiz gülüyoruz ve Little Ricky ile SUV'mize geri döndüğümüzde, o mırıldanıyor: "Bu biraz hayal kırıklığı oldu."

"Ne bekliyordun ki?" Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Bilmiyorum. Belki hayatta kalmak için biraz çaba gösterirler diye."

Kıkırdamam duyulur. "Hadi eve gidelim. Georgi ve Nina'nın nişan partisi için hazırlanmam lazım."

Küçük Ricky sessizce güler. "Ne?"

diye bağırırım.

"Sen ve o kelime parti asla birlikte birlikte içinde aynı aynı

"Bu Georgi için."

Laurie bu gece için çok heyecanlı.

Onu düşünmek bile beni hırlatıyor, "Bizi daha çabuk eve götür." "Acele ne?" diye soruyor.

"Karımı özledim."

"Onu iki saat önce gördün. Dikkat et, boğma

"Ona."

"Kapa çeneni ve sür," diye mırıldandım, sonra ekledim, "Onu istediğim kadar boğacağım."

Bana başını sallıyor ama en azından hızlanıyor.

Telefonumu çıkarır ve güvenlik kameralarından karımı takip ederim. Muhtemelen bu gece ne giyeceğine karar vermeye çalışırken farklı kıyafetleri deniyor.

Parlak siyah bir elbiseyi önüne tuttuğunda, numarasını aratıp tuşa basıyorum.

Telefon bir süre çalar ve tam kaşlarımı çatmışken, o "Merhaba!" diye cevaplar. "Telefonun neredeydi?"

"Çantamın dibinde, sanki kara delik gibi."

"Ben yokken, acil bir durum olup beni araman gerekirse diye telefonu yanında tutmalısın."

"Tamam."

"Siyah elbiseyi giy."

"Ha?" diye hayretle sorar. "Nereden bildin? Evde misin?" "Hayır, güvenlik kamerasından seni izliyordum."

"Ne?" Derin bir nefes alır. "Yatak odamızda kamera mı var?! Aman Tanrım, Adriano. Burada seviştik."

Kahkahayı bastım. "Her odada bir kamera var, *mia piccola farfalla*. Sadece ben ve Rosie erişebiliyoruz. Rosie'den bahsetmemin tek nedeni, her şeye sızabilmesi, ama acil bir durum olmadıkça mahremiyetimizi ihlal etmeyeceğini biliyorum, o yüzden endişelenme."

"Oh. Kamera nerede?" diye sordu, sesi merak dolu. "Tavanda. Göremezsin."

Yatak odamızda dolaştığını duyuyorum. "İş nasıl gidiyor?" "Bitti. Neredeyse eve vardım."

"Güzel. Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Telefonu kapattığımızda, Küçük Ricky beni taklit ederek, "Ben de seni özledim," diyor. Koltuğunun arkasına hafifçe vuruyorum, bu da onu güldürüyor.

Sonunda SUV'yi garaj yoluna sürer ve arabadan indiğimizde ona, "Saat altıda hazır ol," derim.

"Anladım."

O dairesine doğru giderken, ben açılan ön kapıya doğru ilerliyorum ve gülümseyen karımı gördüğümde, kalbim ona karşı karşı konulmaz bir sevgiyle doluyor.

"Merhaba."

Cevap vermiyorum, sadece kolumu onun omzuna doluyorum ve onu havaya kaldırıyorum. Laurie omuzlarımı tutuyor ve ben onu yatak odamıza taşıırken kapıyı kapatmaya bile zahmet etmiyorum.

"Seni özledim," derim merdivenleri çıkarken.

"Ben seni daha çok özledim."

Başımı sallıyorum. "İmkansız."

Yatağımızın yanında durup, duşa girmek niyetiyle onu nazikçe yere indiriyorum ama Laurie dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Başının iki yanını kavradım ve son birkaç gündür içimde biriken tüm arzuyla onu öptüm.

Dr. Milazzo, dikkatli olduğumuz sürece on gün sonra cinsel ilişkiye girmemizde bir sakınca olmadığını söylemişti.

Kontrolümü tamamen kaybetmeden önce dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, sonra mırıldanıyorum, "Seninle tekrar sevişebilmek için beklemek, hayatımın en uzun dört günü olacak."

"Evet." Yanakları kızarmış halde, elbisenin asılı olduğu yere doğru yürür. "Hazırlanalım. Geç kalmak istemiyorum."

"Sen, Nina ve Yuki arasında işler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi!" Yüzüne yayılan gülümseme muhteşem. "İkisi de beni her gün kontrol eden iki anaç tavuk gibiler. Nina bana kızının çok tatlı bir videosunu gönderdi. Görmek ister misin?"

"Tabii." Laurie için dünyadaki tüm videoları izlerdim.

Yatağın yanındaki komodine koşar ve telefonunu alır, bana doğru aceleyle gelirken mırıldanırım, "Yavaş ol, *mia piccola farfalla*. Ani hareketleri kes, beni gerginleştiriyorsun. En son istediğim şey o lanet arterin yırtılması."

Telefonunu açıp videoyu buldu ve oynat düğmesine bastı.

Videoda Georgi mutfakta haşlanmış yumurtanın kabuğunu soyuyor, sonra Simi'nin yanına oturuyor.

"Teşekkür ederim, babacığım," diyor küçük kız, arkadaşımın yüzünde şaşkınlık dalgaları yaratıyor. "Yumurtalarımı... ahh... çok seviyorum."

Bu adamın ağladığını hiç görmemiştim, ama kızının başına bir öpücük kondururken gerçekten gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyor. "Rica ederim, *malkata mi printsesa*. İngilizcen çok iyi oluyor." Boğazındaki düğümü yutmaya çalışırken onu izliyorum ve sesi kısık bir şekilde "Baban seninle gurur duyuyor" diyor.

Tanrım.

Video biter, sonra Laurie bana gülümser. "Aww, bu seni duygulandırdı, değil mi?"

"Tabii ki. Georgi'yi seviyorum ve onu mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

Laurie telefonu bırakır ve kıyafetlerini çıkarmaya başladığında, gözlerim bana açığa çıkan çıplak teninin her santimini açgözlülükle tarar.

"Siktir, hayatım. Dört gün. Dört gün. Dört gün," diye mırıldanıyorum banyoya girip duş almaya başlarken.

Asansör kapıları açıldığında herkesin sesini duyuyorum ve dışarı çıkarken gözlerim, tavana doğru sallanan altın ve pembe balonlarla süslenmiş giriş salonunu tarıyor.

Her yerde masalar, tertemiz pembe masa örtüleri ve çiçeklerle dolu altın vazolar var.

Garsonlar hazır bekliyor ve havada lezzetli kokan yemeklerin aroması dolaşıyor.

Umarım yemekleri Skylar Teyze hazırlamıştır, çünkü o zaman bizi müthiş bir ziyafet bekliyor demektir.

Elimi Laurie'nin beline koyarak, her zaman sağında durduğumdan emin oluyorum ve iyileşmekte olan kolunu canım pahasına koruyorum.

Annem bizi fark ediyor ve bize doğru yürürken el sallıyor. "Merhaba, siz ikiniz." El çantasından bir şey çıkarıyor. "Daha önce getirmek istedim, ama babanız acele ediyordu. Damiano ve diğerleriyle bir bahis yapmıştı. En son kalan kim olursa o ödemek zorunda ve o kaybetmeye niyetli değildi."

Annem bana dikdörtgen bir kutu uzatır ve ben hemen ne olduğunu anlarım.

"Teşekkürler anne." Kutuyu açıp zinciri çıkardığımda, altınla kaplanmış mermiye bakıyorum. Karım elimde ne tuttuğumu fark edince nefesini tutuyor ve ben de sırtarak ona soruyorum, "Takmama yardım eder misin?"

"Kurşunu gerçekten sakladın mı?" Zinciri benden alıp kolyeyi inceliyor.

"Tabii ki." Altın zinciri boynuma taktığında, gözlerime bakana kadar ona bakıyorum. "Bu, beni ne kadar sevdiğinin bir hatırası ve onu kalbime yakın tutmak istiyorum."

Onu gömleğimin altına sıkıştırıyorum ve soğuk metal göğsüme değdiğinde, elimi üzerine koyup okşuyorum.

Laurie duygusal görünüyor, kolumu onun omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum.

Odanın içlerine doğru ilerliyoruz ve sonraki yirmi dakikayı herkese selam vererek geçiriyoruz, sonunda Georgi'ye ulaşıyorum. Kendine içki doldururken hazırlıksız yakaladığım Georgi'nin sırtına bir şaplak atıyorum.

"Siktir, az kalsın içkimi döküyordum," diye mırıldanıyor.

"Laurie, Simi'nin sana baba dediği videoyu gösterdi," diyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Bana ilk kez öyle seslendi. Neredeyse bir bebek gibi ağlayacaktım."

"Fark ettim." Gözünün yanına işaret ediyorum. "Orada küçük bir gözyaşı damlası asılı durduğuna yemin edebilirim."

"Siktir git," diye alay eder.

"Baba," diye Simi odanın diğer ucundan çok yüksek sesle bağırıyor, sonra da ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atıyor, "Baba! Örümcek!"

Georgi sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşar ve ben herkesin, Simi'nin yarı histerik bir şekilde yerdeki siyah bir noktayı işaret ettiği yere doğru yol açmasını izlerim.

Örümceği ezmeden önce onu havaya kaldırdı, sonra küçük kızı sakinleşene kadar teselli etti.

Tanrım, bu iş ona çok doğal geliyor.

Gözlerim, Yuki'nin yanında duran Laurie'yi bulur ve çocuklarımız olduğunda nasıl olacağını merak ederim.

Bunun için birkaç yıl daha beklememiz gerekecek. Şu anda onun ilgisini paylaşmak için çok bencilim.

"Nasılsın, evlat?" Damiano amca aniden arkamdan sorar

Arkamı dönüp işime koyuluyorum, iki bardak viski doldururken "İyiyim. Sen?" diye cevap veriyorum.

"İyiyim."

On yıldan fazla bir süre önce liderlikten çekilip yönetimi Christiano'ya devretmiş olsa da, o hala tek bir bakışla yetişkin bir erkeğin altına iştebilecek kadar sert bir herif.

Yan yana durup içkilerimizin tadını çıkarıyoruz ve ancak bir dakika kadar geçtikten sonra diyor ki, "Huzurlu görünüyorsun, Adriano."

Laurie'yi işaret ettim. "Hepsi karımın eseri." Onun dikkatini çekip, bana gelmesi için işaret ettim.

Yuki'ye bir şey söyledikten sonra bize doğru yürüyor. Bir garson geri geri giderken önüne bakmıyor ve ben, o salak karımın sağ koluna çarpmadan önce hızla öne atılıp kendimi karımla o salak arasına atıyorum.

Tepsisindeki bardaklar yere düşer, çıkan ses herkesin dikkatini çekerken, Laurie sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakar.

"Çok özür dilerim, efendim!" Adam hemen arkamda özür dilemeye başlar ve ben arkamı döndüğümde yüzüme bir bakış atar ve gözle görülür şekilde solarak "Çok özür dilerim" diye fısıldar.

Göğsümde öfke kabaran bir şekilde onun uzaklaşmasını izliyorum ve sadece Georgi ile Nina'nın nişan partisi olduğu için onun hayatını bağışlıyorum.

"Kaza oldu," diyor Laurie, ses tonu yumuşak, öfkemi yatıştırmaya çalışıyor.

"Olabilecek bir kaza..." Laurie'yi kaybetmeyi düşünmek bile beni öfkeyle doldurduğu için susuyorum. Karımı kollarıma sararken mırıldanıyorum, "Gecenin geri kalanında yanımda kal ki kolunu koruyabileyim, yoksa birini öldürebilirim."

Damiano Amca kıkırdar, sonra kolunu Laurie'ye uzatır. "Vaftiz oğluma aldırma.

aptalca bir şey yapmamasını sağlarım.” Laurie elini tuttuğunda, “Damiano Falco,” diye ekler.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bay Falco,” dedi Laurie, sesinde korku parıldayarak, neredeyse fısıldar gibi.

Yüzüne bir göz attım ve gözlerinin ne kadar büyüdüğünü fark edince, “Havlaması ısırmasından daha kötüdür,” dedim.

“İddiaya var mısın?” Rosie’nin babası Dario Amca bize katılırken der. “Bir adamın kulağını ısırıp kopardığını gördüm.”

“Dario!” Annem sertçe seslenir. “Kızımın böyle korkunç şeyler duymasına gerek yok.”

“Üzgünüm, Tori,” diyor Dario Amca hemen özür dileyerek. Laurie’ye bakıp utangaç bir gülümseme atıyor. “Merhaba Laurie, ben Daria La Rosa, o salak.”

Laurie kıkırdar ve başını sallar. “Sorun değil. Lütfen endişelenme.”

Biri mikrofona vurur, sonra Georgi’nin “Hepiniz beni duyabiliyor musunuz?” dediğini duyarım.

“Evet. Lanet olası Kanada’nın ortasından bile,” diye bağırır Christiano.

“Güzel. Şimdi susun ve dinleyin.” Hepimize gülümser. “Nina ve benim nişanımızı kutlamak için bize katıldığınız için teşekkür ederim. Benim için çok değerli olan herkes bu odada toplanmış.” Bize bir göz atar. “Tanrım, ne kadar da kalabalıksınız.” Elini Nina’ya uzatır. “Ama kalbimi avucunun içinde tutan bu kadın, ve benim karım olmayı kabul ettiği için ona çok minnettarım. Seni seviyorum, Nina.”

Mikrofonu bırakıp Nina’ya doğru yürüyerek onu deli gibi öperken, odada alkışlar patlar.

Elimi Laurie’nin sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum ve gözlerimiz buluştuğunda, bu geceyi ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, “Seni mutlu görmekten çok hoşlanıyorum.”

“İyi.” Bana doğru eğiliyor. “Çünkü beni inanılmaz mutlu ediyorsun, o yüzden bunu sık sık göreceksin.”

Bölüm 29

Laurie

Adriano ile ilk kez market alışverişine çıkalı aylar oldu ve o zamandan beri, bunun en sevdiği şey olmadığını bilsem de, bir kez bile şikayet etmedi.

Kocam ne kadar takıntılı ve dengesiz olsa da, onu dünyadaki hiçbir şeye değışmem. Benden sıkılacağından endişelenmeme gerek yok ve bunun ne kadar rahatlatıcı ve huzur verici olduğunu kelimelerle anlatamam.

Güvenliğimiz Adriano için en önemli öncelik olmaya devam ediyor, bu yüzden bizi kolay hedef haline getirecek bir rutin oluşmaması için her zaman değışiklikler yapıyor, ama risk her zaman var.

Küçük Ricky önce mağazaya girerken, Paulie hızlı hareket edebilmek için birkaç adım arkamızda kalıyor. Küçük Ricky bize hafifçe başını sallayana kadar bekliyoruz, sonra Adriano elini koruyucu bir şekilde belime koyarak beni kapıdan içeri geçiriyor.

İlk dikkatimi çeken şey, mağazadaki insanların yarısının Adriano'yu fark etmesi.

Bazıları onu şiddet dolu şöhreti nedeniyle tanıyor, diğerleri ise ondan yayılan tehlikeyi hissediyor ve içgüdüleri onlara bizden uzak durmalarını söylüyor.

Adriano, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi bir alışveriş arabasına uzanmadan önce keskin bakışlarıyla mağazayı tarar.

Koluna kolumu takıp gülümsüyorum ve "İnsanlar, büyük, kötü mafya patronunun karısıyla alışverişe çıktığını görerek artık buna alışmış olmalıydılar" diyorum.

Mağazanın içlerine doğru ilerlerken, ağzından düşük bir kahkaha kaçır. Floresan ışıklar cilalı zemine yansır ve tepeden müzik çalar.

Birkaç saniye boyunca tüm bunları içime çekiyorum, çünkü bu tür anlar benim için çok özel ve Adriano'nun tam olarak anlayamadığı bir şekilde.

Elbette, çoğu kadın gibi ben de pahalı hediyeleri ve bana sağladığı tüm lüksü seviyorum, ama kocamla birlikte yiyecek ve temizlik ürünleri alışverişi yapmak paha biçilemez.

Hayatımda her şeyin geçici ve belirsiz geldiği, hayatta kalmanın rahatlık ve mutluluktan önce geldiği bir dönem vardı. O zamanlar, birlikte alışveriş yapan çiftleri izler ve sıradan işler bile samimi hale gelecek kadar bir yere ait olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederdim.

Artık biliyorum.

"Yine gülümsüyorsun," diyor Adriano, sesinde memnuniyet dolu.

Ona gülümsayarak itiraf ediyorum, "Mutluyum."

Yüzündeki ifade yumuşar, sonra arabayı sebze-meyve reyonuna doğru sürerken etrafımızı tekrar tarar. Her bir kişinin nerede olduğunu fark etme şekli o kadar ince ki, çoğu insan bunu fark edemez.

Toplantılarda takındığı ciddi bakış, düşmanlarının yanında üzerine çöken acımasızlık ve bir şey onu kızdırdığında yetişkin erkekleri bile terletmeye başlayan ölümcül sükunet.

Ama sadece benim, ailemizin ve yakın arkadaşlarımızın yanında ortaya çıkan daha sakin ve nazik tarafı, benim en sevdiğim yanı.

Sebzelerin yanında duruyoruz ve ben fesleğen, maydanoz ve limonları alırken Adriano hemen korkutucu bir ciddiyetle avokadoları incelemeye başlıyor. Yürürken yanıma yapışıyor, eli ara sıra sırtıma dokunuyor ya da kolu benimkine değiyor.

Diğer müşterilerin etrafımızda dikkatlice dolaştıklarını fark ediyorum, çoğu ona doğrudan bakmamak için çok çaba sarf ediyor.

Bir adamın çok uzun süre oyalanıp bana doğru bakış attığını görünce, içimden bir inilti çıkmasını engelliyorum.

Yine başlıyoruz.

Adriano bunu fark eder etmez, ortam gerginlikle titriyor. Kolumdan tutuluyorum ve aşırı koruyucu ve fazlasıyla sahiplenici kocam, adama tehditkar bir bakış atarken kısmen önüme geçiyor. Sesi korkutucu derecede sert bir tonda, "Karımı siktir et, pislik!" diye bağırıyor.

"Yoluna devam et," der Little Ricky, çenesini kaldırarak adama gitmesi için işaret eder.

Zavallı adam anında bakışlarını başka yöne çevirip solgunlaşır, sonra tuvalet malzemelerinin olduğu yöne doğru kaybolur.

"Evet, altınına sıçtıktan sonra git tuvalet kağıdı al," diyor Küçük Ricky gülerek.

"Kes şunu," diye onu susturuyorum. "Kötü davranıyorsun."

Bana öyle bir surat yapar ki, ona kızgın kalmak çok zorlaşır. "Üzgünüm, patron hanım."

Küçük Ricky'nin benim kızgın olduğumu düşünmesini istemediğimden, ona gülümsedikten sonra dikkatimi tekrar sebze ve meyvelere veriyorum.

Adriano yanımda dururken ondan gelen gergin enerjiyi hissedebiliyorum ve "Adamı kaçırdın, aşkım. Rahatlayabilirsin," diyorum.

"Sana bakıyordu," diye şikayet ediyor kocam.

Elimde bir torba patates tutarak ona bakıyorum. "Sadece bir bakıştı."

Adriano başını eğdi, yüzündeki ifade onun fikrini değiştiremeyeceğimi söylüyordu. Torbayı eline tutuşturup soğanların olduğu yere doğru yürüdüm.

Böyle davrandığında onunla tartışmanın hiçbir anlamı yok, özellikle de diğer insanların normalde görmezden geleceği şeylere neden dikkat ettiğini çok iyi bildiğim için.

Tehlike, hayatının her alanını o kadar uzun süredir şekillendirmiş ki, tetikte olmak onun ikinci doğası haline gelmiş.

Durup elini sıkmak için duruyorum ve çekilemeden parmakları benimkilerle kenetleniyor.

Sol elimi kocama kaptırdığım gerçeğiyle barışarak, reyonlar arasında ilerlemeye devam ediyorum ve sepetime ürünler ekliyorum.

Adriano, sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi üç farklı markayı inceledikten sonra bir kutu fettuccine alıyor.

Sadece ondan bir tepki almak için, gülümsememeye çalışarak yanlış marka spagettiye sepete atıyorum.

Bana kaşlarını kaldırarak, alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "Başını belaya sokuyorsun, *mia piccola farfalla*," diyor.

Kıkırdayarak spagettiye sepetten çıkarıp doğru markayı alıyorum. Onu sepete koyduğumda, popoma bir şaplak atıyor. "*Brava ragazza.*"

Bana "*uslu kız*" demesi, karnımı kaskatı yapıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Koridorun ilerisindeki bir kadın Adriano'yu fark eder ve hemen yanındaki kişiye bir şeyler fısıldar.

Bu o kadar sık oluyor ki neredeyse fark etmiyorum, ama ara sıra makarna markaları hakkında konuştuğum kocamın, sesini yükseltmeden bir odayı dolusu insanı dehşete düşürebilen aynı adam olması beni hala şaşırtıyor.

Bu bana, Adriano'nun dünyaya karşı nazik olmadığını hatırlatıyor.

Sadece bana karşı nazik.

Daha fazla temas ihtiyacı duyduğum için göğsüne yaslanıp makarna soslarına bakmadan önce boğazına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

"Mağazadan alınan sosları sevmediğimi biliyorsun," diyor, sesi nazik.

Ona gülümser ve alaycı bir şekilde, "Sadece dikkatini veriyor musun diye bakıyordum," derim.

"Kadınım ilgi mi istiyor?" diye soruyor ve beni kendine doğru çekiyor. Mağazanın ortasında olduğumuzu umursamadan, başımın arkasından tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Her zamanki gibi, kocam beni kendimden geçirecek şekilde öperken eriyorum ve o başını kaldırdığında, hangi reyonda durduğumuzu unutmuşum.

"Hadi bu alışverişi bitirelim. Seninle baş başa kalmak istiyorum," diyor Adriano, işinin bittiğini ve her şeyin onu rahatsız etmeye başlayacağını ima ederek.

Little Ricky ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulunur, Paulie'nin çenesini kaldırarak listede kalan her şeyi alması için onu gönderir.

Adriano'yu asla kaldırabileceğinden fazlasını yapmaya zorlamam.

Little Ricky alışveriş arabasını itmeyi devralırken, ben kolumu kocamın beline dolayıp yanına yaslanıyorum. Beni kendine sıkıca sarıyor ve her dakika kadar bir aralıkla alnıma ya da saçıma bir öpücük konduruyor.

Benim aşk dilimin, Adriano'nun en çok ihtiyaç duyduğu şey olduğu gerçeğine takıntılıyım.

Her şeyi aldıktan sonra, Paulie ve Küçük Ricky market alışverişinin parasını öderken biz de Marco'nun yanına geçiyoruz.

Adriano beni kollarının arasına alır ve çenesini başımın üstüne dayar. Onun bağımlılık yapan kokusunu derin bir nefesle içime çekerim ve istediği kadar beni kucaklamasına izin veririm.

"Hadi buradan gidelim," diye Little Ricky'nin sesini duyuyorum. "Temiz," diye bağıyor Paulie ve sonra yola çıkıyoruz.

Adriano sol elini belimin altına kaydırırken, sağ eli deri ceketinin altına kaybolur; silahına dokunduğunu ve bir saniye içinde onu çekebileceğini biliyorum.

SUV'nin arkasına bindiriliyorum ve Adriano yanıma kayarken rahat bir nefes alıyor.

Diğer adamlar tüm çantaları yüklerken, kocamın çenesini tutuyorum ve minnettarlıkla dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim. Alışverişten nefret ettiğini biliyorum."

"Nefret etmiyorum." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Doğru domatesleri seçmek için uğraşmanı izlemeyi seviyorum."

"Yine de senin için stresli olduğunu görebiliyorum."

Başını sallıyor. "Bu normal hayatın bir parçası, *mia piccola farfalla*. Tetikte olmamın alışverişle bir ilgisi yok. Bir düşman her an saldırabilir."

Bu, hayatımızda nefret ettiğim birkaç şeyden biri, ama bu adamı sevmeyi seçtiğimde neye bulaştığımı biliyordum.

Parmaklarımı göğsüne doğru gezdirip ona baştan çıkarıcı bir gülümseme atıyorum. "Bu akşam bize makarna yapacak mısın?" Ona doğru eğilip dudaklarımı boğazına değdiriyorum. "O zaman tüm enerjimi yatak odasındaki seksi anlar için saklayabilirim."

"Hmm..." diye homurdanıyor, sonra dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. "Ekstra enerji için biraz kestirsen iyi olur, çünkü seni bayılana kadar sikeceğim."

"Söz ver," diye fısıldıyorum aralık dudaklarına ve elimi uyluklarına kaydırıp, sertleşmiş penisini bulup kargo pantolonunun üzerinden sıkıyorum.

"Tanrım, Laurie," sesi boğuk ve seks kokuyor. "Devam et, seni burada sikeceğim."

Küçük Ricky SUV'ye biniyor, sonra onun şikayet ettiğini duyuyoruz, "Ah be, yine mi? Hadi ama çocuklar."

Kıkırdayarak koltuğa yaslanıyorum.

Adriano uyluklarımı kavrar, eliyle tamamen sarar ve Küçük Ricky bizi eve götürürken, kocamın tutuşu hiç gevşemez.

Evet, beni ciğerlerim patlayana kadar çığlık attıracak.

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Küçük Ricky SUV'yi park eder etmez, Adriano kapıyı itip açar ve ben arka koltuktan dışarı çekilirim.

"Her şeyi sen taşıyabilirsin," diyor Little Ricky, Paulie'ye. "Bugün artık o malikaneye adımımı atmayacağım."

Adriano'nun dev adımlarına yetişmek için koşarken içimden kahkaha patlar.

Yatak odamızın kapısını çarpana kadar durmaz, sonra kalçalarımı kavrayıp beni kaldırır ve yatağa fırlatır.

Bir avcı gibi üzerime sürünerek gelen kocam, bluzumu kollarımı kaldırmak zorunda kalana kadar yukarı doğru itiyor, ama onu tamamen çıkarmak yerine kumaşı kullanarak bileklerimi bağlıyor.

"Ooh, hoşuma gitti."

Ağzını zorla ve açgözlülükle ağzıma yapıştırmasıyla sessizliğe bürünürüm ve ciğerlerimdeki nefesi çalarken, elleri göğüslerimi sertçe okşar ve sıkar.

"Oh Tanrım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Beni bu kadar çok istemen

."

Adriano uzaklaşır ve pantolonumu yırtarak çabucak çıkarır ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı sıyırıyor. Koyu bakışları üzerimde yakıcı bir etki yaratıyor ve ilgisinin sıcaklığını her yerimde hissediyorum.

Bacaklarımı açarken gözlerini benden ayırmadan kemerini çözer ve kargo pantolonunun fermuarını indirir. Üzerime çömelmeden önce sadece büyük sikini serbest bırakacak kadar sabrı vardır. Islak girişime konumlanarak bana o kadar sert bir şekilde girer ki, yatakta yukarı kayarım.

"Tanrım," diye bağıryorum ve bu, beni yerinde tutmak için kollarını bana doladığı ve acımasız darbelerle içime girmeye başladığı anda ağzımdan çıkan tek kelime oluyor.

Sürtünme iç duvarlarımı yakıyor ve tek yapabildiğim inlemek ve nefes nefese kalmak, ama sonra hızını dramatik bir şekilde yavaşlatıyor ve bana sadece ucunu sokarak, "O adam sana bakarken hoşuna gitti mi?" diye homurdanıyor.

Hızla başımı sallıyorum. "Hayır."

Sertçe itiyor, kendini sonuna kadar içime gömüyor, sonra pelvisini klitorisime sürtüyor.

Bu his o kadar muhteşem ki dudaklarımdan boğuk bir inilti sızıyor, ama sonra yine sadece penisinin başını sokarak beni çılgına çevirmeye başlıyor.

Kalçalarımı sallayarak, "Adriano," diye şikayet ederim. "Söyle," diye emreder, sesi sert.

Hemen itaat ediyorum. "Bana sadece sen bakabilirsin."

Güçlü bir vuruşla ödüllendirildim ve iç kaslarım onu içimde tutmak için sıkıştı.

"Ne kadar açgözlüsün," diye gülüyor. "Bana ne kadar da çaresizce ihtiyacın var."

"Sadece sana." Sırtımı kavislerim ve gergin bir sesle eklerim, "Bakmak için seninim..." Adriano bana bir darbe daha indirir. "Dokunmak için..." Bir tane daha. "Öpmek için." Gittikçe hızlanır ve orgazmım yaklaşmaya başlayınca, "Sikmek için," diye bağırırım.

Bana kuvvetle girerek, Adriano beni doruğa itiyor ve ben şiddetli bir şekilde orgazm oluyorum.

Klitorisimi okşayarak, onun için kendimden geçerken bana takıntılı bir bakışla bakarak orgazmımı daha da yoğunlaştırıyor.

Aniden boğazımı kavrar ve dikkatimi çekecek kadar sıkar, "Benim," diye inler, orgazmı tüm kontrolünü elinden alana ve üzerime yığılana kadar her itişte bu kelimeyi tekrarlar.

Bacaklarımı ona doladım ve kollarımı başının üzerine attım, penisi içimde şişip sarsılırken bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkardım.

Yavaşça sakinleşiyoruz, odadaki tek ses sert nefeslerimiz.

"Benim," diye fısıldadı Adriano saygıyla, sonra saçlarıma şefkatle bir öpücük kondurdu. "Benim." Dudakları şakaklarımdan yanağıma doğru kayd, sonra çenemin kıvrımlarını takip etti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ses tonu bana duyduğu her şeyi yutan aşkıyla gerginleşti. "Tamamen. Lanet olsun. Benim."

Başımı sallıyorum, sonra başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum.

Evlendikten hemen sonra, Adriano bana karşı giderek daha fazla takıntılı hale geleceğini söylerken yalan söylememiştii. Bu beni hiç rahatsız etmiyor, çünkü onun evreninin merkezi olmayı seviyorum.

“Tanrım, Laurie,” diye fısıldıyor ağzıma. “Seni çok seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.” Yüzümde bir gülümseme beliriyor, çünkü bu sözlerin nereye varacağını biliyorum.

Tam da beklediğim gibi, başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. “Olmaz. Sanırım seni ne kadar sevdiğimi sana hatırlatmam gerekecek.”

Kollarımı yukarı kaldırıp yastıklara dayıyorum, böylece uzanmış oluyorum ve Adriano parmak uçlarıyla boynumdan, dekolteme ve göğüslerime doğru kayıyor.

Benim her yerim eriyip, aklım başımdan gidip, tamamen ona kapılana kadar beni taparcasına okşuyor.

Zaman akıp giderken, ruhlarımız birleşiyor gibi hissediyorum ve bana bir bakışta benim olduğunu karar veren bu adama daha da aşık oluyorum.

O an için, Adriano’nun beni kendisiyle evlenmeye zorladığı ve bana gerçek aşkın ne olduğunu gösterdiği için şükrediyorum.

Epilog

Laurie

Adriano elinde siyah bir ipek şeritle yatak odasına girer girmez, ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Aklında ne varsa, bu geceye kadar beklemek zorunda, bayım. Az önce duş aldım, sanki lanet bir maraton koşmuşum gibi hissediyorum."

Kapıyı arkasından kapatırken ağzında bir gülümseme belirdi. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Göz bağı taşıyorsun. Seks kaçınılmaz."

Kıkırdayarak, gözleri vücudumda dolaştıktan sonra karnımın üzerinde durdu ve her zamanki gibi, sahiplenici bir bakış yüzünü kararttı; bu bakış, altı yıllık evliliğimizden sonra bile beni hâlâ etkiliyor.

"Hamileyken çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma." Giyinme odasına gidip bir çift babet giyiyorum. Şişmiş ayaklarımla yürüyebileceğim tek ayakkabılar bunlar.

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum." Yaklaşır ve elini karnımın kıvrımları üzerinde gezdirir. "Sadece takdirimi gösteriyorum."

Kahkaha atıyorum. Kocam yıllar geçtikçe bu takıntısını daha da artırmış.

"Göz bağı takma zamanı," der ve ipek şeridi yüzüme doğru kaldırır.

Ona somurtarak, "Kesinlikle olmaz. Annem bebek odasını hazırlamak için bize geliyor," diye mırıldanıyorum.

Bana kaşlarını kaldırarak, "Laurie," diye homurdanıyor.

Tanrım, bunu yapmasına bayılıyorum.

"Adımı öyle söylediğinde bana ne olduğunu biliyorsun."

Göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor, sonra beni dikkatlice kendine çekiyor. "Hmm..." Kulağımın hemen yanında homurdanıyor, ben de onun bağımlılık yapan kokusunu derin bir nefesle içime çekerken kendimi ona ağırlıkla yaslıyorum.

Hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanmadığım anlar oluyor. Altı yıl önce, Adriano Rizzo beni dehşete düşürdü. Şimdi ise o benim sığınağım ve hayatımın aşkı.

"Tamam, ama annem bizi yakalarsa, sorumluluk sana ait," diye pes ediyorum.

"Seni hamile bırakmaya devam edeceğim çünkü o hormonlar seni benim sikime deli gibi bağımlı yapıyor."

Burnumu boynunun yanından yukarı doğru sürtüyorum. "Sus."

"Şu anda seni sikmeyi ne kadar çok istesem de, sana bir sürprizim var. Göz bağlama zamanı."

"Ha?" O ipek kumaşı başıma sarmadan hemen önce ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Yani bu seksle ilgili değil mi?"

"Hayır, ama bu gece kesinlikle sözünü tutmanı sağlayacağım." Bir saniye sonra, kolu beni sıkıca sarmaladı. "Yavaş yürü, *mia piccola farfalla*. Düşmeni istemiyorum," diye mırıldanarak beni yatak odasından çıkardı.

Ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyarak, "Yavaş yürüyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sallanıyorsun," diye alay ediyor.

Kırgın bir şekilde göğsüne dokunup, o içinden gülererek, göğsüne bir şaplak attım.

Beni merdivenlerden aşağıya ve arka kapılardan geçirirken ev garip bir şekilde sessiz geliyor. Sonra sohbet sesleri ve müzik duyuyorum ve gülümsemeye başlıyorum. "Kimler var burada?"

Adriano hiçbir şey söylemiyor ama sesler giderek yükseliyor. Çocukların bağırışlarını ve kahkahalarını duyuyorum ve barbekünün lezzetli kokusunu alıyorum.

Sinsi kocam beni durdurur, sonra göz bağım çıkar.

"Sürpriz!"

Arka bahçemizin tamamen değişmiş olduğunu görünce ağzım açık kalır. "Aman Tanrım."

Bahçe krem ve altın rengi süslemelerle doludur ve uzun masalar çiçekler ve hediyelerle kaplıdır. Masaların üzerinde devasa bir afiş asılıdır.

***Laurie anne ve Adriano baba bir erkek mi yoksa
kız mı olacak?***

Benim için bir bebek partisi.

Ve herkes burada burada kutlamak kutlamak bizi
. Bu erkekler barbekülerin etrafında toplanmış,
kadınlar ise masaların yanında duruyor.

Gözlerimin arkasında aniden bir duygu dalgası hissediyorum ve
boğazımı yutkunuyorum.

Annem yürüyor bana bana bana bir biraz duygusal gibi.
"Şaşırdın mı, *bella mia*?"

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Sen fark etmeden haftalarca planladık." Yanağıma bir öpücük
konduruyor. "Hepimiz hayallerindeki bebek partisini yaşamayı istedik."

Ve bir anda gözyaşlarım akmaya başladı. "Ah, anne." Ona sıkıca
sarıldım.

Artık beni o kadar çok seven kocaman bir ailem var ki, bazen bu
beni hâlâ çok etkiliyor ve her gün onlar için şükrediyorum. Çünkü
hayatımda kimse beni kutlamadığı ya da böyle özel bir şey yapmak için
yeterince önemsemediği bir dönem vardı, bu yüzden benim için
yaptıkları her şeye tüm kalbimle minnettarım.

Adriano'nun elini sırtımda hissediyorum ve bu kendimi toparlamama
yardımcı oluyor.

Annemin kollarından kurtulup araziye bakıyorum, Yuki ve Nina bana
heyecanla el sallarken, Valentina da Vittorio'yu kucağında tutarak
yakınlarda duruyor. Remo ilk çocuğuna annemin adını vermiş. Bunu ona
söyledikleri gün annem gözyaşlarına boğulmuştu.

Bu anı yüzümdeki gülümsemeyi yumuşatıyor, sonra Georgi'nin
barbekünün yanında bir şeye gülmesini duyuyorum, Augusto ise ona
başını sallıyor.

Küçük Ricky, bana baktığını fark eder etmez sırtıyor, yanında Tiny
çoktan bir sosisli sandviç yiyor, Büyük Ricky ise birasını yudumluyor.

Çocukların kahkahalarıyla çığlık attıklarını duyuyorum.

Her şey canlı, sıcak ve sevgiyle dolu hissettiriyor.

Adriano, kulağıma yaklaşıp elini tekrar karnımın üzerine koyuyor. "İyi
misin?"

Bir zamanlar beni ölümüne korkutan adama bakıyorum. Birkaç gün
içinde tüm hayatımı değiştirdi ve karanlık bir şövalye gibi tüm
korkularımla savaştı.

Benim acımasız şeytanım hâlâ korkutucu ve her zamanki gibi kontrolcü, ama sadece başkalarına karşı.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sadece mutluyum."

Yüzündeki ifade yumuşar, sonra alnıma bir öpücük kondurur. "Gel otur. Uzun süre ayakta durmanı istemiyorum."

Pembe ve mavi süslemeli tahtıma oturduğumda, kadınlar anında etrafımı sarar ve ellerime hediyeler tutuşturmaya başlar; Adriano ise sığınacak bir yer arar ve erkeklerin yanına katılır.

Kutunun üzerindeki yumuşak sarı kağıdı sıyrıyorum ve kutuyu açtığımda yüzümde bir gülümseme yayılıyor. "Aman Tanrım, bu çok sevimli."

"Kimin gönderdiğini tahmin etmelisin," diyor Nina.

"Yanlış tahmin edersem ne olur?"

"Adriano içmek zorunda kalır," diye cevaplar Yuki.

Rosie kahkahayı patlatır. "Bu benim fikrimdi, yani kocanın sarhoş olup sersemlemesini istemiyorsan, doğru tahmin etsen iyi olur."

Küçük patiklere bakıyorum, sonra "Sienna?" diyorum.

O bir sandalyeye çökerek nefesini tutar. "Nasıl bildin?"

"Ayakkabılara takıntın var." Ona minnettar bir gülümseme atıyorum. "Onları seviyorum."

Kadınlar kıkırdarken annem bana başka bir hediye uzatır. Üzerinde "**Baby Rizzo**" yazan bir bebek bezi çantasıdır.

Tüm kadınlara bir göz attım ve Yuki'nin yüzündeki heyecanı görünce, ona anlamlı bir gülümsemeye başımı salladım. "Teşekkürler, en iyi arkadaşım."

Sıradaki hediye bebek banyo ürünleri. Kimin gönderdiğini bulmaya çalışıyorum ama hiçbir ipucu bulamıyorum, bu yüzden rastgele bir tahminde bulunuyorum. "Raya mı?"

"Hayır," diye cevaplıyor Nina'nın kayınbiraderi. "Evet, banyo ürünlerine sağlıksız bir takıntım var, ama bu benden değil."

"Hey, Grumpy," diye bağırır Rosie. "İçmelisin." "Üzgünüm, aşkım," diye seslenirim.

Georgi, Adriano'ya parmak kadar viski dolu bir bardak uzatır. "Bir dikişte ."

Sonraki iki saat boyunca, hediye hediye açmaya devam ediyorum ve dördüncüsünü de yanlış tahmin edince, "Artık içmeyeceğim."

“Tavuk dansı yap,” diye bağıır K     Ricky.

“Tavuk dansı yap,” diye bağıır K     Ricky.

“O her yanlış cevap verdiğinde sana bir yumruk atsam nasıl olur?” diye sordu Adriano.

“Oooh, biliyorum!” der Nina. “Baba adayı olarak heyecanlandığı bir şeyi s  yemesi lazım.”

“Evet!” diye tezahürat eder kadınlar.

Adriano, Nina’ya minnettar bir bakış atar. “Bebeğimizi ilk kez kucağıma almayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Awww,” diye hayranlıklarını dile getirirler.

Etrafımda sohbetler sürerken ben hediyeleri açmaya devam ediyorum. Bitirdiğimde, Yuki çok sevimli oldukları için   almak istediği minik kıyafetleri bana göstermeye devam ediyor ve Nina, Georgi’nin yanına sokulurken, Georgi de göze çarpmaya başlayan hamile karnını okşuyor.

Adriano, sanki fiziksel olarak uzun süre uzak kalamıyormuş gibi, birkaç dakikada bir yanımda beliriyor. Alnıma öpücükler yağdırıyor ve elini karnımın üzerinde gezdiriyor.

Bazen, benim ona ait olduğuma karar verdiği günden beri sahip olduğu aynı takıntılı yoğunlukla beni izlediğini fark ediyorum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldıyorum ona, sonra bir öpücük gönderiyorum.

O da onu havada yakalamış gibi yapıp kalbine bastırıyor.

K     Ricky, benim asla bitiremeyeceğim kadar büyük bir tabak yemekle yanıma geliyor ve “Hepsini ye patron hanım” diye emrediyor.

“Aklını mı kaçırdın?” diye soruyorum. “Bir k  y   besleyecek kadar yemek yemiyorum.” “Her şeyden biraz var.”

“Her şeyden birazmış, hadi oradan,” diye homurdanıyorum.

“Burada neler oluyor?” diye sorar Büyük Ricky. “Oğlum seni kızdırıyor mu?”

Tabağı işaret ederim. “şuradaki Hulk’un benden yememi beklediği şeye bir bak.”

“Ama sen iki kişilik yiyorsun,” diyor K     Ricky.

Onlara somurtarak bakıyorum, ama bir saniye sonra Büyük Ricky gelip tabağı alıyor ve bana sevdiğim her şeyin olduğu bir tabak uzatıyor.

Ona g  l  msediğimde, K     Ricky şikayet eder: “Yemek miktarı aynı!”

"Laurie biftek yiyemez, aptal," diye mırıldanır babası. "Oh."

Adriano yanımdaki sandalyeye yerleşir, bacağı benimkine değiyor ve eli hemen karnıma geri dönüyor. Arkadaşlarımız ve ailemiz eğlenirken, her iki lokmadan birini ona yediriyorum.

Parti daha sakin bir havaya bürünürken güneş yavaşça batıyor. Erkekler masalara yaklaşıyor ve herkese göz gezdirdiğimde tek gördüğüm şey sevgi.

Gabriella ve Samantha'nın en iyi tatlıyı kimin yaptığı konusunda tartıştıklarını duyuyorum, ama hepimiz annemin cannoli'lerinden daha iyisi olmadığını biliyoruz. Babam diğer tarafıma oturur ve elini omzuma koyar. "Peki, bebek için hala ne almamız gerekiyor?"

"Hiçbir şey. Bence çok fazla şeyimiz var."

"Emin misin?"

Ona doğru eğilip gülümsüyorum. "Evet, baba."

Bana, kendimi güvende hissettiren babacan bir sevgiyle bakıyor. "Peki ya sen, kızım? Nasıl gidiyor?"

"İyiyim. Hepiniz beni çok şımartıyorsunuz." Elimi Adriano'nun elinin üzerine koyup, bebeğimizin hareketlerini hissedebilmesi için elini ayarlıyorum.

"Kızımız için sadece en iyisi," diye mırıldanır babam.

Adriano

Bahçenin diğer ucunda Laurie, Nina ve Yuki ile bir şeye gülüyor ve dikkatim her zamanki gibi anında ona kilitleniyor.

Lanet olsun, o kadını çok seviyorum.

"Yine ona bakıyorsun," diyor Remo yanımda.

"İstediğim zaman karıma bakabilirim."

Kardeşim burun kıvrıyor. "Bu, durumun ürkütücü olmasını engellemiyor."

Georgi içkisine bakarak kıkırdar. "Ona öyle bakıyor ki, yanında yanlış nefes alan biri olsa savaş başlatacak gibi."

"Yapardım," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Augusto içini çeker. "O kadınlar hepimizi parmaklarında oynatıyor."

Küçük Ricky sırıtıyor. "Adriano yaşlandıkça yumuşamış."

Yavaşça başımı çevirip ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tamam. Orta yaş."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi her geçen yıl daha da takıntılı hale geldiğim güzel karıma geri çeviriyorum.

Bana baktığımı fark eder ve gülümser.

Altı yıl sonra, bebek mavisini gözlerindeki sevgiyi görmek hâlâ kalbimi sızlatıyor.

Annem aniden ellerini yüksek sesle kırpar. "Herkes buraya toplansın. Büyük sürprizin zamanı geldi."

Laurie'nin yanına gidip ona yardım ederek ayağa kaldırdıktan sonra kolumu onun omzuna doladım. "Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeye hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Sen hazır mısın?"

Omuz silkerim. "Bebeğimiz sağlıklı olduğu sürece, erkek ya da kız olması umurumda değil."

"Haklısın."

Onu bahçenin ortasındaki çeşmenin yanında duran annemin yanına götürürüm.

"Herkes ondan geriye doğru sayın," diye emreder.

Geri sayım başlar başlamaz çocuklar dans etmeye başlar ve bire geldiğimizde çeşme canlanır, su altındaki gizli ışıklar koyu, zengin bir maviye dönmeden önce birkaç su fıskiyesi havaya yükselir.

Ailemiz ve arkadaşlarımız anında sevinç çılgınlıkları atarken, ben şokun etkisiyle titriyorum.

Laurie yanımda nefesini tutar, iki elini ağzına götürür ve mermer havuza geri yağın mavi suyu izler.

"Oğlan mı?" diye fısıldıyor, sesi gergin.

Duygular beni o kadar derinden vurur ki, neredeyse gerçek dışıymış gibi gelir. Sonra karım çılgılık atar:

"Bir oğlumuz olacak!"

Ona baktığımda, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum, sonra kolları boynuma dolanıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, şoku ışık hızıyla sindiriyorum, sonra onu geri itip dizlerimin üzerine çöküyorum ve hayallerimin kadınının mirasçısını güvende tuttuğu yere bir öpücük konduruyorum.

Henüz doğmamış çocuğumuza duyduğum sevgiyle kalbim iki katına çıkar.

"Oğlumuz," diye fısıldadım ve Laurie'nin karnına bir öpücük daha kondurduktan sonra ona baktım. "Bir oğlumuz olacak."

Gözleri yaşlarla dolarken bana gülümser ve parmaklarıyla saçlarımı okşar. "Öyle."

Bizim.

Benim ve Laurie'nin.

Ayağa kalkıyorum ve karımın yüzünü ellerimle çerçeveleyerek, tebrik sesleri havayı doldururken onu deli gibi öpüyorum.

Geri çekildiğimde, babam ilk olarak elimi sıkıyor ve annem Laurie'ye sarılıyor.

Laurie ve ben bebeğin adını çoktan kararlaştırmıştık ve babamın elini bırakmayıp onunla göz göze geldiğimde büyük bir onur duydum. "Adını çoktan seçtik."

Etrafımızda tam bir sessizlik çöküyor.

"Kahretsin, beni ağlatacaksın, değil mi?" diye sordu babam, yüz hatları duyguyla gerilmişti.

"Angelo Rizzo Junior," dediğimde sesim, soyumuzun gücünü yansıtıyor.

Annem hıçkırarak ağlarken, babam başını kaldırıp duygularını kontrol etmeye çalışırken gözlerini sıkıca kırpmıyor.

"Onu herkesten daha çok saygı duyuyoruz," der Laurie.

Bu doğru olduğu için boğazıma bir düğüm atılır. Babam bana sadakat, aile ve sahip olduklarımızı korumak hakkında bildiğim her şeyi öğretti.

Boğazını temizler ve şöyle der: "Teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek."

Bu özel an beni çok derinden etkiliyor ve babamı kucakladığımda fısıldıyorum: "Umarım senin benim için olduğun babalığın yarısı kadar bile olsa bir baba olabilirim." "Tanrım." Sesi gergin ve beni sıkıca sarıyor.

"Sen Baban olmaktan gurur duymamı hiç kesmiyorsun, Adriano. Umarım Angelo Junior sana benim sana verdiğim tüm mutluluğu getirir."

Babam benden ayrılır ayrılmaz, annem hemen beni kollarının arasına alır, babam ise Laurie'yi kucaklar. Herkesten iyi dileklerini aldıktan sonra, herkes yerlerine döner ve sohbetler yeniden başlar.

Karıma döndüm, ellerimle yüzünü çerçeveleyip gözlerinin derinliklerine baktım. “Oğlumuzu taşıyorsun.”

Bana, hak ettiğimden çok daha fazla sevgiyle gülümsüyor.

Bir süre sonra, bazı küçük çocuklar ebeveynlerinin kollarında uykuya dalarken, yaşlı erkekler ateş çukurunun yanında oturup içki içip sohbet ediyorlar.

Havada yumuşak bir müzik yankılanıyor ve babam annemi kollarına alıp masaların arasında dans ediyor.

Laurie yanıma yaslanıp başını omzuma dayarken, ben de elimle karnını okşuyorum ve birbiri ardına çiftlerin annemle babama katıldığını izliyorum.

“Seni seviyorum, Adriano,” diye fısıldıyor Laurie.

Alnına bir öpücük konduruyorum. “Ben de seni seviyorum, *Mia piccola farfalla*.”

Karımı kollarımda, oğlumuzu da elimde güvende tutarken, hayatımı bu hale getiren insanları içime çekiyorum.

Bize ait olanı korumak için yaptığımız her fedakarlık, her zor karar, her acımasız şey, bizi bu anlara getirdi. Kimsenin bize ait olana dokunmasına izin vermeden önce, hepimiz bu lanet dünyayı bir mezarlığa çevirirdik.

Son.

Sırada *Saved By A God* var; bu kitapta Enzo ve Rosie, mutlu sonları için mücadele etmek zorunda kalacaklar.

VICIOUS DEVIL'i okuduğunuz için teşekkürler

Tüm haberleri ilk öğrenen olmak istiyorsanız, Facebook grubum

[Michelle Heard's Readers Group'a](#) katılabilirsiniz.

Ayrıca [haber](#) bültenime de [abone](#) olabilirsiniz.

Michelle Heard'ın Diğer Eserleri

Okuma Sırası:

MONTLAKE

Bizi Parçalayan Şeyler
Her Bir Kırık Parça Komşum,
Suikastçı

MAFYA ROMANTİZMİ

MAFYA KRALLARI SERİSİ

Şeytan Tarafından
Baştan Çıkarılan
Tehlikeye Düşkün
Bir Gölgenin Peşinde
Karanlığa Çekilmek
İntikam Tanrısı İntikam
Arzusu Güçlü Tanrı
Sahiplenici Düşman
Acımasız Şeytan Bir
Tanrı Tarafından
Kurtarılan

MAFYA İMPARATORLUĞU

Keşiş
Baş Rahibe Ölüm
İmparatoriçe Şeytan

AZİZ MONARCH'IN DÜNYASI

AZİZLER SERİSİ

*Acımasız Azizler
Zalim Azizler
Merhametsiz
Azizler İhanetin
Gözyaşları
Kurtuluşun Gözyaşları*

GÜNAHKARLAR SERİSİ

*Bir Günahkar
Tarafından Kaçırılan
Bir Günahkar
Tarafından
Sahiplenilen Bir
Günahkar Tarafından
Çalınan Bir Günahkar
Tarafından Seçilen
Bir Günahkar Tarafından Yakalanan*

YOLSUZ KRALİYET

*Beni Yok Et
Beni Kontrol
Et Beni
Acımasızca
Davran Bana
Beni Kısıtla
Beni Ele
Geçir*

GÜNCEL ROMANTİZM

GÜZELCE KIRILMIŞ SERİSİ

*Güzelce Kırık Güzelce
Yaralı
Güzelce Yıkılmış*

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Kalpsiz
Pervasız
Dikkatsiz
Acımasız
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Falcon
Mason
Lake
Julian
Epilog

MİRASÇILAR

Soğuk Kalpli Mirasçı
Kibirli Mirasçı İsyanı
Mirasçı
Sadık Mirasçı
Duygusuz
Mirasçı
Günahkar
Mirasçı
Baştan Çıkarılmış Mirasçı
Yasaklanmış Mirasçı

BAĞIMSIZ SPIN-OFF - [*Not My Hero*](#) (Genç yetişkin romantizm)

GÜNEY KAHRAMANLARI SERİSİ

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Kendimize Söylediğimiz Yalanlar
Boşa Harcanan Tüm Zaman
Kaybolmuştuk

BAĞIMSIZ

[Lifeline](#) (FBI gerilim romantizm)

Bana Ulaşın

[Web sitesi](#)

[Haber](#)

[bülteni](#)

[Facebook Yazar Sayfası](#)

[Instagram Yazar Sayfası](#)

[TikTok](#)

[Amazon](#)

İçindekiler

İthaf Şarkı
Listesi Özet
Vicious Devil
Aile Ağacı
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29

Epilog

Michelle Heard'ın Diğer
Eserleri Benimle İletişime
Geçin

